Valentin Gustav

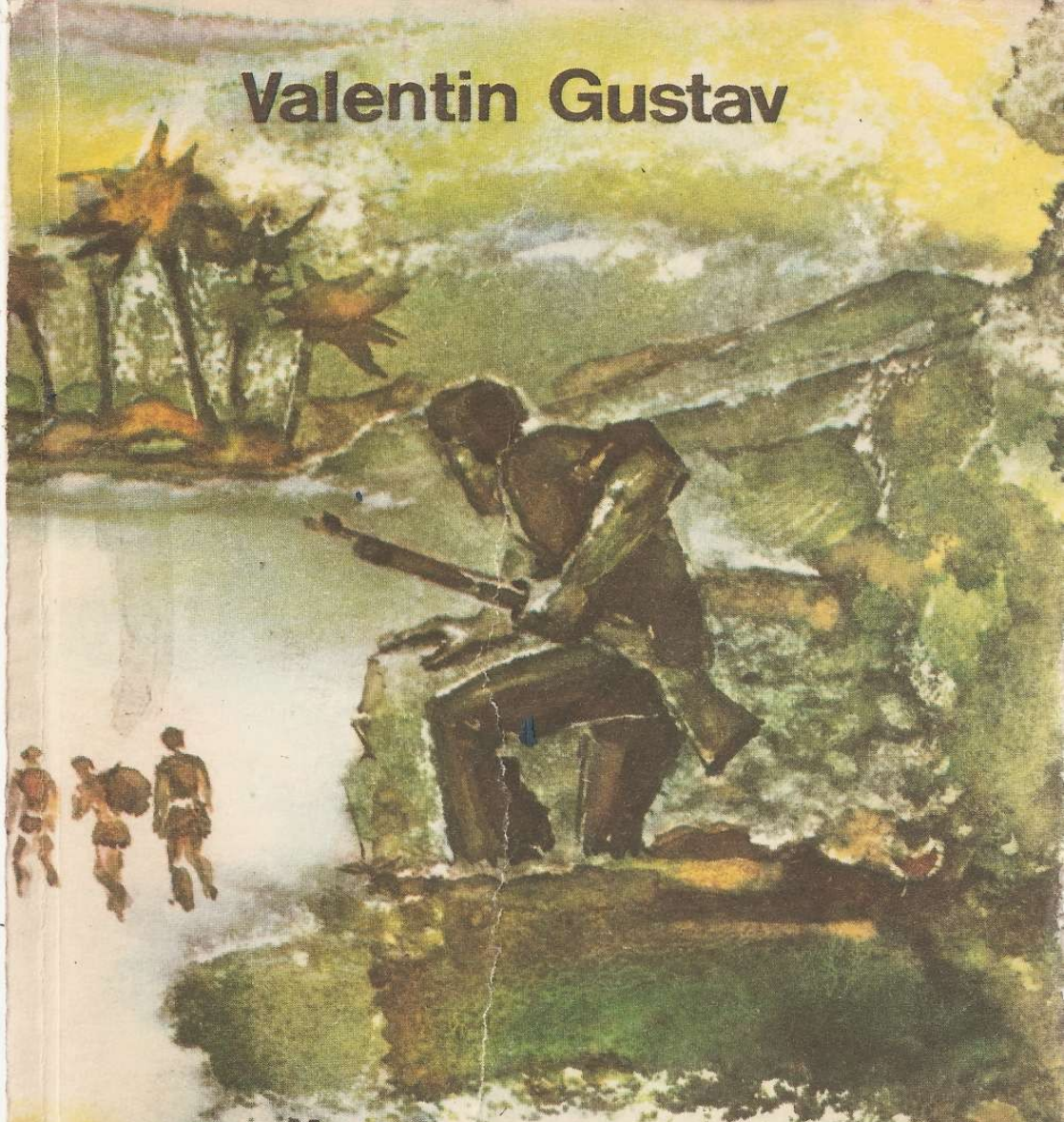

CĂPITANUL FEȚELOR NEGRE

EDITURA ION CREANGĂ

VALENTIN GUSTAV

CĂPITANUL FEŢELOR NEGRE

Valentin Gustav

CĂPITANUL FEŢELOR NEGRE

Alte peripeţii ale unchiului Ted

Editura Ion Creangă, Bucureşti-l976

CUVÎNT ÎNAINTE

În manuscrisul unchiului Ted mai existau cîteva pagini răzleţe, nenumerotate, cu însemnări scurte, aproape telegrafice, ce păreau a fi făcute în pripă.

Le-am desluşit cu greu. Erau notiţe care punctau peripeţiile prin care a trecut după părăsirea Insulei Robilor, călăuzind mulţimea de negri peste ape şi pămînturi, către locurile de baştină.

Voi încerca să dau la iveală şi aceste întîmplări; însă de astă-dată lucrul va fi mult mai anevoios. Nu voi mai avea în faţă un manuscris, ci numai nişte notiţe sumare, menite doar să-mi stîrnească amintirile. Şi cînd aducerile aminte vor fi înceţoşate de scurgerea anilor, atunci, vrînd-nevrînd, voi fi nevoit să împlinesc golurile punîndu-mi la încercare imaginaţia... Dar faptele născocite vor izbuti oare să se înfrăţească cu cele trăite cu adevărat?

Această a doua peripeţie a unchiului Ted va fi, cum am spus, o continuare a celei dintîi, rămînînd în acelaşi timp de sine stătătoare. Totuşi, pentru mai buna înţelegere a acelora care n-au citit prima peripeţie şi, totodată, pentru împrospătarea memoriei tuturor celor care au cunoscut-o, voi face un scurt rezumat al acesteia, sau – cum se mai spune – o punere în temă.

Supravieţuitorii corăbiei greceşti „Dafne” – naufragiată după o furtună cumplită în apropierea unei mici insule din arhipelagul Agalega, în Oceanul Indian – au fost trei la număr: unchiul meu, Ted, un arab pe nume Ahmed şi un cîine, Kuky.

Insula, ce părea la început pustie, s-a dovedit a fi cuibul unor negustori de sclavi care îşi depozitau „marfa” în capătul ei nordic – un promontoriu stîncos, izolat şi bine întărit – marfă ce era apoi încărcată pe un sclavier mare, cu destinaţia Brazilia sau Cuba. Deocamdată, însă, stăpînii acestor locuri lipseau, aşa că unchiul Ted împreună cu Ahmed s-au aciuat aici, în cetăţuie, unde au găsit hrană şi arme.

Dar în partea sudică a insulei se mai adăposteau doi tineri negri, Mahó şi Dulu, sclavi evadaţi. Aceştia, la început temători, ajung cu încetul să se apropie şi să se lege cu încredere de unchiul Ted, socotindu-l ocrotitorul lor.

Odată cu schimbarea direcţiei musonilor, traficanţii de sclavi revin pe insulă pe o corabie, „Clemenţa”, încărcată cu negri vînaţi în interiorul continentului african, în ţinuturile Keniei.

Unchiul Ted, încredinţat că traficanţii îi vor cere pe cei doi tineri negri ca pe un bun al lor şi totodată temîndu-se şi pentru viaţa sa, primejduită prin faptul că deţinea taina insulei, se baricadează în cetăţuie împreună cu Mahó, Dulú şi Ahmed, ţinînd, piept atacurilor repetate ale lui Joe Rinocerul, căpetenia traficanţilor.

După zile în şir de împotrivire, îndurînd foamea şi setea, trădaţi de Ahmed, unchiul Ted şi tinerii lui prieteni izbutesc să scape; ba chiar să pună stăpînire pe „Clemenţa”, cu întreaga ei încărcătură de sclavi, şi să părăsească insula sub privirile înnebunite de furie ale lui Joe.

Şirul de întîmplări, care va urma, va porni de aici, din prima zi de navigaţie a „Clemenţei” sub comanda unchiului Ted, după evadarea de pe insulă, ajutat fiind de Trifly, unul dintre foştii ciraci ai lui Joe, şi care, după cucerirea corăbiei, trecuse de partea sa. De asemenea, pe bord, zăvoriţi în cabina echipajului, se mai aflau încă trei oameni albi, din ceata lui Joe, răniţi în luptele de pe insulă.

Mai trebuie amintit din capul locului că întâmplările s-au petrecut în ultimul deceniu al secolului trecut, cînd negoţul cu sclavi, deşi pus de mult timp în afara legilor şi vînat cu străşnicie de o flotă anti-sclavagistă, se mai practica încă.

Voi încerca să depăn povestirea tot la persoana întîi, aşa cum am auzit-o în mai multe rînduri în serile acelei primăveri şi veri minunate din copilărie, în graiul şi în felul de a povesti al unchiului meu drag, aşa cum îmi sună încă în urechi.

Partea întîi

HĂITUIŢI PE APE POTRIVNICE...

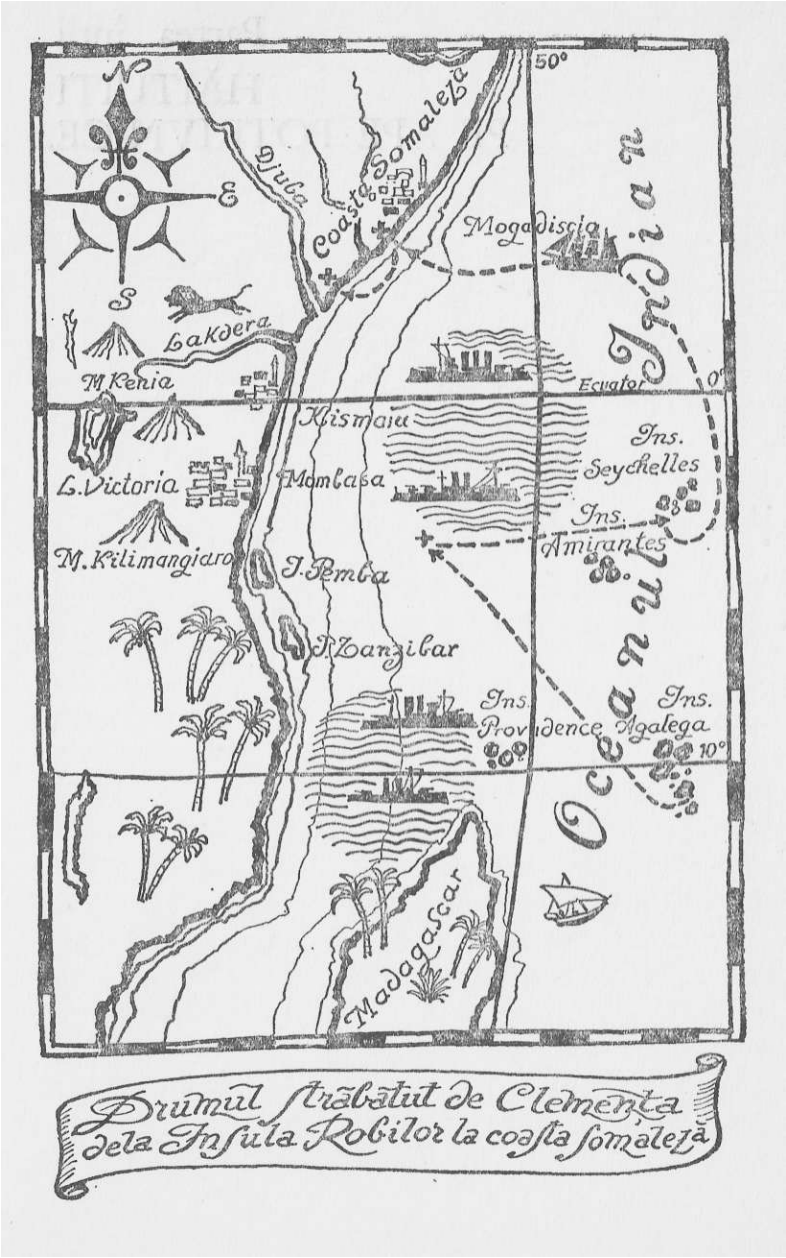

Capitolul I

Faptele mărunte le înnoadă pe cele de seamă.

Insula Robilor se mai zărea doar ca un punct cenuşiu către est. De-acum ne puteam socoti scăpaţi de Joe Rinocerul şi de haita lui!

Am coborît din gabie cît am putut mai repede. Ajuns pe punte, i-am îmbrăţişat cu privirea pe cei din jurul meu. Trifly, de la timonă, mi-a făcut un semn prietenos cu mîna. Mahó şi Dulú mă priveau cu ochi luminoşi. Ceilalţi zece tineri, descătuşaţi, care ne ajutaseră la urnirea tunului şi pe care îi bo-te-zasem, cu o oră în urmă, mateloţi, punîndu-i sub comanda lui Mahó şi Dulú, se ţineau încă sperioşi mai la o parte. Le-am zîmbit.

Primul lucru pe care trebuia să-l fac era să eliberez sclavii din cală – zăceau acolo, claie peste grămadă, într-o duhoare cumplită, aproape o sută cincizeci de suflete – dar am întîmpinat împotrivirea lui Trifly.

— Ar fi cea mai mare greşeală, mi-a spus el. Sînt nişte bieţi tineri neştiutori şi sălbăticiţi de atîtea chinuri şi umilinţe!... Am avea numai necazuri. Odată eliberaţi, ar da iama pretutindeni şi în toate.

L-am privit mirat.

— Se vede cît de colo că eşti ageamiu! a continuat el. Ţi-aş putea povesti multe întîmplări asemănătoare, sfîrşite toate cum nu se poate mai rău! N-ar fi primejduită numai corabia, ci şi viaţa noastră. Ei nu ştiu încă ce gînduri le purtăm, ştiu doar atît: că sîntem albi, că avem acelaşi chip şi asemănare cu foştii lor stăpîni; şi pentru ei omul alb e aducător de jale şi nenoroci-ri.

— Atunci ce-i de făcut? l-am întrebat. Totuşi nu-i mai putem ţine încătuşaţi şi în starea păcătoasă în care se găsesc!

— Mai ai răbdare cîteva zile... cît să fie dumiriţi de Mahó, Dulu şi băieţii din echipaj, m-a povăţuit Trifly.

Totuşi trebuia încercat ceva. I-am trimis pe băieţi să scoată din cală pe cei mai slăbănogi, vreo 25 la număr, şi i-

am îndrumat în ţarcul pe care îl înjghebasem la pupă. Urmînd sfatul lui Trifly, nu le-am desfăcut lanţurile.

Îţi era mai mare jalea să-i priveşti. Numai pielea şi oasele! S-au întins la soare cu ochii închişi. Îşi umflau piepturile gemînd, ca şi cum aerul proaspăt de-afară le-ar fi pricinuit dureri.

M-am îndepărtat repede, privelişte a era greu de îndurat.

După ce am mai rînduit cîteva treburi pe punte, am coborît în cabina căpitanului. Simţeam nevoie de puţină singurătate ca să-mi adun gîndurile şi să chibzuiesc asupra celor ce aveam ele făcut de-aici înainte.

Cabina lui Joe, destul de mică, părea chiar mai strîmtă din pricina patului care cuprindea o treime din ea, ceea ce arăta că fostului stăpîn îi plăcuse să-şi lăfăiască în larg trupul mătăhălos. În faţa patului, un dulap în perete cu de-ale îmbrăcăminţii, lucruri destul de hărtănite; iar lîngă el, sub hublou o grămadă de sticle goale alături de cîteva pline. Dacă Joe nu preţuise dichiseala, în schimb fusese grijuliu faţă de nepotolita-i sete. În mijlocul încăperii, o masă pătrată cu un singur scaun, fără spătar; iar pe masă hărţi, hîrtii şi instrumente de calculat; şi deasupra lor, ca nu cumva să fie împrăştiate, o hîrcă.

Am sucit-o spre mine cu vîrful compasului. Pe frunte, scriejelită subţire cu o unealtă ascuţită, o dată: 27 iul. 188... Ultima cifră nu se desluşea, putea fi tot un opt, sau un trei. Tigva unui prieten pierdut, ori a unui duşman răpus? Faptul că o păstra cît mai la vedere, cum şi data înscrisă pe frunte, arătau că această hîrcă avea o însemnătate deosebită pentru Joe şi prin ea voia să-şi ţină mereu trează amintirea unui om şi a unor fapte petrecute cîndva.

Calculele de pe hîrtiile lui Joe erau greu de desluşit; şi chiar dacă ar fi fost citeţe, priceperea mea în socoteli de soiul acestora era mult prea neîndestulătoare ca să le poată pătrunde. Nu eram decît un simplu matelot.

Frunzărind hărţile, una mi-a atras îndeosebi atenţia. Era o hartă ceva mai mică ce cuprindea colţul de lume în care ne aflam. Deoparte, în stînga, întreaga coastă estică a continentului african, pornind de deasupra paralelei 10 a emisferei boreale, de la golful Oman, şi care contura ţărmurile tuturor

ţinuturilor coloniale de pe ea: Somalia italiană, Kenia, de sub stăpînire britanică, Tanganica, de sub cea germană, Mozambicul portughez – pînă jos, la Colonia Capului, sub paralela 30 a emisferei australe. În dreapta, în faţa coastei, spre largul Ocea-nului Indian, grupurile de insuliţe care coborau în şir către capătul nordic al insulei Madagascar: arhipelagurile Seychelles, Amirantes, Providence; apoi Aldabra şi Comores, mai apropiate de coasta africană; şi Agalega – pe care naufragiasem – împreună cu Gargados, către inima Oceanului Indian.

Ceea ce m-a surprins din capul locului erau cele două cercuri mari, făcute pe hartă cu creionul. Unul cuprindea zona oceanului din faţa portului Mogadisc, de pe coasta somaleză, pînă în apropierea insulelor Seychelles; celălalt cerc, mai jos, în jurul arhipelagului Aldabra, de la insula Mafia, de lîngă coasta Tanganicăi, pînă spre arhipelagul Providence. De asemenea, mai era punctată o linie ce pornea de pe coasta somaleză, de lîngă gura fluviului Uebichebehli, şi care trecea la egală distanţă printre cele două cercuri, ca să se strecoare apoi printre arhipelagurile Amirantes şi Providence, către partea sudică a arhipelagului Agalega.

M-am întins de-a curmezişul patului cu mîinile sub căpătîi. Fireşte, linia punctată nu putea fi decît drumul pe care îl străbătea „Clemenţa” între locul de încărcare şi depozitul de robi de pe insula pe care o părăsisem. Dar cercurile? Fără îndoială, zonele de patrulare ale flotei engleze antisclavagiste: în cea nordică – pîndind corăbiile care şi-ar purta „marfa” către peninsula arabică, în cea sudică – cele care ar căuta să ia calea spre Oceanul Atlantic, către America.

Da, Joe se dovedise destul de viclean strecurîndu-se cu îndrăzneală printre cele două primejdii; iar eu, fără să ştiu, luasem acelaşi drum.

M-am ridicat de pe pat şi, apropiindu-mă de masă, am privit din nou harta. Abia acum, în aceste prime clipe de răgaz, începeam să-mi dau seama în ce treabă afurisită mă vîrîsem: să iau conducerea unei corăbii încărcate cu sclavi şi s-o port în aşa chip încît să nu fie descoperită şi vînată de navele de patrulare britanice; şi aceasta s-o fac numai cu doi mateloţi la bord şi cu cîţiva negri de ajutor, fără priceperea şi îndrumarea

unui căpitan, ştiind doar că trebuie ţinută neabătut direcţia nord-vest. Poate că pînă la urmă, ajutaţi de puţin noroc, am fi izbutit să atingem coasta africană. Dar unde anume? Purtaţi în derivă de musoni, puteam nimeri pe ţărmurile Keniei sau chiar ale Tanganicăi; ori ţinta noastră era o anumită zonă de pe coasta somaleză.

N-aveam încotro, va trebui să cad la învoială cu unul dintre prizonierii albi şi anume cu Peter Harris. Trifly mă informase că acesta se pricepea în calculele de navigaţie şi de îndrumare a unei corăbii. Cu ani în urmă avusese un mic vas pe coastele Floridei, îndeletnicindu-se cu contrabanda. Fiind prins, pierduse vasul şi se alesese pe deasupra şi cu cîţiva ani de închisoare la Sing-Sing. După ieşirea de acolo, ruinat şi fără căpătîi, nimerise în haita lui Joe Rinoceru.

Am aşezat din nou hîrca deasupra vrafului de hîrtii de pe masă şi, cînd eram gata să ies, sus pe punte s-a iscat o larmă neaşteptată. Am suit scările din trei în trei trepte.

Încolţit lîngă dunetă, unul dintre prizonieri, Larry Liston, lunganul, cu o scurtătură de lemn în mîini, făcea cu greu faţă pîlcului de negri care încercau să-l prindă.

Era lesne de înţeles. Liston izbutise să se strecoare din cabină – în ce chip nu puteam şti – iar negrii din cele două grupe ale echipajului, dibuindu-l, se hotărîseră să încheie socotelile cu unul dintre foştii lor temniceri.

M-am repezit într-acolo şi l-am înşfăcat de ceafă pe primul întîlnit în cale repezindu-l în lături. Acelaşi lucru am încercat şi cu ceilalţi, dar, pe măsură ce îi liberam din strînsoare, ei se alăturau din nou grupului.

— Mahó, Dulú! Opriţi-i! Înapoi! am strigat din răsputeri.

Dar cine mă putea auzi în hărmălaia aceea? Curînd, cîţiva negri s-au pus zid între mine şi ceata întărîtată din faţa lui Liston. Maho şi Dulú, care încercaseră pesemne să-i vină în ajutor, erau ţinuţi cu străşnicie de alţii. Între timp, pîlcul de negri de la pupă, cei scoşi din cală la aer, stîrnit şi el, se ridicase şi înainta grămadă spre noi. Situaţia luase o întorsătură primejdioasă, ameninţa să se transforme într-o înfruntare făţişă între două tabere: negri şi albi.

Dar totul s-a potolit dintr-o dată, în clipa cînd, dinspre pupă, s-au auzit două focuri de armă. Trifly intervenise la timp.

Negrii se aruncară cu burţile pe punte astupîndu-şi ochii şi urechile cu mîinile, întocmai ca Mahó şi Dulú altădată. Nimic nu-i înfricoşa mai mult decît pocnetele armelor. Era un mijloc destul de obişnuit al traficanţilor pentru a pune capăt încercărilor de răzmeriţă: aceea de a lovi sau împuşca cîţiva sclavi în văzul celorlalţi; şi desigur că şi aceşti bieţi tineri fuseseră martori la asemenea isprăvi.

Trifly s-a apropiat cu arma în mînă, a ales din grămadă patru dintre cei care i se păruse mai îndîrjiţi şi a făcut apoi semn lui Mahó şi Dulú să le pună lanţurile de mîini şi de picioare şi să-i coboare în cală. Băieţii s-au uitat la mine cerîndu-mi încuviinţarea. Le-am ocolit privirile şi m-am îndepărtat cu inima grea. Toţi aceşti bieţi tineri naivi, cu trupurile şi sufletele chinuite, erau încă departe de a înţelege ceea ce era sau nu în folosul lor.

La cîţiva paşi m-a întîmpinat Liston. Era străveziu la faţă, cu fruntea şi cu umerii însîngeraţi, cămaşa de pe el ferfeniţă. Mi-am amintit de povaţa lui Trifly, întrebîndu-mă ce s-ar fi întîmplat dacă în locul celor zece negri s-ar fi năpustit asupra lor o sută cincizeci?!

Căuta să se ţină ţanţoş.

— Eşti boboc! Ascultă aici! Decît să te vîri la înghesuială, ca oaia în turmă, mai bine ai fi găurit cîteva scăfîrlii! Încheiai treaba repede! mi-a aruncat el cu un zîmbet strîmb.

L-am privit în albul ochilor. Tare mi-ar fi plăcut să-i reped cîţiva pumni în fălci.

— Cum ai ieşit din cabină? l-am întrebat.

— Ghici!... Şi pufnind în rîs a continuat: în faţa hubloului se bălăbănea un căpătîi de parîmă legat de copastie. M-am agăţat de el şi... hopa sus!

— Nu te-ai gîndit la primejdia ce te putea aştepta afară?

Gura lui Liston s-a strîmbat iarăşi şi prin ochi i-a trecut un fulger de mînie.

— l-a asmuţit unul dintre ei. Îl ştiu, ăl cu cicatrice la bărbie... Am mai avut odată de furcă cu el. O să mi-o plătească amarnic!

— Crezi?

— Pe cît ne prindem?

— Şi cînd asta?

— Cît de curînd, în clipa cînd Joe îl va agăţa de limbă, în vîrful catargului, pe unul pe care îl cunoaştem amîndoi!

Simţeam că începuseră să-mi furnice pumnii.

— Numai dacă... a mai adăugat el.

— Numai dacă?

— ...Am ajunge la o înţelegere.

— Să te iau în echipaj? Mi-ai mai cerut-o şi azi-dimineaţă.

— A, nu... Între timp mi-am luat seama... tîrgul s-a mai scumpit.

— Adică?

— Jumătate-jumătate.

— Nu crezi că-i prea mult?

— Nu, fiindcă am un pont gras, şi astea nu se vînd şi nici nu se cumpără cu toptanul!

— Ce pont?

— Numai eu ştiu unde anume şi în ce chip se poate vinde turma asta la un preţ bun.

— Poate că am şi eu unul.

Liston a pufnit în rîs.

— Să-i întorci pe continent, spre casă... cum spuneai azi-dimineaţă. Cine te crede? Astea sînt palavre să le spui în bîlciul proştilor!

— Şi dacă nu cad la învoială?

— Ţi-am mai spus ce te aşteaptă. Din două, una: Ori, ori.

Am răsuflat din greu.

— Te pricepi cumva în calculele de navigaţie? l-am întrebat după un timp.

— Eh, pentru treaba asta îl avem pe ursul ăla.

— Aha, Harris!... Şi celălalt?

— Afacerea e numai a noastră. Îi folosim, cît avem nevoie, pe urmă... Ce dracu, eşti băiat deştept! a încheiat Liston cu o strîmbătură plină de înţelesuri.

Furnicătura îmi ajunsese pînă în cot.

— Ascultă, te sfătuiesc s-o iei repede spre cabină, fiindcă iarăşi te paşte o primejdie! i-am strigat cu glas răguşit.

— Mai domol, godănacule! Nu-s prea sperios din fire şi pe lîngă asta...

Dar n-a apucat să-şi sfîrşească vorba pentru că pumnul meu l-a nimerit drept sub bărbie întinzîndu-l pe punte cît era de lung.

Negrii, încă grămadă lîngă dunetă, priveau buimaci. Fusese doborît dintr-o lovitură cel căruia cu puţin înainte i se luase cu atîta dîrzenie apărarea. I-am privit îndelung. Poate că pînă la urmă vor ajunge să tragă o învăţătură din toată istoria asta.

L-am prins pe Liston de cingătoare şi l-am tîrît spre cabină; apoi, descuind-o, l-am zvîrlit mototol în mijlocul ei. Ceilalţi doi prizonieri, Peter Harris şi Dean Sherfild, au holbat ochii cu uimire. Primul, rănit la şold, şedea lungit pe pat; al doilea, cu umărul zdrelit, se afla în picioare lîngă hublou.

— De ce l-aţi lăsat cînd v-am spus că n-are voie nimeni să iasă? i-am întrebat cu asprime. A scăpat ieftin. Cît pe-aci era să-l vedeţi fără piele!

Nu s-a clintit niciunul. Am luat găleata cu apă şi am deşertat-o peste capul lui Liston. Acesta s-a scuturat uşor, a dus mîna la bărbie şi a clipit apoi din pleoape.

— Hai, ridică-te!

Liston s-a sculat împleticindu-se şi s-a lăsat moale pe marginea patului aruncîndu-mi priviri chiorîşe. Eu m-am aşezat pe scaunul din capătul mesei. Furia îmi trecuse. A urmat o tăcere îndelungată.

I-am privit pe rînd. Liston nu putea avea mai mult de douăzeci şi cinci – douăzeci şi şapte de ani. Înalt şi deşirat, un cap mic pe un gît lung. Totuşi nu era urît deloc la chip. Ochi mari, căprui, umbriţi de gene dese. Păr castaniu, cîrlionţat. Poate gura cam mare, strîmbată adesea de zîmbetul acela zeflemitor. Sherfild, ceva mai vîrstnic, de statură potrivită, blond, cu ochii de un verde spălăcit şi faţa ascuţită ca de vulpe. Te privea întotdeauna pieziş, iar zîmbetul lui era mieros. Al treilea, cel tolănit pe pat, Harris, un bărbat îndesat, cu umeri largi şi foarte păros, ici şi colo sclipindu-i cîte un fir argintiu. Era poreclit „Ursul”. Chiar şi glasul îi aducea a mormăit.

Gîndeam că de-aici înainte voi împărţi multe zile cu aceşti oameni. La ce mă puteam aştepta de la ei? Pînă la urmă cum

se va încheia călătoria asta neobişnuită? Şi cine va cîştiga? Eu cu Trifly, sau cei trei?

Sherfild s-a sucit spre mine curmînd tăcerea.

— Ce gînduri ai cu noi? m-a întrebat el.

— V-am mai spus: bune, dacă vă căutaţi de treabă, şi mai puţin bune, dacă veţi încerca să urmaţi pilda lui Liston.

— Ia mai pune-ţi botniţa! a mîrîit acesta frecîndu-şi încă bărbia.

Nu l-am luat în seamă şi am urmat:

— La cea dintîi încercare nesăbuită vi se va tăia raţia de hrană la jumătate... ca acum lui Liston...

— Ce? a sărit el.

— ...Sau la sfert...

— Ia ascultă!...

— ...Ba chiar de tot!

Foloseam aceeaşi ameninţare cu care izbutisem să-l îmblînzesc pe Steller, cu zile în urmă, pe insulă. S-a dovedit rodnică şi de astă-dată. Liston s-a potolit şi aşezîndu-se la loc a mormăit doar printre dinţi:

— Te porţi cu noi de parcă am fi negri!

— Ei au neagră pielea, tu sufletul... şi asta e mult mai rău!

— De ce să ne învrăjbim? Oare n-am putea ajunge la o învoială? a intervenit mieros Sherfild.

— Învoială înseamnă ca fiecare să dea ceva şi să primească altceva în schimb. Ce aş putea avea eu de la voi decît necazuri? Sînt sătul de ele!

— Totuşi...

— Rămîne cum s-a hotărît. Cînd vom atinge coasta continentului, veţi fi liberi. Pînă atunci...

Şi am dat să mă ridic. Dar în aceeaşi clipă Liston a ţîşnit de la locul lui şi s-a proţăpit între mine şi uşă stăvilindu-mi astfel ieşirea. Gura i s-a strîmbat iarăşi.

— Ce-ai zice dacă ai rămîne zălog cu noi aici?

Am văzut cu coada ochiului că Sherfild pusese mîna pe un scaun. Zîmbetul mieros de pe buze îi pierise.

— Aţi înnebunit? Lăsaţi prostiile! le-a strigat cel din pat.

— L-aţi auzit? Se pare că, dintre toţi trei, Harris este cel mai mintos! le-am spus liniştit aşezîndu-mă din nou pe scaun. Cred, totuşi, că vă arde de joacă...

— Ai s-o vezi îndată! mi-a strigat Liston.

— Poate n-ar fi rău ca mai întîi să crapi niţel uşa şi să priveşti afară, i-am spus.

— Lasă tertipurile şi zvîrle jos pistolul!

— N-am nici un fel de pistol.

— N-aş crede să fi intrat cu mîna goală în cuşca leilor!

— Te crezi chiar leu?

Liston mi-a aruncat o uitătură urîtă, s-a apropiat de mine şi mi-a pipăit în repezeală buzunarele. Simţindu-le goale a rămas puţin descumpănit.

— Armele mele sînt afară. Hai, deschide uşa să vezi!

— Dean, fii cu ochii pe el şi pocneşte-l la prima mişcare!

Sherfild a făcut un pas spre mine cu scaunul în mîini, în timp ce Liston a căscat pe jumătate uşa. Aşa cum bănuiam, în spatele ei se aflau în aşteptare Mahó şi Dulú cu băieţii din echipaj. Liston a trîntit-o repede la loc.

— Ei, ce credeţi? Mai pot rămîne zălog?

După o strîmbătură de ciudă, Liston a pufnit în rîs, dar se vedea cît de colo că era căznit, la care s-a prins de îndată şi Sherfild. Am rîs şi eu.

— Te-am jucat frumos, ce zici? a exclamat în cele din urmă lunganul.

— Da, sînteţi băieţi veseli... Şi dacă joaca ar fi ieşit pe gustul vostru aţi fi rîs cu mai multă poftă. Totuşi vă sfătuiesc să n-o mai încercaţi vreodată pentru că atunci n-ar mai rîde nimeni.

Liston s-a aşezat lîngă Sherfild. M-am întors către cel din pat.

— Cum îţi merge rana, Harris?

— Ce-ţi pasă! mi-a răspuns acesta morocănos.

— Destul de bine, m-a lămurit Sherfild, căruia îi reapăruse pe faţă zîmbetul mieros.

— Te-am întrebat, Harris, pentru că aş fi vrut să ieşim niţel afară. Avem o vorbă între patru ochi.

— N-am chef nici de vorbe, nici să mă mişc de-aici!

Şi s-a răsucit în pat întorcîndu-mi spatele.

— Atunci să chem cîţiva negri să te urnească.

Harris s-a sucit din nou către mine. M-a privit o clipă încruntat, apoi, cu destulă greutate, s-a dat jos. L-am luat de

subsuori ducîndu-l spre uşă. Pe cînd treceam prin faţa lui, Liston mi-a rînjit în nas.

— Aha, vrei să închei afacerea cu el!

— Ba singur! i-am răspuns.

La ieşire l-am auzit strigîndu-ne din spate:

— Ia seama, Peter! Nu te lăsa momit... Pînă la urmă o să-ţi facă de petrecanie!

M-am întors către el.

— Deocamdată încep cu tine. Astăzi să n-aştepţi raţia de hrană.

Liston s-a repezit să înşface scaunul, dar eu deschisesem uşa şi, în cadrul ei, se ivise Mahó şi Dulú. Liston a zvîrlit scaunul de podea şi s-a prăbuşit pe pat. Era tare iute la mînie băiatul ăsta şi desigur că avea să-mi facă multe zile grele!

După ce am zăvorît uşa în urma mea, am pornit cu Harris spre cabina căpitanului. Mahó şi Dulú ne urmau ca două umbre. Le-am zîmbit făcîndu-le semn că n-aveau de ce să se teamă. Trifly, de la timonă, a fluturat mîna. Am observat că îşi proptise alături două arme. Era mai prevăzător decît mine.

Ajunşi în cabină, l-am îndemnat pe Harris să se întindă pe patul lui Joe şi am tras scaunul alături. Mă gîndeam cum să încep, cînd Harris mi-a luat-o înainte.

— Bănuiesc ce vrei de la mine... Să-ţi duc hardughia asta murdară!

— Întocmai. Cu ani în urmă ai avut vasul tău.

— Şi dacă nu vreau?

— Voi fi nevoit să predau corabia englezilor, cu toată încărcătura... şi cu voi trei pe deasupra.

Harris a pufnit scurt pe nas. M-a privit şi a rămas apoi cîteva clipe pe gînduri.

— Şi dacă te-aş trage pe sfoară şi aş duce corabia în altă parte, unde nu ţi-ar veni la socoteală?

— Nu-s chiar atît de ageamiu ca să nu-mi dau seama... Şi chiar dacă s-ar întîmpla asta, înainte să intru în capcană, te-aş da pe mîna negrilor ca sa te judece în legea lor.

Harris a pufnit din nou.

— Şi ce cîştig trag în schimb din toată treaba asta?

— Libertatea.

— Ne-ai făgăduit-o şi altminteri.

— Da, dar dacă nu voi nimeri coasta acolo unde vreau, sau mă voi încrucişa cu navele de patrulare?

Harris s-a răsucit în pat gemînd. Pesemne îl înjunghia iarăşi rana. Am continuat:

— Dacă ne duci acolo unde trebuie, te las stăpîn pe corabie. Cum te vei descurca pe urmă cu ea, te priveşte!

În ochii lui Harris a sticlit o luminiţă, care, însă, s-a stins repede.

— Hm! Va să zică asta-i momeala!

— Nu te lua după vorbele lui Liston. Voia să fac tîrgul cu el şi acum e furios bănuind că-l închei cu tine.

— De unde pot şti că nu-i, totuşi, la mijloc vreun vicleşug?

— N-am cum să ţi-o dovedesc, dar te îndemn să primeşti. N-ai nimic de pierdut, dimpotrivă. Eu cu corabia n-am ce face. După ce negrii vor fi debarcaţi, va trebui s-o înec.

Harris a pufnit iarăşi pe nas, de data asta cu putere, apoi a zis:

— Nu ştiu... Să mă mai gîndesc...

— Bine, te las... Dar îţi dai seama că prea mult timp de pierdut n-avem.

Şi m-am ridicat să plec. Cînd eram cu mîna pe clanţă, l-am auzit întrebîndu-mă:

— Unde ai vrea să ajungem?

— Pe coasta pe care au fost îmbarcaţi negrii. Locul anume îl vei afla mai tîrziu. Tu, deocamdată, vei rămîne aici. Pe masă ai hărţile şi instrumentele de calculat. Cînd te vei hotărî, te poţi apuca de lucru.

La ieşire am întors de două ori cheia în broască şi am vîrît-o în buzunar. Mahó şi Dulú mă aşteptau în capătul scării. Nu mă slăbeau deloc. Am simţit în piept un val de mulţumire. Aveam lîngă mine doi băieţi de nădejde. Oare mă puteam sprijini cu aceeaşi încredere şi pe Trifly?

Se apropia amiaza. M-am grăbit să pun de o fiertură: tărîţe şi mei amestecate cu carne afumată, prăjită în grăsime. Bieţilor negri din cală şi de pe punte li s-a părut mîncarea cea mai gustoasă de care avuseseră parte vreodată; căci, după ce îşi cîntăreau din ochi porţiile faţă de ale celor de alături, le dădeau gata din cîteva înghiţituri, cu gemete de mulţumire.

Nu acelaşi lucru s-a petrecut şi cu prizonierii din cabina mare care şi-au privit blidele strîmbînd din nas.

— Văd că mi-ai adus şi mie! m-a întîmpinat Liston batjocoritor. Adică m-ai izbăvit... Numai că de terciul ăsta mă puteai lipsi!

— Dacă-i aşa...

Şi am dat să iau înapoi unul dintre blide.

— Acum, că te-ai ostenit, lasă-l! s-a repezit el. O să înghit ţinîndu-mi răsuflarea şi cu gîndul la o budincă cu stafide!

La lăsarea serii, am vîrît negrii de la pupă din nou în cală şi am hotărît cu Trifly ca peste noapte să facem de cart pe rînd, din trei în trei ore; eu ajutat de Dulú şi de alţi doi băieţi, el de Mahó împreună cu doi din echipa acestuia.

Ne-am rostuit culcuşul de noapte pe puntea de comandă pe o grămadă de vele, cu cîte o armă la îndemînă.

***

Întîia noapte, ca şi ziua care a urmat, au trecut fără să se fi petrecut ceva deosebit.

Din prima oră a dimineţii am scos din cală alţi douăzeci şi cinci de negri în ţarcul înjghebat la pupă, ca la amiază să-i înlocuiesc cu alt grup. În chipul ăsta fiecărui negru îi venea la trei zile rîndul să stea cîteva ore pe punte la aer şi la soare.

Eram nerăbdător să aflu hotărîrea lui Harris, aşa că m-am grăbit să cobor în cabina căpitanului. Şedea tolănit pe o rînă de-a latul patului. M-a luat la ocară de cum am intrat.

— Aşa îţi închipui că mă vei îndupleca, ţinîndu-mă cu burta goală şi cu gîtlejul uscat?

Am făcut ochii mari. Avea dreptate. Mă îngrijisem de toţi, numai de el nu.

— Iartă-mă, Harris!... Nu ştiu cum s-a făcut că te-am uitat...

— Halal gazdă!

Zărind însă sticla de rom, pe jumătate golită, aflată jos, la căpătîiul patului, m-am mai liniştit.

— Cu mîncarea, e drept... dar de sete se pare că n-ai prea răbdat, i-am spus cu un zîmbet.

— Ce era să fac? Eu nu beau decît bere, romul îmi întoarce stomacul pe dos!

Am alergat şi i-am adus o halcă de carne afumată, pesmeţi şi ceai. A început de îndată să înfulece cu nădejde. Totuşi mi-a mormăit între două înghiţituri:

— Calculele sînt pe masă. Musonii te-au dus în derivă. Trebuie corectată direcţia.

— N-ai vrea să urci pentru un timp la timonă?

A continuat să mănînce fără să-mi răspundă, de parcă nu m-ar fi auzit. Cînd s-a săturat, a pufnit tare pe nas şi s-a întins trosnindu-şi încheieturile.

— N-am chef s-o pătimesc ca netotul de Liston! a mormăit el în cele din urmă.

— Te însoţesc, nu te va atinge nimeni.

— Nu-i nici o grabă... Deriva nu-i mare... Poate mai tîrziu.

Şi s-a tolănit din nou pe pat cu faţa în sus. L-am lăsat să-şi facă mendrele şi am ieşit. Ceea ce mă mulţumea era că unul din ceata celor trei înclinase de partea mea. Însemna un mare cîştig.

În magazia cu provizii am dat peste un sac mare cu orez, ceva mai dosit, cu fundul spart. Cînd am încercat să-l urnesc din loc, printre picioare mi s-au strecurat cîţiva guzgani. Erau voinici şi dolofani de atîta trai bun. Am pus mîna pe o lopată şi am pălit unul mai puţin sprinten. M-am gîndit că ar trebui să pun cîteva curse, sau să încerc o vînătoare. Am umplut două găleţi cu orez şi le-am cărat la bucătărie.

Acolo am pus la fiert, în cazanul mare, hălci de carne afumată peste care am turnat apoi orezul; şi astfel în ziua aceea, la prînz, am împărţit tuturora cîte un blid, plin ras, cu pilaf. Nu mai spun cu cît nesaţ l-au înfulecat negrii. Băieţilor din echipaj, care, după ce îşi înghiţiseră porţia, priveau cu jind cazanul în timp ce împărţeam celorlalţi, le-am mai dat, supliment, cîte o jumătate de blid. Da, se pare că nu era de lepădat, pentru că nici Trifly şi nici prizonierii din cabine n-au mai făcut nazuri.

— Eh, aşa mai merge! mi-a spus Liston în zeflemea, după ce a gustat din pilaf. Pentru mîine să-mi faci prepeliţe în sos de ciuperci, bucătarule!

— Numai să nu-ţi rupi dinţii în ele! i-am răspuns fără întîrziere îndreptîndu-mă către ieşire.

— O vorbă! mi-a strigat Sherfild din spate.

M-am întors spre el.

— Ia aminte, nu te da pe mîna lui Harris. E un vulpoi fără pereche. O să te păcălească urît.

L-am privit lung.

— Care din două? Tu mă povăţuieşti să mă feresc de Harris, iar Liston îl îndemna pe acesta să se păzească de mine. Eu zic că nici eu şi nici Harris nu avem nevoie de sfaturile voastre.

Şi am dat iarăşi să plec.

— Crede-mă, mai bine vei face treaba cu noi, a continuat Sherfild cu glasul mai mieros ca oricînd. Nu lua seama la Larry, aşa-i el, cu gura mare şi iute din fire, dar e băiat de nădejde. Am făcut împreună un plan straşnic şi...

— Ce plan?

Sherfild s-a uitat întrebător la Liston care l-a încuviinţat moţăind din cap.

— După ce vindem „marfa” la un preţ bun – în ce chip o să ţi-o spunem de îndată – fiind stăpîni pe corabie, am putea intra în tovărăşie. De ce să-şi umple buzunarele numai Rinocerul şi Cadwell? Adică noi să rămînem nişte nepricopsiţi?

Începuse să se încălzească şi vorbea din ce în ce mai repede.

— Avem legături şi cu vînătorii de pe continent şi cu negustorii de dincolo de ocean. Şi unora şi altora puţin le pasă cui vînd sau de la cine cumpără. Negustoria să meargă!

Pesemne făcusem un gest, fiindcă Sherfild a căuat să lămurească:

— Nici vorbă, tu rămîi căpitanul, a ta e corabia, şi vei avea jumătate din cîştig; noi, care ne îngrijim numai de negustorie, ne vom mulţumi cu cîte un sfert. În afară de asta...

I-am tăiat-o scurt.

— Ce fel de căpitan? Nu mă pricep în calculele de bord. Şi, după cîte ştiu, nici Liston. Poate te pricepi tu.

— Nu, nici eu... a bolborosit încurcat Sherfild.

— Dar îl avem pe Harris, s-a băgat repede în vorbă Liston.

— Aha, Harris!... Atunci ar avea şi el dreptul la o parte.

— Nu, de el ne folosim doar atît cît...

— Ne răcim gura degeaba! le-am retezat-o. Dacă cel priceput în navigaţie e Harris, rămîn cu Harris. Ce nevoie să mă mai încurc cu voi?!

Şi am ieşit repede lăsîndu-i plouaţi în mijlocul cabinei. Dar mi-am dat de îndată seama că mă pripisem. Dacă m-aş fi prefăcut mai mlădios şi le-aş fi lăsat deschisă portiţa tocmelilor, aş fi cîştigat timp. Retezîndu-le-o astfel, îi făcusem să înţeleagă că nu se afla nici o cale de înţelegere între noi. Desigur că vor încerca totul ca să mă înlăture. Va trebui să fiu cu ochii în patru.

Îndată după amiază s-a pornit ploaia. Era şi timpul, căci apa ajunsese pe fundul butoaielor. Le-am umplut ochi pe toate.

După încetarea ploii l-am scos pe Harris pe punte. Mergea încă destul de greu. A rămas o vreme la cîrmă dîndu-i îndrumări lui Trifly asupra drumului de urmat, iar mie la manevra pînzelor.

Negrii, adunaţi pîlcuri, îl priveau încruntaţi, însă n-au mai îndrăznit să se apropie. Dealtfel atît Trifly cît şi eu eram cu ochii pe ei.

***

A doua zi, dimineaţa, am coborît cu Mahó şi Dulú în magazia cu provizii la vînătoare de şobolani. A fost o alergătură şi o chiţăială straşnică. În timp ce păleai unul, alţi cîţiva îţi ţîşneau printre picioare sau îţi săreau peste umeri. La sfîrşit, gîfîind şi lac de năduşeală, am făcut numărătoare: eu răpusesem trei, Mahó, patru, şi Dulú, cinci, adică o duzină. Însă cred că ne-au scăpat cel puţin de două ori pe-atîţia. Nu astupasem bine găurile, iar altele, ascunse pe după saci, nu fuseseră dibuite la vreme. A rămas să facem o nouă vînătoare, ticluită mai cu dichis, a doua zi.

Pe la mijlocul după-amiezii, după ce am sfîrşit treburile de pe punte, am luat cu mine harta cu însemnările lui Joe şi am suit la timonă.

— Trifly, spuneai că ţi-e cunoscută o parte din coasta somaleză. Ar trebui să chibzuim locul de debarcare, ca nu cumva să dăm peste oamenii lui Joe.

— Pînă atunci mai va! a chicotit el arătîndu-mi cu mîna un punct cenuşiu pe întinsul oceanului, înaintea noastră. N-ar fi de mirare să-i întîlnim chiar ceva mai curînd!

— Ce vrei să spui?

— Să mai aşteptăm... încă nu-mi pot da seama...

— Să fie corabia cealaltă, „Liberator”?

— Da, mă tem că e perechea noastră. Ne aflăm în drumul ei şi era vremea s-o întîlnim.

— Cine o comandă?

— Cadwell... Nu-i mai breaz decît Joe. Numai că acesta e plin de politeţă. Rinocerul te jupoaie după ce te-a burduşit bine; ăstălalt te înjunghie în timp ce te mîngîie şi-ţi spune vorbe măgulitoare.

— Cîţi sclavi au pe ea?

— Peste două sute cincizeci... poate chiar trei sute. E mai încăpătoare ca a noastră.

Între timp, băieţii din echipaj, cu Mahó şi Dulú în frunte, zăriseră şi ei corabia şi se strînseseră ciorchine la provă.

— Alungă-i de-acolo! m-a îndemnat Trifly. Dacă sînt văzuţi, dăm de bucluc înainte de vreme!

I-am îndepărtat împrăştiindu-i pe punte.

— Da, e „Liberator”, mi-a spus Trifly, cînd m-am întors la el.

— S-o ocolim.

— Are vîntul în spate şi ne-ar tăia calea uşor. Am alt plan: Mergem spre ei, aşa cum e firesc, şi cînd ne apropiem, în timp ce ei opresc ca să ne abordeze, noi îi depăşim punînd toate pînzele în vînt. Pînă să le treacă uluiala şi să facă volta de întoarcere, noi am cîştigat distanţă. Greu să ne mai ajungă din urmă, corabia lor e mai greoaie.

Da, planul lui Trifly nu era rău.

— Dar vor vedea că nu avem oameni pe punte, i-am spus. Ori că cei pe care îi avem sînt negri.

— Asta aşa-i, dar ce putem face?

Deodată mi s-a năzărit o şotie. Am alergat spre cabina mare, am descuiat-o şi m-am apucat să trag din rafturi tot ce

găseam de îmbrăcăminte. Liston şi Sherfild mă priveau muţi de uimire. Am ales din grămadă cîteva cămăşi cu mînecile lungi, pantaloni, pălării, şi am scos totul afară. Apoi am chemat pe Mahó, Dulú şi alţi cîţiva băieţi făcîndu-le semn să îmbrace ţoalele. Dar ei s-au dat îndărăt codindu-se. Nu voiau nici măcar să le atingă, parcă i-ar fi, fript.

În cele din urmă, la îndemnurile mele, Dulú şi-a luat inima în dinţi şi a tras pe el, cu stîngăcie, o cămaşă colorată. Atît a fost îndeajuns. Ceilalţi, după o clipă de buimăceală, au pufnit în rîsete, apoi s-a pornit în jurul lui o ţopăială mai vîrtoasă ca jocul paparudelor. După aceea a urmat o adevărată bătălie pe ţoale; şi, în sfîrşit, cînd toţi s-au îmbrăcat – care cum a nimerit, unii cu cămăşile sau pantalonii pe dos – a început altă zbănţuială. Parcă eram în carnaval. Mai deoparte, Trifly şi cu mine rîdeam cu lacrimi.

I-am potolit cu greu. „Liberator” se apropiase de noi la cîteva mile. Acum îi vedeam bine cele două catarge. Părea o corabie asemănătoare cu a noastră, poate ceva mai mare. Pe negrii de la pupă i-am împins în cală, iar băieţilor din echipaj le-am tras pălăriile cu borurile largi pe ochi şi i-am împrăştiat care încotro.

— Soarele e către asfinţit, i-am spus lui Trifly cînd m-am întors la timonă. S-ar putea cînd vom fi bord la bord să se fi lăsat seara.

— Ar fi în folosul nostru, mi-a răspuns el. Să fii cu ochii în patru şi să nu-i laşi să ne prindă cu cangea pentru abordaj. Voi căuta să nu mă apropii prea mult de ei. Dacă totuşi ne agaţă, pune mîna pe bardă şi retează-le parîma. Găseşti barda în magazia mică.

L-am lăsat pe Trifly la cîrmă, am căutat barda şi apoi, împreună cu Mahó, Dulú şi alţi trei tineri, am rămas la manevra pînzelor.

N-aş fi putut spune că mă simţeam în toate apele mele şi că inima nu-mi bătea ceva mai repejor. Noi eram doar doi, alături de cîţiva băieţandri nepricepuţi, iar cei care veneau, o ceată de oameni aspri şi vicleni, unşi cu toate mirurile. Stam încordat, cu ochii ţintă înainte. Băieţii din jurul meu simţiseră şi ei primejdia şi încremeniseră la fel. Unul, mai slab din fire, se aruncase pe podea dîrdîind.

Aşa cum bănuisem, corăbiile s-au întîlnit odată cu înserarea. Mai bine nici că se putea! Cei de pe „Liberator” strînseseră pînzele şi veneau în întâmpinarea noastră domol. Oamenii, adunaţi pe punte, au izbucnit în chiote. Şi în lumina pîlpîindă a torţelor aprinse şi a ultimei gene a asfinţitului, am desluşit, sus pe covertă, o făptură înaltă şi uscăţivă, desigur Cadwell.

Ne-a strigat cu pîlnia la gură:

— Hei, Joe! De ce ai întîrziat atîta?

M-am pomenit ţipînd din răsputeri:

— Am avut bal!

— Ce spui acolo? a întrebat celălalt nedumerit.

Dar n-am mai avut vreme să-i răspund, pentru că trebuia făcută manevra pînzelor, Trifly cîrmise spre larg. Totuşi, deşi ne aflam la o distanţă bunişoară, o cange norocoasă, sau azvîrlită cu dibăcie, s-a prins de copastie, la pupă. „Clemenţa” a zvîcnit odată scurt, scîrţîind din încheieturi, şi s-a oprit pentru o clipă pe loc. Apoi a început să alunece încet înapoi către cei care trăgeau de parîmă.

— Barda! a ţipat Trifly de la timonă.

Dar eu mă şi repezisem spre pupă. Am retezat parîma dintr-o lovitură. „Clemenţa”, scăpată din strînsoare, a ţîşnit sprintenă înainte. Cu mîinile pîlnie la gură am strigat înapoi cît m-a ţinut gîtlejul:

— Joe vă trimite salutări de pe insulă!

Nu ştiu dacă m-au auzit...

La orizont lucea, ca o seceră subţire, luna nouă. În urmă abia se mai desluşeau cîteva luminiţe care se topeau din ce în ce. M-am întors lingă băieţi şi m-am aşezat jos răsuflînd din greu. Trifly, la timonă, îngîna un cîntec marinăresc. Mahó şi Dulú mă priveau cu ochi scînteietori.

***

Au urmat cîteva zile destul de liniştite, doar cu unele întîmplări mărunte – mai cu haz sau fără haz – pe care le voi istorisi mai pe urmă.

Pe Harris îl ţineam tot închis în cabina căpitanului şi nu mă puteam plînge de el. Lăsînd la o parte hachiţele care îl mai

apucau din cînd în cînd, îşi vedea de treabă făcîndu-ne zilnic calculele şi dîndu-ne îndrumările potrivite. Cînd s-a simţit ceva mai bine, a cerut chiar el să urce la timonă. În chipul ăsta l-a mai scutit pe Trifly care fusese nevoit să înţepenească acolo mai toată vremea, eu avînd în cîrcă celelalte treburi de pe corabie. Bineînţeles că îl păzeam cu străşnicie, însă băieţii, încet-încet, s-au obişnuit să-l ştie acolo şi nu-l mai priveau cu înverşunarea de altădată.

Ceea ce mă neliniştea însă era felul de a se purta al celor doi din cabina mare, sau mai bine spus tocmai faptul că se ţineau liniştiţi şi nu încercau nimic. Dar eram încredinţat că ei cloceau ceva. Cînd le duceam de mîncare sau apă – căci numai eu intram la ei – nu scoteau nici o vorbă urmărindu-mi în tăcere fiece mişcare. Lui Sherfild îi pierise zîmbetul mieros şi mă privea necontenit cu coada ochiului; în schimb Liston mă măsura din cap pînă în picioare batjocoritor, uneori sticlindu-i în ochi scîntei încărcate de ură. I-am întrebat dacă au nevoie de ceva. Clătinau numai din cap. Erau înţeleşi, desigur, să nu-mi vorbească; dar căutăturile lor pline de înţelesuri începuseră să mă cam scoată din răbdări.

În ziua aceea am coborît din nou cu băieţii în magazie la vînătoare de guzgani. Dulú căpătase o adevărată dibăcie. Nu ştiu cum facea că aproape la fiecare lovitură dobora cîte unul. La numărătoarea de la sfîrşit, cînd pe podea zăceau nouăsprezece dihănii, Dulú se făIea cu zece, pe cînd Mahó împreună cu mine nu răpuseserăm decît nouă, cinci el şi patru eu.

Am ieşit afară încărcaţi cu două găleţi cu făină. Îmi pusesem în gînd să pregătesc pentru prînz o ciulama. De ce nu? Fireşte, nu va fi tot atît de gustoasă ca aceea din zeamă de pasăre, dar pentru noi, hămesiţii, va fi destul de bună şi cea din carne afumată.

Mi se spusese cîndva că omul, ca să prindă puteri, trebuie să mănînce cît mai felurit. Negrii din cală erau numai piele şi oase, ori se impunea să capete puteri. După ce vom atinge pămîntul aveau de întins cale lungă.

Aşadar, am pus la foc, într-un cazan mare plin cu apă, carne şi ciolane afumate; şi cînd acestea au fiert bine, am turnat în zeama lor făina mestecînd-o cu un retevei ca pe o

mămăligă. Dar ea se învîrtoşea văzînd cu ochii; aşa că, nemaiavînd zeamă, a trebuit să adaug apă. Ciulamaua creştea mereu, dar tot vîrtoasă rămînea. Şi iarăşi am mai pus apă. Şi tot aşa, amestecînd şi turnînd apă, n-a mai încăput în cazan. Am deşertat jumătate în altul. Şi din nou am început să torn apă şi să mestec – ba într-un cazan, ba în celălalt – pînă cînd amîndouă au dat pe dinafară. Dar ciulamaua mea nici gînd să se subţieze!

Pînă la urmă, sosind ora mesei, a trebuit s-o împart oamenilor aşa cum era. Negrii au mîncat-o, ce e drept, cu mai puţină poftă ca pilaful din zilele trecute; în schimb prizonierii şi Trifly nici nu s-au atins de ea; ba Harris a fost gata-gata să-mi azvîrle blidul în cap. Am încercat şi eu să mestec un gogoloş, însă am simţit că mi se înăclăiau dinţii şi l-am dat afară. Ce mai vorbă, coca mea nu era bună nici pentru lipit zmeele. Cu inima mîhnită de atîta risipă, am deşertat cazanul rămas în ocean întrebîndu-mă dacă vor fi mulţumiţi măcar peştii?

Altă ispravă s-a petrecut peste o zi sau două. La puţin timp după ce scosesem pe punte pîlcul de negri cărora le venise rîndul, s-a iscat între ei o învălmăşeală neaşteptată. La început am crezut că se încinseseră la vreo joacă şi, împreună cu Trifly, priveam înveseliţi; însă cînd pumnii şi loviturile de picioare au început să curgă cu nemiluita şi cîţiva au sîngerat, ne-am dat seama că nu era şagă şi că ne aflam în faţa unei încăierări. Mahó, Dulú şi băieţii din echipaj au încercat în zadar să-i despartă; ba, în învălmăşeală, au căpătat şi ei cîteva lovituri zdravene. Înfierbîntaţii au fost potoliţi, în acelaşi chip, cu două focuri de armă trase în văzduh.

Mahó şi Dulú m-au dumirit mai apoi, prin semne şi cu cele cîteva cuvinte pe care le cunoşteau, că negrii făceau parte din două triburi în vrăşmăşie şi găsiseră prilej prielnic să-şi plătească datorii vechi. Drept pedeapsă i-am trimis pe toţi înapoi în cală cerîndu-le băieţilor să scoată afară alţii, aleşi cu grijă din acelaşi trib.

Dar faţă de asemenea întîmplări mărunte, important era numai faptul că, în tot acest timp, „Clementa” înainta necontenit spre nord-vest, către coasta africană de care erau legate năzuinţele noastre, ale celor mai mulţi.

Capitolul II

Rămăşag pe urechea unui om

Nu-mi mai amintesc în a cîta zi de navigaţie ne aflam, cînd de ce mi-a fost teamă n-am scăpat.

Tocmai sfîrşisem cartul. Era miezul nopţii şi ploua mărunt şi des – o întunecime de-ţi puteai vîrî degetele în ochi. Îl lăsasem pentru un timp pe Dulú la timonă şi dam să sui pe puntea de sus ca să-l trezesc pe Trifly pentru a ne schimba. Dar n-am apucat să păşesc pe prima treaptă, cînd am primit o pălitură straşnică în moalele capului. Mintea mi s-a înceţoşat dintr-o dată şi am căzut ca un butuc.

M-a dezmeticit o găleată cu apă zvîrlită în cap. M-am scuturat şi am deschis ochii. Deşi se luminase bine, vedeam ca prin păienjeniş. Parcă în faţa mea, în picioare, cu găleata în mînă, se afla Liston. Privit aşa de jos, părea de două ori mai lung. Alături, cu arma la picior, Sherfild.

— Bună dimineaţa, flăcăiaş! am auzit glasul batjocoritor al lunganului.

Am încercat să ridic mîna ca să-mi pipăi ceafa care mă ardea, dar am simţit-o grea, iar în urechi mi-a sunat un zornăit. M-am mai scuturat odată ca să-mi adun minţile.

Nu mă înşelasem. Mă aflam înlănţuit de mîini şi de picioare – întocmai ca sclavii – lîngă catargul mare. În spatele celor doi, legat burduf şi trîntit jos, Trifly. Mai rău nici că se putea! Gîndul mi-a fugit către Mahó şi Dulú. Nu-i vedeam. Unde erau? Ei ce păţiseră? M-a înfiorat o teamă.

— Eh, acum vom sta altfel de vorbă!... deşi prea multe n-avem să ne mai spunem, decît...

Şi Liston mi-a tras o lovitură de picior între coaste de am icnit.

— ...Decît în chipul ăsta!

Şi m-a mai pocnit odată cu călcîiul în piept. De durere am strîns ochii.

— Ştii ce-ţi plătesc acum, nu?

De data asta mi-a repezit un pumn în fălci. M-am încleştat în mine şi l-am privit în albul ochilor.

— Viteazule, tu nu erai legat atunci cînd te-am chelfănit.

Mi-am dat seama de îndată de greşeala săvîrşită. Amintindu-i fapta aceea l-am întărîtat mai rău. S-a îmbujorat la faţă strigînd:

— Îl auzi, Dean? Îi mai arde şi de trăncăneală!

— Păi să-i închidem pliscul cu o grăunţă! a spus Sherfild liniştit ridicînd carabina spre mine.

— Nu, aşa ar sfîrşi-o prea curînd! s-a împotrivit Liston. Se cuvine s-o pătimească mai îndelung... Şi apoi socotelile sînt între mine şi el!

Pumnul care a urmat a fost cel mai zdravăn, şi sub bărbie, de mi-au clănţănit toţi dinţii din gură aşa cum îl nimerisem şi eu cu cîteva zile în urmă. Am văzut pentru o clipă, cum s-ar zice, stele verzi după cum, pesemne, văzuse şi el – şi m-am cu-fundat din nou în beznă.

Nu ştiu cît a ţinut întunecimea din mintea mea, dar cînd am desluşit iarăşi lumina zilei mi s-a părut că aud glasul lui Liston. Am sucit cu greutate capul, ca de plumb, într-acolo. Lunganul se afla, cu carabina în mîini, în faţa bocaportului larg deschis; iar alături, înarmat şi el, Sherfild.

— Vă faceţi că n-auziţi, hai?! striga mînios Liston negrilor din cală. Hei, Mahó, Dulú, voi doi, ieşiţi afară! Repede!

Drept răspuns, din adîncul vasului s-a ridicat un murmur nedesluşit. Mi-a săltat inima de mulţumire. Aşadar băieţii nu se dăduseră prinşi şi se ţineau ascunşi în cală, printre ceilalţi! Mi-am întors privirile către Trifly care se afla la cîţiva paşi de mine, tot legat şi trîntit cu faţa în sus.

— Trifly!... l-am chemat eu în şoaptă.

Dar nu s-a clintit. A clipit numai de cîteva ori din ochi.

Liston, întărîtat, începuse să se învîrtească fără astîmpăr în jurul bocaportului. Fireşte, ar fi fost primejdios, chiar aşa înarmat, să coboare în cală, în mijlocul celor peste o sută cincizeci de negri. Se mulţumea numai să strige de afară:

— Mahó, Dulú! Afurisiţilor, veniţi afară, vă spun!

De jos s-a înălţat iarăşi un murmur, de astă-dată mai prelung. Am simţit din nou un val cald în piept. Cei din fundul corăbiei nu aveau de gînd să-şi vîndă tovarăşii.

— Nu vreţi, viermilor? a scrîşnit Liston. Ei, lasă, vă vin eu de hac!

Şi s-a repezit spre tambuchi.

— Ce vrei să faci? l-a întrebat Sherfild îngrijorat.

— Ai să vezi!... Tu rămîi aici şi dacă scoate vreunul capul, găureşte-i-l!

S-a întors curînd cu un braţ de cîrpe vechi şi petice de vele zdrenţuite. A făcut din ele un şomoiog cît un bostan pe care, după ce l-a vîrît într-un butoi gol, de metal, l-a aprins. Din cîrpele slinoase, care ardeau mocnit, ieşea un fum gros. A împins apoi butoiul către bocaport şi l-a deşertat în cală.

— Ai înnebunit? Vrei să dai foc corăbiei? s-a speriat Sherfild.

— N-avea grijă, nu se lasă ei fripţi... numai să-i afum niţel!

Din cală s-au auzit strigăte, bieţii oameni fuseseră luaţi prin surprindere. Curînd, prin gura calei a prins să iasă un fum negru, înecăcios.

Liston s-a dat doi paşi înapoi frecîndu-şi mîinile fericit de isprava săvîrşită.

— Ai să vezi, vor ieşi îndată... ca şobolanii!

Şi a ridicat arma gata să tragă. M-am pomenit îngînînd: „Rămîneţi acolo, băieţi, nu scoateţi capetele afară!”

Şi nu s-a întîmplat pe pofta lunganului, ci pe dorinţa mea; şi aşa cum nu s-ar fi aşteptat nimeni.

În locul băieţilor, a ţîşnit afară, zvîrlit cu putere înapoi, şomoiogul aprins, care, făcînd o voltă prin aer, a picat pe o velă nestrînsă, rămasă în apropierea bocaportului. Vela a luat foc cît ai clipi sub privirile holbate ale celor doi isteţi. Butoaiele cu apă erau departe şi nici găleţile nu se aflau la îndemînă.

A urmat o vînzoleală straşnică. Amîndoi îşi pierduseră capetele. Unul se trudea cînd să tragă sau cînd să împingă un butoi cu apă, celălalt alerga bezmetic după găleţi încurcîndu-se sau împiedicîndu-se între ei. Înjurăturile curgeau cu nemiluita şi în acest timp pălălaia creştea.

— Ce faceţi acolo, nătîngilor? s-a auzit glasul lui Harris dinspre timonă. Puneţi mîna pe răngi şi împingeţi pălălaia peste bord că se aprinde puntea şi ardem de vii!

Dar nici răngile nu se aflau la îndemînă. În cele din urmă au găsit două vergi, cu ajutorul cărora au tîrît vela aprinsă către tribord şi au înecat-o în ocean.

Însă primejdia nu trecuse. Acum fumega, şi destul de îngrijorător, bucata de punte pe care fusese mai înainte para de foc. A urmat altă alergătură, alte împleticeli şi altă ploaie de înjurături.

— Găleţile sînt sub dunetă... i-a înştiinţat după un timp, cu glas liniştit, Trifly.

— De ce n-ai spus-o mai din vreme, găgăuţă?! a strigat Liston repezindu-se într-acolo împreună cu Sherfild. Apoi, cîteva minute în şir, găleţile au trecut din mînă în mînă golindu-se peste peticul de punte primejduit.

Cînd totul s-a sfîrşit, pe locul cu pricina a rămas o pată neagră, cu urme de tăciune stins, mai mare decît roata unui car.

M-am uitat la Trifly. Era tot cu faţa în sus şi îşi ţinea pleoapele închise. Pesemne îl orbeau razele soarelui care se ivise de după un nor. Pe faţă, însă, parcă îi mustea un zîmbet.

— De ce nu le-ai spus mai din timp unde erau găleţile, Trifly? l-am întrebat în şoaptă.

— Nădăjduiam că or să ne dezlege ca să le dăm ajutor... a murmurat el.

Am zîmbit şi eu. Ne potriviserăm la gînduri.

Liston şi Sherfild, cu mîinile fripte şi cu feţele năclăite de funingine amestecată cu năduşeală, se asemuiau leit cu cei din cală.

S-au tolănit pe punte gîfîind; însă curînd Sherfild a sărit în picioare şi repezindu-se la bocaport l-a închis zăvorîndu-l.

— Ce faci? Au să se înăbuşe acolo... şi ne vom alege numai cu ciolanele lor! a strigat Liston.

— Pot năvăli oricînd afară, i-a amintit Sherfild. Şi nu-s doar blestemaţii ăia doi, sînt liberi vreo zece... care i-ar putea dezlega şi pe ceilalţi!

Liston şi-a încleştat cu năduf pumnii.

— N-avea grijă, am eu ac pentru cojoacele lor! l-a încurajat celălalt. Rămîi aici pînă mă întorc.

Şi a dispărut în grabă. Liston s-a ridicat trosnindu-şi încheieturile şi privindu-mă chiorîş. Mă temeam să nu-i vină iarăşi chef să-mi încerce fălcile. Dar a suit pe puntea de sus şi a coborît de acolo maldărul de vele ce ne folosise drept culcuş de

noapte. În acest timp Sherfild a cărat un vraf de stinghii şi lăditza dulgherului.

Într-un sfert de oră treaba era făcută: gura calei zăbrelită cu stinghii groase, bătute sănătos în cuie.

— Acum au aer cît poftesc, dar de ieşit nici pomeneală! a rostit Sherfild mulţumit. Apă şi mîncare doar atunci cînd vor fi predaţi dracii ăia doi!

Am închis ochii cu gîndurile răvăşite, fără să mai iau seama la cele ce se petreceau în jurul meu. Simţeam un fel de sfîrşeală şi totul se învîrtea în mintea mea ca o roată cu spiţele colorate. Nu mai ştiu cine a adus băutura şi cînd a fost dezlegat Trifly. Îmi amintesc numai clipa în care l-am auzit pe Liston chiuind înveselit:

— Bravo! Aşa, maimuţoiule!

Am privit într-acolo. Liston şi Sherfild se aflau în mijlocul punţii, tolăniţi pe mormanul de vele, cu cîteva sticle dinaintea lor şi cu armele alături. Priveau, făcînd haz mare, giumbuşlucurile lui Trifly. Îşi amintiseră că acesta fusese cîndva circar şi le venise chef de petrecere. Trifly, la cîţiva paşi în faţa lor, juca în mîini trei sticle pline zvîrlindu-le în sus şi prinzîndu-le în fel şi chip, aşa cum mă minunase şi pe mine odată.

— Acuma cu patru! i-a poruncit Liston trăgînd un gît zdravăn. Şi dacă spargi vreuna, îi înghiţi cioburile! a încheiat el ameninţător.

— Mi-s mîinile încă amorţite... şi mi-am pierdut din îndemînare, s-a plîns Trifly.

— Nu-mi pasă, cu patru am spus! s-a răstit lunganul.

A dus iarăşi sticla la gură gîlgîind din ea; după aceea i-a înfundat bine dopul şi a zvîrlit-o circarului.

— Înhaţ-o!

Trifly a prins-o din zbor. A cîntărit-o o clipă în mînă, apoi a pus-o jos lîngă celelalte. Şi-a suflecat mînecile, a răsuflat adînc şi a reînceput ţopăiala sticlelor prin văzduh.

— Aşa, maimuţoiule, aşa! a chiuit iarăşi Liston.

Alături, Sherfild urmărea şi el iscusinţa circarului trăgînd duşcă după duşcă.

— Ia să te vedem acum cu cinci! a strigat Liston încîntat.

Trifly s-a oprit năuc, gata-gata să scape o sticlă.

— Nu pot, Larry!... n-am mai încercat demult...

— Ba ai să poţi! s-a înfuriat Liston.

A înşfăcat sticla de lîngă Sherfild şi a dat-o de-a dura către cel din faţă.

— Să te văd!

— Larry, crede-mă... nu sînt în stare!... a bîlbîit Trifly.

— Lasă vorba şi dă-i drumul! Altfel ştii ce te aşteaptă!

De data asta Trifly a întîrziat mai mult. Şi-a şters fruntea asudată cu dosul palmei, a privit îndelung sticlele, mai mult a gemut decît a oftat, şi şi-a încercat norocul. Din pricina încordării, pe măsură ce sticlele zburau tot mai sus şi mai repede, faţa i se îmbujora din ce în ce. Aşteptam cu teamă clipa în care va greşi.

Dar joaca s-a sfîrşit altfel. O pocnitură neaşteptată şi sticla din vîrf s-a prefăcut în cioburi, care, împreună cu zeama lor, a căzut ploaie pe capul circarului. Celelalte sticle zburătoare, rămase fără mânuitor, s-au făcut zob în jurul acestuia împroşcîndu-i picioarele pînă la genunchi.

Sherfild ţintise fain. Trifly, încremenit locului, din roşu a devenit pămîntiu. Liston, după clipa de uimire, s-a pornit într-un hohot nebun de rîs că mă temeam să nu-i plesnească vreo vînă. Sherfild nu s-a mai putut stăpîni nici el şi a prins să-i ţină hangul. A fost o adevărată tăvăleală de rîs pe mormanul de vele.

În altă împrejurare, fireşte, aş fi pufnit şi eu, dar acum am simţit un nod amar în gît.

Dar chinul bietului Trifly nu se sfîrşise. Cînd s-a mai potolit, Liston a rostit cu prefăcută mărinimie:

— Nu te pun să înghiţi cioburile. Prima sticlă nu s-a spart din vina ta... deşi pe celelalte puteai să le prinzi....

M-am speriat şi...

— Totuşi, pentru pagubă, trebuie să primeşti o pedeapsă... Nu te speria, destul de uşoară. Hai, o tumbă peste cap cu care să încheiem bîlciul!

Mi-am amintit că şi mie îmi făcuse una la întîlnirea noastră pe insulă.

— Sînt obosit, Larry... şi puntea se clatină... E greu!

— Ţi se pare. Hai, un salt frumos şi gata!

— Larry...

— O tumbă peste cap, am spus! Ori vrei să-mi sară ţîfna?

Trifly a oftat amarnic şi s-a dat doi paşi mai alături.

— Nu, pe locul pe care te afli! i-a poruncit Liston.

— Dar cioburile...

— Pe cioburi, acolo să te văd!

Trifly a trecut la loc, între sfărîmăturile de sticlă, le-a îndepărtat numai puţin cu vîrful piciorului, a mai oftat odată, şi-a adunat puterile, a săltat odată scurt pe vîrfuri şi a făcut o tumbă prin aer. Saltul izbutise, însă tălpile alunecîndu-i pe udeala de pe punte, a căzut pe spate. S-a ridicat anevoie, cu palmele şi coatele însîngerate de cioburi. Liston şi Sherfild se prăpădeau de rîs.

Am scrîşnit din dinţi şi m-am smucit neputincios în lanţuri.

Liston i-a făcut semn lui Trifly să se apropie.

— Ei, şi acum a venit timpul să te luăm la întrebări!... Aşază-te colo, în faţa noastră, şi răspunde fără ocolişuri. Fiecare minciună o vei plăti cu douăzeci şi cinci de vergi pe fundul gol! Zii, cu cît te-a momit celălalt ca să treci de partea lui?

— Cu nimic, ţi-o jur... Dacă nu l-aş fi ascultat, m-ar fi împuşcat... Mă ameninţa necontenit... Ai văzut doar cît e de hain!

Eram curios să văd pînă unde vor merge născocirile lui Trifly. Făcea asta ca să-şi îmblînzească soarta sau ca să-i tragă pe sfoară? Oare, pînă la urmă, mă va trăda?

— De ce n-ai căutat un prilej ca să pui mîna pe o armă şi să-i faci de petrecanie?

— Cum aşa? Era mereu cu ochii pe mine şi înconjurat de dracii ăia negri!

— Încotro voia să ducă corabia? l-a întrebat de data asta Sherfild.

— Către coastele Arabiei, spre Oman, i-a răspuns repede Trifly. Se lăuda că ar avea acolo un cumpărător bun.

Am respirat adînc, plin de mulţumire. Aşadar Trifly nu avea de gînd să mă trădeze. Însă minciuna lui era şubredă şi nu putea ţine mult.

— Nouă ne-a spus că ar vrea să-i întoarcă pe negri înapoi, către coasta Somaliei...

— Tertip!

— Ia stai, s-a vîrît iarăşi în vorbă Sherfild după o clipă de gîndire. Dacă e aşa cum spui, de ce navigăm către nord-vest, pe sub nasul patrulelor engleze, şi n-a luat drumul cel mai drept şi mai puţin primejdios: prin largul oceanului, direct spre nord?

— Habar n-am... ce ştiu eu ce e în căpăţîna lui?... Poate m-a minţit, s-a bîlbîit Trifly încolţit.

— El a minţit, sau ne minţi tu acum? a ţipat Liston.

— Asta o lămurim îndată, a spus Sherfild liniştit ridicînd arma. Du-te la timonă şi trimite-l încoace pe Harris.

Trifly a trecut pe lîngă mine fără să mă privească şi s-a îndreptat încotro i se poruncise. Ceilalţi doi au schimbat între ei cîteva vorbe în şoaptă şi s-au întors spre mine. Am închis repede pleoapele. Curînd au bocănit paşii grei şi şchiopătaţi ai lui Harris.

— Ce este? a mormăit acesta ursuz.

— Încotro ţi s-a spus să duci corabia? l-a întrebat răstit Liston.

— Ce mai întrebi? Ştii doar.

— Şi de ce i te-ai supus?

— Iarăşi o întrebare de prisos!

— Răspunde!

— Ca să nu capăt şi eu cîţiva pumni în fălci ca unul care face acum pe breazul!

Liston a sărit ca ars.

— Ascultă, slugoi bătrîn şi prost!... a ţipat el furios înşfăcîndu-l de piept.

Sherfild s-a vîrît repede între ei împingîndu-l pe Liston într-o parte.

— Astîmpără-te, Larry, în chipul ăsta nu ajungem la nimic!

— Nu-l vezi? Şi ăsta e intrat în cîrdăşie! Sînt învoiţi cîteşi-trei!... Spune, cu cît te-a miluit ca să-l slugăreşti? O să vă jupuim de vii!

Îl apucaseră iarăşi toţi dracii. Ţipa ca scos din minţi, alb la faţă şi dîrdîind din tot trupul ca un zănatec.

Stam neclintit şi priveam printre gene. Da, băiatul ăsta cu limba ascuţită şi sufletul cîinos se aprindea tare iute, nu-şi putea înfrîna pornirile. Totuşi, gîndeam, Sherfild pare să fie mult mai primejdios. Nu era la suflet mai puţin negru decît

celălalt, însă ştia să se stăpînească şi nu se repezea fără ca mai înainte să fi cumpănit.

Liston s-a trîntit pe mormanul de vele, a destupat o sticlă nouă şi a gîlgîit din ea pe nerăsuflate. Sherfild, împăciuitor, l-a împins pe Harris către pupă.

— Nu lua în seamă, Peter, îl ştii doar... Aşa e cînd îl apucă, dar îi va trece curînd...

Apoi îndulcindu-şi şi mai mult glasul:

— Noi trebuie să rămînem uniţi, Pitt, avem doar aceleaşi interese!... Hai, întoarce-te la timonă şi, cînd vei obosi, cheamă-ne ca să te schimbe unul din noi.

Harris a mormăit ceva şi şoltîc-şoltîc s-a îndepărtat. Sherfild s-a aşezat lîngă Liston.

— Trebuie să te stăpîneşti, Larry... Ştii bine că deocamdată avem mare nevoie de el.

— Să-l ia...

— La timpul potrivit. Deocamdată răbdare.

Priveam printre gene, ascultam şi încercam să judec: Da, între noi, cei cinci albi de pe corabie, iţele erau destul de încurcate. De o parte Liston şi Sherfild legaţi prin acelaşi interes: marfa de pe vas. Totuşi, fără îndoială, fiecare ar fi fost gata să-şi tragă pe sfoară părtaşul cu primul prilej. De cealaltă parte, eu cu Trifly, de credinţa căruia nu s-ar fi cuvenit să mă îndoiesc. De Harris aveam neapărată nevoie şi unii, şi ceilalţi, căci numai el ne putea călăuzi corabia. Însă el, nehotărât, oscila între cele două grupuri. De la primul nu putea nădăjdui decît o treime din preţul mărfii; de la noi, plocon, corabia. Firesc ar fi fost să încline de partea noastră. Aşadar doi împotriva a trei. Dar primii doi aveau în mîini armele, pe cînd dintre noi, ceştilalţi, unul, eu, legat, iar Trifly şi Harris neînarmaţi şi pîndiţi la tot pasul.

După ce s-au sfătuit un timp în şoaptă, Liston şi Sherfild s-au ridicat, au mai tras cîteva înghiţituri din sticlă şi au venit spre mine. Se clătinau binişor pe picioare, şi nu din pricina tangajului. Am închis ochii şi m-am prefăcut că zac încă în nesimţire. Eram sătul de pumnii lunganului. Dar acesta nu s-a lăsat păcălit şi mi-a strivit glezna cu călcîiul.

— Hai, hai, nu mai face pe leşinatul! Deschide ochii, destupă-ţi urechile şi răspunde la ce te întreb: încotro aveai de gînd să duci corabia?

— Ţi-am mai spus.

— Chiar atît de prost nu te pot crede! Trifly zice că înspre Oman.

— Ah, m-a vîndut, ticălosul! am strigat prefăcîndu-mă mînios. A trecut de partea voastră!

Sherfild s-a vîrît în vorbă.

— Dacă voiai să ajungi la Oman, de ce ai luat drumul spre nord-vest? m-a întrebat el.

— Socoteala mea! i-am răspuns îmbufnat. N-am chef de vorbă!

— Ba ai să mărturiseşti totul, altminteri îţi găuresc urechile şi-ţi pun cercei! mi-a spus liniştit Sherfild ţintind arma spre capul meu. Ai răgaz doar cinci secunde.

Nu-mi dam seama dacă vorbea serios ori încerca numai să mă înspăimânte, însă nu mai puteam da îndărăt. Alunecasem pe pîrtia minciunilor şi pe ea trebuia să rămîn. Dacă le-aş fi spus adevărul, nu m-ar fi crezut, aşa cum nu mă crezuseră din prima zi şi m-ar fi supus la chinuri zadarnice.

— Te hotărăşti sau apăs pe trăgaci? m-a grăbit Sherfild.

Totuşi am mai întîrziat răspunsul.

— Mai înainte voiam să acostez pe coasta somaleză... ca să-mi împlinesc încărcătura... Ce să fac numai cu o sută cincizeci de capete? Trebuie să duc cel puţin două sute cincizeci... Şi apoi aveam nevoie şi de oameni la bord.

— Ne aveai pe noi.

— Voi sînteţi oamenii lui Joe.

— Şi unde anume pe coasta Somaliei?

M-am prefăcut din nou că mă las greu.

— Răspunde! m-a ameninţat Sherfild ridicînd iarăşi arma spre mine.

Ce îi puteam spune? Nu cunoşteam defel acea coastă, aşa că am aruncat într-o doară:

— Acolo unde aţi încărcat şi voi.

Sherfild şi Liston s-au privit lung, uimiţi, apoi s-au întors din nou spre mine.

— Vrei să spui că la... a început Sherfild.

Dar n-a rostit nici un nume. Eu am încuviinţat din cap.

— Şi cine te-a îndrumat într-acolo?

Iarăşi m-am prefăcut că mă codesc. Dealtfel habar n-aveam ce să mai îndrug. Am rostit primul nume care mi-a venit în gură:

— Ahmed.

— Ahmed?

— Da, arabul rămas pe insulă cu Rinocerul.

Pe măsură ce minciunile mele se gogonau, pe atîta sporea uluiala lor. S-au privit iarăşi lung.

— Adică vrei să zici că...

— Fireşte, eram înţeleşi. Totul n-a fost decît un tertip ca să-l îmbrobodim pe Joe.

Sherfild m-a privit în albul ochilor şi m-a întrebat scurt:

— Vorbeşte, în slujba cui eşti?

— A, nu, asta nu pot. M-ar spînzura.

— Pînă să te spînzure el, te împuşc eu! m-a ameninţat Sherfild, ridicînd pentru prima oară glasul.

M-am prefăcut din nou că stau în cumpănă şi că mă hotărăsc cu greu. Adevărul era că îmi frămîntam mintea ce nume să mai scornesc.

— Eh, la urma urmelor, totuna ar fi... am bolborosit eu. Şi aşa nu-l puteţi da de gol... fiindcă şi voi l-aţi trădat pe Joe...

— Ce tot bîigui acolo?

— Vorbeşte lămurit!

Să spun drept, numele care mi s-a năzărit m-a minunat şi pe mine; dar altul la îndemînă nu aveam, aşa că i-am dat drumul:

— Cadwell.

— Cadwell? au exclamat ei într-un glas.

Liston şi Sherfild se priveau cu gurile căscate de uimire. M-am gîndit că, fiind amîndoi închişi în cabină, nu aveau de unde şti că ne încrucişaserăm cu acesta cîteva zile în urmă. Şi mai gîndeam că, uneori, cu cît minciunile sînt mai năstruşnice cu atît pot fi înghiţite mai lesne. Pe de altă parte se părea, spre norocul meu, că lucrurile se potriveau pe undeva, căci cei doi începuseră să-şi vorbească aprins:

— Ai văzut? De aceea se ciorovăiau ei în ultimul timp!

— Pesemne Joe prinsese ceva de veste cînd l-a amenințat pe Cadwell c-o să-l jupoaie!

— Și Cadwell rîdea zicînd că pielea de rinocer cîntărește mai greu și prețuiește mai mult!

Sherfild s-a întors spre mine.

— Asta nu schimbă cu nimic lucrurile. Tu rămîi așa cum ești, iar noi, stăpîni pe corabie.

— Știi vorba: „Cînd doi se ceartă, cîștigă al treilea!”, a chicotit Liston.

— Dar cînd vor afla Cadwell și Joe... am încercat eu.

— Nu-ți face griji! Atunci marfa va fi demult vîndută, iar noi departe! m-a încredințat Sherfild.

— Și de la cine să afle? a rîs Liston. Tu cu ai tăi...

Nu și-a sfîrșit vorba pentru că se aplecase să ia sticla cu băutură. A tras vîrtos de două ori din ea și a înmînat-o lui Sherfild care, de asemeni, nu s-a dovedit mai puțin însetat. După ce sticla a trecut de cîteva ori de la unul la altul, Sherfild s-a oprit cu ea în mînă și m-a cercetat îndelung, înveselit.

— Larry, ia te uită la el ce urechi clăpăuge are!... Pe cît te prinzi că-i sfredelesc una de aici, de la zece pași?

— Pe cinci dolari! a strigat Liston stîrnit.

Mi-am blestemat soarta care îmi dăruise astfel de urechi.

— De ce nu pe zece? a zis Sherfild. Cîte unul pentru fiecare pas.

— Fie! s-a învoit celălalt. Dar să numărăm bine pașii, sînt mai puțini.

Și a început să-i numere pornind cu călcîiul de lîngă șoldul meu.

— Lunganule, pasul tău face cît trei! s-a împotrivit țintașul. Lasă-mă pe mine.

L-a dat la o parte și s-a apucat să-i numere el.

— Ăștia-s pași muierești! s-a supărat Liston. Eu să-i număr, pentru că eu plătesc.

— Și dacă nu-l ating cine plătește?

Ciorovăiala a ținut cîteva minute. Îi priveam năuc, neștiind pînă unde aveau de gînd să întindă gluma, dacă era vorba de așa ceva. Oricum, urechea mea nu era o sticlă!... Și iarăși mi-am afurisit soarta.

În cele din urmă au ajuns la o înţelegere măsurînd distanţa cu paşi ceva mai mici ca ai lui Liston şi ceva mai mari ca ai lui Sherfild. Au însemnat locul cu un scuipat mare şi trăgătorul s-a proţăpit alături.

— Aşadar pe zece dolari! a zis acesta săltînd arma.

— De ce nu pe doisprezece! a urcat preţul Liston,

Sherfild nu s-a lăsat mai prejos:

— Atunci pe cincisprezece!

— S-a făcut, pe cincisprezece!

Liston era aprins la faţă şi tremura întărîtat, în timp ce Sherfild părea liniştit. O fi fost el bun ţintaş, însă băuse cam mult şi uneori, în astfel de împrejurări, se întîmplă să vezi dublu. Trei degete alături şi în locul urechii mi-ar fi nimerit ţeasta. Totuşi încă mai nădăjduiam că totul nu era decît o şotie de-a lor ca să mă înspăimînte şi să stoarcă de la mine cît mai multe mărturisiri.

— Urechea, nu?

— Da, urechea.

— Întoarce-i niţel capul spre dreapta ca s-o văd bine...

Liston mi l-a sucit cu un pumn în falcă. Cel cu arma a ţintit îndelung şi cu luare aminte, iar cînd l-am văzut apăsînd pe trăgaci am înţeles în sfîrşit că nu era de-a joaca şi am închis ochii îndreptîndu-mi cugetul către adîncurile nesfârşite ale văzduhului.

Plumbul mi-a ţiuit pe lîngă ureche.

— Alături! a chiuit Liston plin de mulţumire.

Am suspinat deschizînd ochii şi întorcîndu-mi cugetul pe meleagurile pămîntene.

— Scoate repede cincisprezece dolari! a cerut arţăgos Liston.

— Pe ei! E rîndul tău! a mormăit înciudat nenorocosul.

— Vom vedea pe urmă, mai întîi scoate banii!

— Ţi-e teamă să nu-i pierzi?

— Mie? S-a înfoiat lunganul. Eu mă prind pe douăzeci şi cinci de dolari!... Şi nu urechea, sfîrcul ei!

— Las-o mai domol, numai gura e de tine!

— Pune banii jos, zgîrcitule, şi ai să vezi!

Aşadar joaca nu se sfîrşise; ba, dimpotrivă, era pe cale să se încingă. Însă mie începuse să nu-mi mai pese. Acum îi

urmăream liniştit. Căutăturile celor doi se înfruntau rele, pline de vrajbă.

Sherfild a scos un pumn de bani, a numărat cît trebuia, şi mi i-a aruncat în poală.

— Uite, să-i ţină el... Pune şi tu.

Liston şi-a deşertat la rîndu-i buzunarele şi, fără să-i mai numere, mi-a azvîrlit purcoiul întreg de bani pe genunchi, lîngă ceilalţi.

— Na! Ne socotim pe urmă.

Acum nu eram numai ţinta lor, le devenisem şi custode.

Liston, după ce a tras cîteva înghiţituri din sticlă, s-a îndreptat spre locul însemnat.

— Sfîrcul urechii, ai spus! i-a amintit Sherfild.

— Da, sfîrcul...

Eram încredinţat că de data asta voi fi mai puţin norocos. Noului ţintaş i se împleticeau deopotrivă picioarele ca şi limba. M-a privit o clipă cu zîmbetul său, parcă mai strîmb ca oricînd, şi a ridicat arma ca să ţintească. De data asta n-am mai închis ochii, mi i-am îndreptat pe întinsul oceanului...

Dar în locul pocniturii a răsunat glasul lui Trifly:

— Pînză la babord!

Ţintaşii au lăsat baltă întrecerea şi s-au năpustit într-acolo. Nu-mi dam seama cine îmi venise în ajutor, Trifly sau întîmplarea?

— Unde? l-am auzit pe Sherfild întrebînd.

— Colo... sub norişorii aceia alburii... ceva mai la dreapta...

— Nu văd nimic.

— Priveşte bine... un punct cenuşiu...

După un timp s-a auzit glasul răstit al lui Liston:

— Ai început să ai vedenii, maimuţoiule!

Am înţeles, trebuia să-i mulţumesc lui Trifly. Şi i-am mulţumit, în gînd, din tot sufletul.

Însă nădejdile mele nu păreau să dăinuiască prea mult pentru că ţintaşii s-au întors. Sherfild, dornic să-şi recapete banii, ba să mai cîştige şi ceva pe deasupra, i-a pus de îndată arma în mîini lui Liston îndemnîndu-l:

— Hai, dă-i drumul!

Dar celuilalt îi pierise cheful şi încrederea.

— Lasă... altădată...

— Ba nu, acum. Am pus jos douăzeci şi cinci de dolari!

— Dă-mi pace, sînt obosit...

— Am spus eu că numai gura e de tine!

— Vezi să nu-mi cunoşti şi pumnii! i-a sărit ţandăra lui Liston.

Se priveau cu harţag, mîrîind, ca doi dulăi gata să se încaiere; şi poate ar fi făcut-o dacă nu s-ar fi auzit, de astă dată, glasul lui Harris, de la timonă:

— Pînză în faţă!

Cei doi s-au dezmeticit dintr-o dată; dar după o clipă Liston a chicotit:

— Altă năzăreală! Asta-i a ursului Pitt!

Şi a dat să se lungească pe vele. Sherfild, mai grijuliu, şi-a aruncat privirile înainte.

— Hei, voi de-acolo, n-auziţi? Avem o pînză în faţă! a răsunat mai tare glasul lui Harris.

Primul care a gonit spre proră a fost Sherfild.

Nu mai era nici o năzăreală. În adevăr, în faţa noastră, pe linia orizontului, se afla o corabie.

— Schimbă direcţia! i-a strigat Liston celui de la timonă.

— Nu, mergem înainte, cu derivă uşoară spre vest, i-a răspuns acesta.

— Faci cum am spus, catîr bătrîn! a ţipat lunganul.

— Lasă-l, a intervenit Sherfild. Schimbând direcţia am da de bănuit... Să vedem mai întîi ce pavilion are.

Stam cu urechile ciulite ca să aflu ce se va întîmpla, cînd m-am pomenit cu Trifly alături. Folosindu-se de neatenţia celorlalţi, se strecurase lîngă mine.

— Pentru un timp am scăpat de ei. Acum au alte griji, iar pe urmă vor fi moleşiţi de băutură. Mahó şi băieţii din echipaj sînt jos în cală, iar Dulú ascuns printre saci în magazia de provizii. Uite cheia, e mai bine să n-o găsească la mine, mi-a şoptit el strecurîndu-mi-o în buzunar.

Apoi a adăugat:

— Harris e de partea noastră. La noapte voi încerca să te dezleg.

Toate mi le-a murmurat pe nerăsuflate. N-am apucat să scot o vorbă măcar pentru că a pierit tot atît de repede după

cum se ivise. Nu mă puteam dumiri cum ajunsese cheia la el, fiindcă numai eu o foloseam şi o purtam necontenit în buzunar.

A urmat o linişte îndelungată. Fără îndoială că toţi erau cu ochii pe corabia ce se apropia. Nu se auzea decît zgomotul valurilor care se spărgeau de pereţii vasului împroşcînd cu stropi mărunţi puntea.

Într-un tîrziu am auzit glasul bucuros al lui Liston:

— Trei catarge!... Pavilion portughez!

— Ţine direcţia aşa, Peter, e bine! a strigat Sherfild.

Ne-am încrucişat la o depărtare de cîteva mile. Din locul pe care mă aflam nu i-am putut zări decît vîrfurile catargelor.

De îndată ce stăpînii noştri au respirat uşuraţi, primul lor gînd a fost să îmbuce ceva. Erau lihniţi de foame.

— Hei, măscăriciule! a chemat Liston. Unde e cheia de la cămară?

— Nu ştiu... cred că la el... a răspuns Trifly cu glas nevinovat arătîndu-mă.

— Du-te şi adu-ne ceva de-ale gurii, ce vei găsi pe acolo. Repede! Şi scoate şi cîteva sticle... că pe ale prietenului nostru Joe le-am dat gata!

M-a buzunărit, a scos cheia strecurată mai înainte de Trifly şi i-a întins-o. Trifly a pornit în fugă, însă Sherfild, care urmărise totul în tăcere, l-a oprit.

— Stai, alergi prea iute şi nu-i bine!

L-a îmbrîncit jos grămadă şi cu ajutorul celuilalt i-a prins de picioare un căpăt de lanţ.

— Ce faceţi? a încercat Trifly să se împotrivească, sînt doar omul vostru!...

— Pînă s-o credem, e bine să fim prevăzători! Hai, şi-acum fuga cu zurgălăii după tine!

Trifly a pornit de astă-dată domol, cu lanţul zornăind tîrîş în urma lui, în hohotele de rîs ale celor doi isteţi. Mie mi se mai luase încă o fărîmă de nădejde.

Curînd, cu pîntecele îndopate de mîncare şi băutură, stăpînii corăbiei, prinşi de oboseală, s-au întins pe velele din mijlocul punţii neuitînd, însă, să-şi ţină armele la îndemînă. Liston a adormit buştean de cum a pus capul jos. Harris, înlocuit la timonă de Trifly, s-a tolănit lîngă ceilalţi. S-a foit un timp, apoi

l-a prins şi pe el somnul. Sherfild, însă, dormea iepureşte deschizînd din cînd în cînd cîte un ochi şi privind cu grijă împrejur.

Am închis şi eu pleoapele. Mă dureau fălcile, coastele, glezna; iar buzele îmi erau crăpate de sete... Totuşi, deocamdată, mă puteam lăuda că scăpasem destul de ieftin.

Capitolul III

Aprigii slujitori ai Majestăţii-Sale

Peste noapte, Liston şi Sherfild au făcut de cart cu schimbul. Harris fusese pus sub cheie în cabina căpitanului, aşa că la timonă a rămas tot timpul Trifly. Dimineaţa, cînd a coborît de acolo, se împleticea pe picioare. Dar nici nemiloşii noştri stăpîni nu erau mai breji. Încă mahmuri după chiolhanul din ajun, zorile i-au prins cu feţele străvezii şi mişcările moi; şi desigur că străşnicia şi puterile lor aveau să slăbească din ce în ce.

Ar fi fost vremea să se încerce ceva. Dar cine s-o facă? Eu cu brăţările lanţurilor la mîini şi la picioare; Trifly, şi el cu picioarele ferecate, fusese închis în bucătărie ca să pregătească de mîncare stăpînilor; Harris zăvorît încă în cabină; Mahó şi băieţii din echipaj prizonieri în cală. Singurul de la care puteam nădăjdui ceva era cel ascuns în magazie, Dulú. Dar ce putea face un biet băietan neştiutor şi neîndemânatic faţă de doi afurisiţi înarmaţi decît să-şi păzească mai întîi pielea?

Ceea ce mă mulţumea era faptul că direcţia corăbiei nu se schimbase. Ne îndreptam tot către nord-vest. Pesemne că ţinta lor era apropiată de a noastră.

Din adîncul calei venea un vuiet surd de glasuri şi de gemete. Zîmbetul lui Liston părea, din pricina oboselii, mult mai schimonosit.

— Răbdare. Încă puţin şi se vor da pe brazdă!

Curînd mi s-au mai slăbit lanţurile şi am fost dus la cîrmă. Trebuia, fireşte, să fiu şi eu bun la ceva. Dar era tare greu să ţii timona cu mîinile încătuşate şi îngreuiate de fiare.

Ceva mai tîrziu, Sherfild l-a adus sus pe Harris şi cîteşitrei au urcat pe puntea pe comandă. Au rămas acolo, la sfat, o bună bucată de vreme. Nu puteam auzi ce-şi spuneau, însă se părea că nu ajungeau la o înţelegere. Îl vedeam pe Liston dînd din mîini şi învîrtindu-se cu neastîmpăr de colo pînă colo, iar pe Harris scuturînd îndărătnic din cap sau ridicînd din umeri. Sherfild trecea de la unul la celălalt, împăciuitor.

Întîiul a coborît, repede şi aprins la faţă, Liston; după el, Harris, încruntat, pe gînduri; în urma lor, Sherfild, cu un zîmbet şters pe buze. Porunca ce a urmat a fost de a ţine aceeaşi direcţie.

La amiază mi s-a dat un terci pregătit, cred, anume pentru mine. A ţinut să mi-l aducă chiar Liston.

— Mănîncă, flăcăiaş, m-a îmbiat el în batjocoră, e asemănător bucatelor alese cu care ai binevoit să mă îndopi tu atîtea zile în şir!... Totuşi, dacă se întîmplă cumva să fie mai puţin gustos, vina e numai a bucătarului care nu-i atît de priceput.

Mi-a pus în faţă blidul plin ras şi s-a îndepărtat rîzînd. Nu mai băgasem nimic în gură din ajun, aşa că am început să înfulec fără prea multe nazuri. Spre uimirea mea, în fundul blidului am dat peste o bucată de carne afumată mare şi lată cît palma, strecurată acolo, fără îndoială, de Trifly. Păcăleala era frumoasă! Mi-am muşcat buzele ca să nu pufnesc în rîs. Am mestecat apoi carnea pe îndelete ca să-i simt cît mai mult gustul.

După amiază mi s-a dat o oră de răgaz fiind înlocuit cu Trifly. Mi s-a părut ciudat din capul locului că a suit la timonă neînsoţit.

— Ted, a început el ocolindu-mi privirea, poate că ar trebui să-ţi calci pe inimă şi să cauţi să ajungi la o înţelegere cu ei. Dacă pînă acum n-ai fost zvîrlit peste bord cu un plumb în frunte, e că au nevoie de om la timonă.

— Ştiu!

— La ce bun să te ţii ţanţoş? Nu mai foloseşte la nimic. Noi am pierdut şi sîntem la cheremul lor.

Nu l-am slăbit din ochi.

— Le-ai mărturisit ceva?

— Nu, ţi-o jur! mi-a răspuns el privindu-mă de astă-dată drept în faţă.

— Bine... Şi ce vor de la mine?

— Născocirea aia a ta au luat-o de bună. Vor să ştie cu orice preţ unde şi în ce chip plănuiai să-ţi împlineşti încărcătura şi cui s-o vinzi după aceea?

— Dă-ţi seama, Trifly, nu ne-a mai rămas decît vicleşugul. Numai prin el mai putem nădăjdui s-o scoatem la capăt. Dacă

aş mărturisi că i-am înşelat, s-ar întărîta mai rău şi mi-aş pierde totodată preţul. Încăpăţînîndu-mă să tac, rămîn pentru ei un om care păstrează o taină scumpă, şi de el nu te descotoroseşti uşor...

— Dar vor căuta să ţi-o smulgă chinuindu-te.

— Voi încerca să amîn asta cît mai mult... Cine ştie, poate că între timp... Dacă nu, soarta noastră e pecetluită, Trifly. Cînd vom ajunge la capătul călătoriei şi nu le vom mai fi de nici un folos, vom cunoaşte fundul oceanului. Ba mai mult. Uite, aş pune rămăşag că nu se vor da în lături să se încaiere între ei. Cu cît mai puţini, cu atît şi partea mai mare. S-ar putea ca pînă la urmă să rămînă stăpîn pe corabie numai unul, cel mai viclean... sau cel mai norocos.

Trifly a rămas tăcut, cu bărbia in piept.

— Iartă-mă, Trifly, că te-am vîrît şi pe tine în treaba asta afurisită!...

Cel de alături a înălţat numai din umeri. M-am ridicat dîndu-i locul la timonă şi am coborît tîrîndu-mi anevoie lanţurile.

Jos m-a întîmpinat Sherfild cu zîmbetul lui mieros.

— Ei, te-ai hotărît?

— Să mă mai socotesc...

— Nu prea mai ai timp.

M-am prefăcut că chibzuiesc. Apoi l-am întrebat negustoreşte:

— Şi dacă dau pontul ce cîştig am?

— Cincizeci la sută, mi-a răspuns el la fel.

Am făcut repede în gînd o socoteală: aveau de vînzare în jurul a o sută cincizeci de sclavi. Împărţiţi la trei, cîţi erau, numărîndu-l şi pe Harris, însemna să le vină cîte cincizeci de sclavi fiecăruia. Dacă aş fi intrat şi eu în negustorie aducînd pe deasupra încă o sută de capete, numărul acestora ar fi crescut la două sute cincizeci; în schimb împărţeala s-ar fi făcut acum la patru. Avînd parte cincizeci la sută. Însemna ca la vînzare eu să capăt preţul pe o sută douăzeci şi cinci de capete, iar ei, fiecare, pe cîte patruzeci şi unu – patruzeci şi două. Deci un cîştig mai mic.

L-am privit lung. Ori ei erau mai puţin isteţi decît îmi închipuisem, ori mă credeau pe mine mai nătărău decît eram.

— Ei? m-a grăbit Sherfild.

— Mai dă-mi un pic de răgaz...

— Doar pînă la noapte. Vom vorbi cînd voi fi de cart... Şi ai grijă, dacă scapi vreo vorbă, s-a sfîrşit cu tine!

Am făcut ochii mari şi am simţit că mi-au venit dintr-o dată minţile la loc. Cum de nu mi-a trecut prin cap de la început? Aşadar asta era! Tîrgul se făcea numai între noi, peste capul celorlalţi. Fireşte, acum alta era socoteala, şi mult mai uşoară: două sute cincizeci împărţiţi la doi însemna cîte o sută douăzeci şi cinci fiecăruia.

M-am hotărît să încerc o lovitură.

— Totuşi... am început eu tărăgănat.

— Ce?

— Tîrgul nu-i prea bun pentru mine...

— Cum aşa?

— ...Fiindcă aş avea altul mai acătării.

— Cu cine? a sărit ca ars Sherfild. Liston? Harris?

Îşi pierduse liniştea obişnuită, de asemenea şi zîmbetul. Îi înfipsesem bine ghimpele în inimă.

— Nu pot spune, i-am răspuns zornăindu-mi lanţurile. Cad la învoială cu acela care dă mai mult. Negustoria e negustorie!... Şi ar mai fi cîteva lucruri de lămurit...

— Bine, bine, ne vom înţelege la noapte!

S-a îndepărtat în grabă pentru că în gura tambuchiului se ivise Liston.

Nu mai aveam ce pierde, aşa că m-am hotărît fără să stau prea mult pe gînduri. Şi prilejul a sosit curînd. Prinzînd o clipă cînd Sherfild se afla în capătul celălalt al punţii, cu spatele la noi, iar Liston în preajma mea, i-am făcut semn acestuia să se apropie.

— Tîrgul de zilele trecute îl mai ţii? l-am întrebat repede şi în şoaptă.

M-a privit întîi surprins, apoi faţa i s-a luminat.

— Desigur, mi-a şoptit la rîndu-i.

— Jumătate-jumătate?

— Fără tocmeală!

Sherfild se întorsese cu faţa spre noi şi ne privea înciudat.

— Mai vorbim la noapte, în timpul cartului. Acum du-te, Sherfild se uită la noi.

S-a îndepărtat cu ochii sclipind de mulţumire şi s-a întins pe mormanul de vele. După un timp Sherfild a venit să se aşeze lîngă el. Îi urmăream cu coada ochiului. Nu-şi vorbeau, dar fiecare arunca celuilalt priviri furişe, iscoditoare. Şi dacă se în- tîmpla, cumva, ca privirile lor să se întîlnească, îşi zîmbeau ca şi cînd totul ar fi mers strună, pe pofta inimilor lor.

M-am tolănit cu faţa în sus întrebîndu-mă dacă nu întinsesem prea mult aţa.

***

Dar, aşa cum se întîmplă deseori, lucrurile aveau să ia o altă întorsătură, neaşteptată.

Mă găseam din nou la timonă cînd, în faţa noastră, a apărut un vas. Îl zărisem de cum se ivise la orizont, însă am tăcut. Pe punte se aflau doar Liston şi Sherfild. Primul moţăia cu o sticlă de băutură dinainte, al doilea îşi făcea de lucru cioplind cu briceagul. Trifly era la bucătărie, iar Harris jos în cabina comandantului.

Corabia, cu vînt bun în spate, se apropia văzînd cu ochii. Primul care a zărit-o a fost Liston care se ridicase căscînd alene.

— Navă în faţă! a strigat el după ce s-a frecat la ochi.

Sherfild a sărit şi el în picioare.

— De ce nu ne-ai spus la vreme? s-a răstit acesta la mine.

M-am prefăcut buimac.

— N-am văzut-o!... Mă prinsese somnul...

Însă, cu gîndul la corabia portugheză din ajun, au fost mai puţin grijulii. Asta a fost marea lor greşeală. Cînd şi-au dat seama ce aveau în faţă, era destul de tîrziu. În înaltul catargului flutura pavilionul britanic.

A urmat o zăpăceală şi o goană cumplită.

— Voltă în vînt! a urlat către mine Liston.

Şi împreună cu Sherfild s-au repezit la manevra pînzelor, dar eu am tras din răsputeri timona în partea cealaltă punînd pentru cîteva clipe vasul pe o coastă.

— Ce faci, zevzecule? a urlat iarăşi Liston.

S-a repezit la mine smulgîndu-mă de pe loc şi îmbrîncindu-mă de-a berbeleacul pe trepte.

Între timp, atraşi de larmă, au suit pe punte Harris şi Trifly.

— La timonă! Repede! i-a strigat Sherfild primului.

Harris a trecut la cîrmă, în timp ce Trifly încerca să dea ajutor celorlalţi, dar se părea că, prins de zăpăceală, mai mult îi stingherea. Aş fi putut să jur că o făcea înadins.

— Ne încurci, mişcă-te cum trebuie! l-a repezit Liston.

— Lanţurile... sînt grele, mă împiedică!... s-a văitat Trifly.

Cînd au izbutit să facă volta în vînt, vasul britanic era la cîteva leghe. Cei de pe el au semnalizat să oprim; apoi, văzînd că nu le dăm ascultare, au slobozit spre noi cîteva ghiulele care, însă, nu ne-au nimerit.

Cu toate pînzele întinse am luat calea întoarsă. „Clemenţa” noastră, mult mai uşoară, parcă zbura. Da, erau tare iuţi găoacele astea numite pe drept cu vînt „ţipari”. Distanţa între noi şi vasul de patrulare se mărea din ce în ce. Curînd ghiulelele lor au început să se înece în valuri, mult în urma noastră.

Liston şi Sherfild s-au mai înseninat la faţă.

— Curînd o să cadă noaptea şi ne vor pierde urma!

Eu, temător, mă tîrîsem sub scara ce ducea la timonă şi şedeam acolo îngrămădit ca melcul, dar pînă la urmă Liston m-a descoperit.

— Ai făcut-o înadins, aşa-i?

M-am mirat că n-a mai încercat să mă buşească mulţumindu-se doar să mă ameninţe:

— Ne vom răfui noi curînd!

N-avea timp de mine şi, prins de griji, s-a îndepărtat.

Sherfild, Liston şi Harris au stat toată noaptea trezi învîrtindu-se cu neastîmpăr încoace şi încolo pe punte. Au continuat să navigheze înapoi, către sud, cu vîntul în spate, nădăjduind să li se piardă urma. Şi desigur că aşa s-ar fi întîmplat dacă nu i-ar fi păscut nenorocul.

***

Zice o vorbă veche: „Cu cît de ele fug, pe-atît belelele curg”. Tot aşa şi cu noi. La ivirea zorilor ne-am pomenit în faţă, şi destul de aproape, cu alt vas. Purta acelaşi pavilion.

Înainte nu era de trecut. Ca să ne întoarcem ar fi însemnat să dăm din nou nas în nas cu vasul din ajun şi să avem iarăşi de-a face cu ghiulelele lui. S-a virat către est cu gîndul să luăm distanţă şi să-i ocolim pe cei ce ne stăvileau calea. Dar acelaşi lucru au făcut şi ei. Corabia lor, mult mai mică decît cealaltă, părea la fel de iute ca a noastră. Semnalizau necontenit să oprim. Am rotit apoi către vest. Ei nici gînd să ne slăbească, se ţineau scai de noi.

Şi vînzoleala asta a ţinut cîteva ore. Între timp, în zări, la nord, a reapărut vasul celălalt. Eram prinşi la mijloc ca într-un cleşte. Încet-încet, zvîrluga din faţă, manevrată cu dibăcie, se apropia tot mai mult de noi, iar cînd a ajuns la distanţa potrivită ne-a dovedit că are şi ea tunuri.

Primele ghiulele nu ne-au atins. Liston şi Sheffield au încercat şi ei să pună în bătaie singurul tun pe care îl aveau pe bord. (Al doilea rămăsese pe insulă.) Dar pînă să-l urnească din loc şi să-l încerce, o ghiulea bine ţintită ne-a retezat catargul mic din rădăcină împroşcînd împrejur schije, ţăndări şi fum. Cei doi s-au azvîrlit cu burţile pe punte.

— Predaţi-vă sau vă scufundăm! a strigat în pîlnie un glas de pe duneta cealaltă.

Nu mai era nimic de făcut. Harris a lăsat timona şi şi-a prins capul între mîini. Războinicii noştri s-au trîntit pe mormanul de vele scrîşnind din dinţi şi blestemînd de toţi sfinţii.

Eu şi Trifly, cocoloşit şi el într-un colţişor, tăceam mîlc de teamă să nu-şi aducă aminte că sîntem prin preajma lor şi să-şi verse năduful pe noi tocmai acum la spartul tîrgului.

Vasul britanic s-a apropiat încet şi cu grijă, cu tunurile aţintite asupra noastră şi cu cei peste două-zeci de ostaşi, înarmaţi pînă în dinţi, înşiraţi pe covertă, gata să năpădească peste noi.

Primul a suit pe punte un ofiţer, după el cîţiva ostaşi. Păreau uimiţi văzîndu-ne, cinci oameni dintre care doi înlănţuiţi.

— Unde sînt ceilalţi? a întrebat ofiţerul.

Liston şi Sherfild au ridicat din umeri. Harris a coborît încet de la timonă.

— Doar atîţia sîntem, a mormăit el.

După ce ne-au îngrămădit la un loc, punîndu-ne sub pază, s-au apucat să destupe gura calei.

— Cîţi negri sînt jos? a întrebat iarăşi ofiţerul.

— Vreo sută cincizeci, a răspuns Harris.

În timp ce mie şi lui Trifly ni se scoteau lanţurile, am încercat să-i vorbesc ofiţerului:

— Să vedeţi... cu mine şi cu cel de alături e altă socoteală... Noi doi...

— Mie n-ai ce-mi spune! mi-a retezat-o el scurt. Vei avea destul timp să le vorbeşti celor care vă vor lua în cercetare.

Întîi am fost închişi în cabina echipajului de pe corabia noastră, cu doi oşteni de pază în spatele uşii. Bocăniturile ce veneau de sus, de pe punte, ne vesteau că se lucra cu sîrg la dresul catargului doborît. După cîteva ore am fost trecuţi pe vasul britanic şi zăvorîţi într-o cabină de sub dunetă.

Încăperea era foarte strîmtă, de o parte şi de cealaltă cu cîte două cuşete una peste alta. Patru paturi pentru cinci inşi. Liston şi Sherfild s-au repezit şi au pus stăpînire pe cele din dreapta, care păreau mai puţin burduşite. Nouă, celorlalţi trei, ne-au rămas cele două din stînga. Lui Harris, încă beteag de picior, i-am lăsat-o pe cea de jos, urmînd ca eu şi cu Trifly să ne întindem, cu schimbul, cînd pe cea de sus, cînd pe podea.

Spre seară a apărut în privazul uşii căpitanul, un om între două vîrste, cu faţa smeadă. Ne-a privit de-acolo, cu ochii lui mici, îndelung şi în tăcere. Părea mulţumit. Pesemne că nu-i cădea prea des în mîini şi cu atîta uşurinţă asemenea plocoane. M-am ridicat repede ca să-i vorbesc, însă nu mi-a dat răgaz nici măcar cît ofiţerul. M-a oprit cu o mişcare de cum am deschis gura. A plecat în linişte, aşa precum venise.

— Ce tot vrei să le pălăvrăgeşti? a rîs acru Liston. Sîntem cu toţi în aceeaşi oală şi să nu-ţi închipui că tu ai să scapi neopărit!

***

S-a navigat zile în şir. Unde ne duceau, nu puteam şti. Degeaba i-am întrebat pe ostaşii care ne străjuiau, parcă erau surzi şi muţi. Vedeam numai că direcţia era către nord-est.

Harris şi Sherfild bănuiau că înspre arhipelagul Seychelles. Acolo, pe una dintre insule – spuneau ei – s-ar afla baza flotei britanice din acea zonă.

Eram scoşi pe punte pe rînd, de două ori pe zi şi numai pentru cîteva minute. „Clemenţa” ne urma cuminte la cîteva mile depărtare. O priveam îndelung gîndindu-mă la Mahó şi Dulú şi la toţi ceilalţi băieţi de pe ea.

Trifly îmi spusese cu zile în urmă că viaţa negrilor culeşi de pe corăbiile sclaviere nu era prea fericită în lagărele britanice şi că nu se deosebea prea mult de traiul pe care îl avuseseră în robie. Identificarea şi trierea lor era greoaie şi îndelungată. Abia după luni de zile se ajungea să fie îmbarcaţi şi purtaţi înapoi către locurile lor de baştină.

Nădăjduiam că necazurile celor care se aflau în cala „Clemenţei” vor fi de astă-dată mai puţine şi mai scurte. Da, poate că pentru ei era mai bine că se întîmplase aşa. Dacă, totuşi, aş fi izbutit să-i duc pe coasta somaleză, cine ştie cîte alte greutăţi şi suferinţe ar fi întîmpinat pînă să ajungă acasă... sau ar fi ajuns vreodată?

Nici cu mîncarea nu ne puteam, făli. Gazdele noastre nu erau prea darnice. De trei ori pe zi căpătăm cîte o cană – mare ce e drept – cu ceai şi cîţiva pesmeţi. Uneori ni se aducea şi cîte un blid pe fundul căruia abia puteai desluşi o fărîmă de carne sau de peşte afumat. Era cît un dumicat şi-l înghiţeai dintr-o dată. Dacă ai fi încercat să-l mesteci, l-ai fi pierdut printre măsele şi n-ar mai fi ajuns în pîntece.

Au fost zile destul de liniştite. Fiecare îşi avea gîndurile lui, iar temerile tuturora erau aceleaşi. Harris, mai tot timpul întins pe patul său, dacă nu moţăia, atunci mormăia încet vorbe nedesluşite. Lui Sherfild îi pierise zîmbetul mieros. Sta ore întregi cu privirile pierdute prin hublou făcîndu-şi, desigur, fel de fel de socoteli. Singurul gălăgios era Liston. Cînd n-avea harţag, te împroşca cu zeflemelele sau glumele lui nesărate.

Într-o zi, nu mai ştiu din ce pricină, l-a îmbrîncit pe Trifly cu capul în uşă. Pînă atunci eu fusesem ţinta batjocurii lui. Am simţit că nu mai pot răbda. Am sărit din cuşetă, l-am înşfăcat de ceafă şi l-am repezit în capătul celălalt al cabinei.

— Nu uita că acum nu mai am fiare la mîini şi la picioare şi s-ar putea să-mi vină chef să-ţi plătesc datoria veche! Ba încă şi cu dobîndă!

Nu ştiu cît de crunte îmi erau privirile sau, poate, îl luasem pe neaşteptate, că s-a ridicat fără să zică nimic şi s-a lungit cuminte pe patul lui.

Trifly a încercat de cîteva ori să ne înveselească puţin cu giumbuşlucurile lui, azvîrlind în sus, în fel şi chip, blidele ori cănile, însă, parcă, nu mai avea haz!

***

În sfîrşit, într-o dimineaţă înnourată, am ajuns la capătul călătoriei. S-a acostat chiar la mijlocul cheiului. După scurt timp a sosit şi „Clemenţa”. A tras între noi şi un vas părăginit.

Harris şi Sherfild avuseseră dreptate. Ne aflam pe una dintre insulele arhipelagului Seychelles.

Am fost scoşi afară din cabină şi înconjuraţi de cîţiva oşteni cu armele în mîini; apoi, cu ofiţerul în frunte, duşi într-o clădire joasă, cu faţa spre chei, din vecinătatea alteia mai arătoase, căpitănia portului sau comandamentul bazei.

Nu erau decît două încăperi: una destul de largă, prima de cum intrai, cu o masă şi cîteva scaune – un fel de cameră de gardă – şi alta în fund, mult mai mică, fără ferestre şi cu cîteva bănci de lemn de-a lungul pereţilor – arestul. Între ele, o uşă cu gratii groase, cu o broască mare şi o cheie cît toate zilele. Ne-au împins în ultima şi ne-au încuiat acolo. Ne-am înşirat pe băncile din fund cu feţele spre zăbrele.

Au trecut cîteva ore bune fără să se petreacă nimic. În camera de gardă, paznicul, un omuleţ pirpiriu şi pleşuv, între două vîrste, se învîrtea de colo pînă colo pufăind necontenit dintr-o lulea. Nu ne-a aruncat măcar o privire, de parcă nici n-am fi fost alături.

Începuserăm să ne pierdem răbdarea. Aşa e firea omului, să intre mai degrabă în foc decît să stea în neştiinţă. Primul care nu s-a mai putut stăpîni a fost, bineînţeles, Liston. S-a repezit la gratii şi a bătut cu pumnul în ele strigînd:

— Hei, mult o să ne mai ţineţi aşa?

Omuleţul l-a măsurat de parcă atunci l-ar fi văzut întîia oară. I-a făcut semn să se domolească şi şi-a urmat plimbarea împrăştiind în juru-i norişori de fum.

Către amiază a sosit un conţopist cu un catastif sub braţ. S-a apropiat de zăbrele şi ne-a întrebat pe fiecare în parte, cu zgîrcenie la vorbă, cum ne cheamă, de ce neam sîntem, vîrsta şi pe ce vas am lucrat? La această ultimă întrebare, Sherfild, Liston şi Harris, toţi trei, spre uimirea mea şi a lui Trifly, au dat un nume pe care nu mi-l mai amintesc, dar de care nu auzisem niciodată. Fără îndoială că erau vorbiţi. Şi au mai spus că sînt naufragiaţi. Conţopistul a însemnat totul în catastif şi s-a dus.

Şi iarăşi am fost lăsaţi în aşteptare şi nelinişte. Pesemne că acesta le era tipicul în asemenea împrejurări.

La prînz i s-a adus omuleţului de mîncare, supă şi peşte prăjit. A întins pe masă un fel de ştergar, a rînduit cu dichis totul şi abia apoi a început să mănînce sorbind rar şi mestecînd pe îndelete. La urmă a dat pe gît, tot fără grabă, un pahar mare cu bere. Noi, nemîncaţi şi nebăuţi de o zi, priveam cu ochii bulbucaţi de jind. Poate că şi asta făcea parte din tipicul lor. Flămînd şi însetat te încovoi mai lesne.

Abia spre seară ne-a sosit sorocul.

Întîiul chemat a fost Sherfild. L-au scos şi l-au dus afară doi ostaşi. A lipsit aproape o oră. În acest răstimp noi, ceilalţi, parcă şedeam pe ghimpi ori pe tăciuni aprinşi. La întoarcere, Sherfild părea puţin tulburat, dar şi cu o undă de mulţumire pe chip. I-a tras repede într-un colţ pe Liston şi pe Harris şi au şopăit acolo împreună cîteva minute.

L-a urmat Harris. Acesta a zăbovit mult mai puţin. Era greu să ghiceşti ceva pe faţa ursului acela. S-au strîns iarăşi ciorchine cîteşitrei la şoşoteală.

Trifly m-a tras de mînecă.

— Noi ce facem? m-a întrebat el neliniştit.

— Ce altceva decît să spunem adevărul aşa cum e! i-am răspuns.

În sfîrşit a venit şi rîndul meu. Omuleţul a descuiat din nou uşa zăbrelită cu cheia lui cît o lingură, ostaşii m-au prins voinicеşte de umeri şi m-au scos afară.

La vreo cincizeci de paşi, legată la chei, „Clemenţa”, învăluită în lumina roşietică a amurgului, se legăna uşor sub bătaia valurilor. Părea ca o arătare de vis... Şi cîte dureri purtase cu ea!... Am simţit nevoia să trag cît mai mult aer în piept. Oare totul se isprăvise aşa, dintr-o dată? Unde erau acum Mahó, Dulú, cu ceata lor de sărmani? Îi voi mai vedea?... Măcar de-ar ajunge cu bine acasă!

Omul din dreapta m-a smucit de braţ. Sosiserăm. Dealtfel drumul fusese scurt, de la o clădire la alta. Am suit cîteva trepte şi m-au împins într-o încăpere destul de mare. Am rămas în mijlocul ei.

În faţa mea sta înţepenit în scaun un bărbat cărunt, aspru şi cu galoane multe pe el. La altă masă mai mică, lîngă fereastră, un tînăr spelb, cu condeiul în mînă. M-au măsurat îndelung, în tăcere; pe urmă am fost întrebat din nou cum mă cheamă, vîrsta şi toate celelalte.

În sfîrşit m-au lăsat să-mi spun păsul. Am început cu naufragiul, le-am vorbit apoi de zilele petrecute pe insulă şi despre taina cetăţuii, despre Joe Rinoceru şi Cadwell... Parcă le înşiram un basm şi, cînd am încheiat, puţin a lipsit să-mi pufnească în nas. Asta m-a cam întărîtat şi le-am zis cîteva de la obraz. Bărbatul cărunt şi cu galoane multe s-a stăpînit, însă am băgat de seamă că începuse să-i tremure mîna şi încreţitura dintre sprîncene i se adîncise.

— Totuşi dumneata ai furat o corabie! mi-a şuierat el.

— O corabie încărcată cu sclavi... ca să-i scot din robie şi totodată ca să-mi scap pielea!

— Asta o spui dumneata, dar ceilalţi spun dimpotrivă: că ai pus stăpînire pe corabie pentru a-i vinde încărcătura, ei fiind ţinuţi prizonieri într-o cabină.

— Dar ce căutau ei pe corabie? am întrebat cu glas tare.

— Erau naufragiaţi, îţi ceruseră ajutorul.

Am pufnit în rîs. Sherfild răsucise povestea pe partea lui.

— Şi cum au fost răniţi? am mai întrebat.

— Împotrivindu-se voinţei dumitale. Mai întîi ai încercat să-i ademeneşti ca să ţi-i faci părtaşi.

— Dar eu şi cu prietenul meu am fost găsiţi în lanţuri.

— Pînă la urmă au izbutit să vă supună.

— Pe cîte ştiu, ei se aflau la cîrma corăbiei şi la manevra pînzelor cînd s-a încercat fuga de vasele de urmărire!

— Îşi pierduseră capul... se mai întîmplă...

Cum o suceam, cum o învîrteam, nu era chip s-o scot la lumină. Se părea că cel din faţa mea înclina mai mult să creadă basmele lui Sherfild.

— Dar martorii? am strigat eu cu năduf.

— Care martori?

— Mahó, Dulú... şi toţi negrii de pe corabie!

Galonatul a clătinat din cap cu dispreţ.

— Eh, negrii!... Cum să te înţelegi cu ei?... Şi ce temei să pui pe vorbele lor încîlcite!...

Am căscat ochii uluit. La început am crezut că n-am înţeles bine. Cine vorbea aşa despre nefericiţii din cală? Chiar unul dintre cei puşi să-i apere.

De data asta mi-am ieşit de-a binelea din ţîţîni şi le-am zis-o pe şleau: că sînt nişte neputincioşi, numai ifosele de ei, că nu văd nici la trei şchioape mai departe de nas... şi multe altele de felul acestora. Bărbatul cărunt şi scribul spelb s-au ridicat ţepeni în picioare şi au chemat garda. Am fost scos afară în brînci.

Pe drum, la întoarcere, m-am mustrat că dădusem cu bîta în baltă. La înfăţişarea viitoare va trebui să fiu mai înţelept, să vorbesc potolit şi să încerc să lămuresc lucrurile pe îndelete. Desigur că vor atîrna în cumpănă şi mărturiile lui Trifly.

Cînd am pătruns prin uşa zăbrelită, toţi erau cu ochii pe mine. M-am uitat la Trifly şi am zîmbit moţăind uşor din cap în semn că totul era în bună rînduială; apoi m-am aşezat pe bancă şi am început să sîsîi încetişor, printre dinţi, un cîntec. Fireşte că numai de asta nu-mi ardea, însă mi se năzărise să-i fierb niţel pe ceilalţi făcîndu-i să creadă că îmi mersese în plin, în pofida lor. Îi observam cu coada ochiului. Lui Sherfild parcă i se alungise faţa, în vreme ce a lui Liston se făcuse stacojie. Trifly se uita cînd la mine, cînd la ceilalţi şi nu ştia ce să creadă.

Poate că ar fi fost în folosul nostru dacă m-ar fi urmat Trifly, dar după mine a fost chemat Liston, între timp s-a întunecat, şi paznicul a aprins în prima odaie o lampă chioară, spînzurată în tavan.

Liston s-a întors după vreo oră tremurînd de mînie. Nu puteam şti ce se petrecuse sus, însă, fără îndoială, ceva departe de a-l mulţumi. A venit drept la mine, mi-a tras o sudalmă ca la uşa cortului repezindu-mi în acelaşi timp un pumn în falcă de am crezut că mi-a mutat-o din loc. N-am aşteptat pe al doilea şi l-am croit şi eu cu sete. S-a încins o bătaie în lege. Pumnii zburau cu nemiluita şi dintr-o parte şi din alta, fără ca vreunul să rămînă dator.

Îmi dam seama că săvîrşeam o mare nerozie, dar nu mă puteam lăsa stîlcit şi, de ce să n-o recunosc, treaba asta parcă mă mai răcorea. Ceilalţi nu s-au încumetat să sară să ne despartă şi au rămas deoparte ca privitori. Trifly, fireşte, ţinea cu mine, iar Sherfild cu Liston. Harris urmărea nepărtinitor mormăind în barbă el ştia ce.

Paznicul s-a apropiat de zăbrele arătînd pentru prima dată un interes faţă de noi. Curînd, atraşi de hărmălaie, au mai apărut cîţiva oameni de pe afară. Nu s-au grăbit nici ei să ne potolească, dimpotrivă, ceea ce se petrecea îi înveselea peste măsură. S-au împărţit în două tabere – unii de partea mea, alţii de partea lui Liston – îmbărbătîndu-ne sau sfătuindu-ne cum să ne apărăm ori cum să lovim. Ce să mai spun, a fost un circ întreg! Poate că au pus între ei şi rămăşaguri asupra celui care va învinge.

Dar încăierarea s-a încheiat fără biruitor şi fără învins, şi dintr-o dată, din clipa cînd de-afară s-a auzit un glas înspăimîntat strigînd:

— Foc!

Şi în camera de gardă a năvălit un om.

— Foc la magaziile din capătul cheiului!

Toţi privitorii noştri au dat buzna ca alungaţi de strigoi. N-a mai rămas decît omuleţul cu chelie. Eu şi Liston ne pipăiam gîfîind vînătăile.

După un timp, paznicul a ieşit şi el, la doi paşi de prag, ca să privească. Îi vedeam chipul luminat de pîlpîiala ce-o avea în faţă. Pe lîngă el treceau oameni în goană către locul pîrjolului, iar din depărtare venea un zvon surd de glasuri şi pîrîituri.

Ne-am uitat cîteşicinci unii la alţii sub acelaşi gînd. Oare întîmplarea asta, ivită pe neaşteptate, nu era prielnică pentru a încerca ceva? Dar ce?

Liston s-a repezit la uşa zăbrelită zgîlţîind-o din răsputeri. Încercare zadarnică, ţîţînîle erau la fel de zdravene ca şi gratiile. Noi, ceilalţi, ne învîrteam prin încăpere ca şobolanii în cuşcă spărgîndu-ne minţile cum să găsim portiţa de scăpare.

După un timp omuleţul pleşuv a reintrat în odaia de gardă ca să-şi umple pipa.

Dar n-a apucat s-o facă pentru că pe uşă au năvălit deodată două năluci negre. Inima mi-a săltat în piept. Cît ai bate din palme omuleţul nostru a fost legat fedeleş şi trîntit la pămînt.

— Mahó! Dulú! am chiuit eu.

Băieţii s-au repezit la zăbrele crezînd că le-ar putea smulge. Bolboroseau întruna:

— Ted, Ted!

— Cheia! le-am strigat eu.

Dar ei nu cunoşteau acest cuvînt şi au continuat să tragă de gratii.

— Cheia! le-am strigt din nou arătîndu-le cheia de pe masă şi făcînd fel de fel de semne de înţelegere. Colo... pe masă... cheie!

Pînă la urmă au priceput şi au adus-o. Mi-am strecurat braţul printre zăbrele încercînd s-o vîr în broască. Dar nu era o treabă prea uşoară; şi apoi cînd te grăbeşti, mai rău te încurci; iar ceilalţi, vrînd să mă ajute, mă încurcau şi mai mult. În sfîrşit am izbutit.

Ne-am năpustit toţi cinci în camera de gardă. Paznicul, căruia îi trecuse prima spaimă, începuse să ţipe după ajutor cît îl ţinea gura. I-am astupat-o cu latul palmei, iar cu mîna cealaltă i-am răscolit buzunarele. Am găsit o zdreanţă de batistă şi i-am băgat-o căluş în gură. Dar Liston nu s-a mulţumit numai cu atît şi i-a repezit cîţiva pumni zdraveni. L-am îmbrîncit cît colo.

— Ce faci? Ce mai e nevoie de asta?

— E mai sigur! a rînjit el.

Am scos binişor capul afară şi am privit de-a lungul cheiului luminat de vîlvătaia din capătul lui. Nicăieri nici ţipenie de om. Fireşte, toată lumea se afla în jurul focului încercînd să-l potolească. M-am întors către cei din spatele meu şi am împărţit poruncile:

— Harris, tu la timonă! Trifly, Liston şi Sherfild la pînze! De îndată ce dezlegăm corabia de chei, vin cu băieţii să vă dăm ajutor. Ochii în patru şi cît mai repede! Pornim!

Am ţîşnit primul. Ceilalţi, în urma mea, fugeau şi ei de le sfîrîiau călcîiele. Harris, din pricina piciorului beteag, era ultimul; totuşi, înghiontit de împrejurare, alerga şi el destul de iute.

„Clemenţa” se legăna în faţa noastră. De îndată ce am ajuns pe ea, fiecare a trecut la treaba hotărîtă. Desprinzîndu-se de chei, corabia s-a ciocnit uşor de vasul de alături, apoi s-a scurs pe lîngă el şi, cu toate pînzele întinse în vînt, a luat cu spor calea largului.

Se pare că nu ne simţise nimeni, fiindcă nu s-au auzit în urma noastră nici strigăte şi nici focuri de armă.

Capitolul IV

Feciorul bălăior şi bucălat

Îmi amintesc că pe cînd alergam cu sufletul la gură către corabie, mi-a trecut pentru o clipă prin minte să-i trag lîngă mine pe Trifly, pe Mahó şi Dulú şi cîteşipatru să rămînem pe chei, lăsîndu-i pe ceilalţi trei să se ducă în plata Domnului. Fugind împreună arătam că sîntem în cîrdăşie. Dar, cum am mai spus, acest gînd a fost numai pentru o clipă. Fireşte, rămînînd pe loc ar fi fost încă o dovadă a nevinovăţiei noastre; în schimb însemna să las corabia cu cei o sută cincizeci de oropsiţi din cală la cheremul nelegiuiţilor. Şi asta nu mi-o puteam îngădui.

Scăpaserăm mult mai lesne decît mi-aş fi putut închipui şi eram încredinţat că totul, începînd cu focul de la magazii, pornise de la băieţi. Prea se potriviseră bine lucrurile!...

Dar evadarea noastră nu era oare numai vremelnică? Şi pentru cît timp? Nici vorbă că avea să fie descoperită curînd şi englezii, loviţi în mîndria lor, vor încerca să ne vâneze din nou şi cu orice preţ.

Deocamdată, „Clemenţa”, cu vînt bun din pupa, zbura peste valuri către sud, ceea ce nu era deloc rău. Dar cît şi pînă unde avea să ţină goana asta înapoi?

Negrii din echipaj, îndemnaţi de Mahó şi Dulú, ieşiseră unul cîte unul din cală sau de prin cotloanele în care se ţinuseră ascunşi şi îşi dădeau silinţa să ne fie de ajutor. Bineînţeles că nu ascultau decît de ordinele mele, tălmăcite de Mahó şi Dulú. Liston şi Sherfild, mereu cu ochii în patru, căutau să se ţină cît mai departe de ei. E drept că nici negrii nu îndrăzneau să se apropie prea mult de foştii lor stăpîni. Se ocoleau unii pe alţii cu vădită teamă.

Prins de treburi, n-am băgat de seamă cînd Liston s-a furişat dintre noi, însă l-am văzut atunci cînd l-a tras pe Sherfild deoparte ca să-i înmîneze una din armele aduse.

— Lasă prostiile, Liston! i-am strigat. Acum trebuie să lucrăm mînă în mînă. S-ar putea ca în curînd englezii să fie pe urmele noastre şi numai voi trei nu veţi pridid.

Liston şi Sherfild s-au dat cîţiva paşi înapoi cu armele în mîini.

— O fi! mi-a răspuns lunganul cu zîmbetul lui strîmb, numai că noi sîntem trei, iar voi doisprezece! Armele păstrează cumpăna.

— Dacă-i aşa, descurcaţi-vă singuri. Sub ameninţare nu mişcăm un deget! i-am spus încrucişîndu-mi braţele pe piept.

Trifly, fără să scoată o vorbă, mi s-a alăturat punîndu-şi şi el braţele cruce. Mahó, Dulú şi ceilalţi băieţi, simţind că se petrece ceva, s-au adunat cîrd în spatele nostru. Le simţeam răsuflarea gîfîită în ceafă.

— Aha, v-aţi învoit cu toţii! a scrîşnit Liston înciudat. Dar cînd aţîţătorii sînt înlăturaţi, gloata se supune! a mai adăugat el.

— Crezi?

— Ai să vezi îndată: Hai, burţile la pămînt, viermilor!

Şi odată cu porunca a slobozit două focuri de armă pe deasupra capetelor noastre. Însă, spre uimirea lui – şi de ce n-aş recunoaşte? – şi a mea, gloata a rămas în picioare. Am simţit-o numai fremătînd şi cîteva şoşoteli scurte ale lui Mahó şi Dulú. Lunganului parcă tot nu-i venea a crede.

— Ţi-ai prăpădit cartuşele degeaba, băiete! i-am spus. Nu prea eşti prevăzător... Acum doar carabina lui Sherfild mai e încărcată. Doisprezece oameni v-ar încolţi uşor!

Liston a dat să-şi reîncaree arma, însă Sherfild i-a smuls-o din mîini şi a aruncat-o jos. Acelaşi lucru a făcut şi cu a lui.

— Ţi-ai pierdut minţile? a ţipat Liston încercînd să se împotrivească. Haita asta neagră ar fi gata oricînd să ne înhaţe!

— Atîta timp cît n-o veţi întărită, vă va lăsa în pace.

— Ce încredinţare ne dai că n-o să tabere asupra noastră?

— Nici una, i-am răspuns, după cum nici voi nu mă puteţi încredinţa că, după ce primejdia va fi trecută, nu veţi încerca iarăşi cine ştie ce ispravă.

— Are dreptate, s-a băgat în vorbă Sherfild, nu-i timp de vrajbă. Mai bine am sta să chibzuim. Primejdia e aceeaşi pentru toţi şi trebuie să punem deopotrivă umărul ca s-o ocolim.

Apoi, privindu-mă drept în faţă, m-a întrebat scurt:

— Ai vreun plan?

— M-am gîndit la ceva... dar să ne sfătuim şi cu Harris care e mai priceput.

Le-am făcut semn băieţilor să rămînă pe loc şi după ce Trifly a adus din cabina căpitanului una dintre hărţi, cea însemnată de Joe, ne-am suit toţi patru la timonă. Harris ne-a întîmpinat cu posomoreala lui obişnuită.

— Se pare că înaintăm destul de bine, Harris!... am început eu.

— Da... a mormăit acesta.

— Direcţia sud?

— Sud-vest.

— Vînt bun din pupa?

— Bun...

— Greu să ne mai ajungă! s-a aprins la vorbă Liston. Ascultaţi-mă pe mine, cel mai bun lucru e să ţinem aşa, mereu, direcţia vîntului. Numai în chipul ăsta...

— Adică să ne întoarcem de unde am plecat... în braţele drăgăstoase ale lui Joe şi ale lui Cadwell! i-am retezat eu avîntul.

— Atunci? m-a întrebat Sherfild.

Am întins harta.

— Din două, una: ori facem o voltă largă spre vest, către coasta africană...

— Manevră uşor de ghicit, vasele lor ar putea să ne aţină calea.

— Nici vorbă. Ori...

— Ori?

— Voltă scurtă spre est.

— Ar însemna să intrăm printre insulele arhipelagurilor Seychelles sau Amirantes, de sub stăpînirea lor, a luat în seamă Harris.

— Întocmai. Vom urca apoi spre nord, prin largul oceanului...

— Crezi că nu ne vor aţine calea şi într-acolo?

— Mai puţin. Grosul flotei îl au pe insula de pe care am fugit şi în zona dintre ea şi continent. Aceea e partea cea mai bătută de cărăuşie. În largul oceanului putem scăpa mai uşor de vreun vas singuratic... Vom face apoi un ocol larg pe

deasupra insulelor Seychelles şi a zonei de patrulare din nord şi vom atinge coasta somaleză venind dinspre nord-est.

În timp ce vorbeam, arătam cu degetul pe hartă calea ce ar urma să facem.

— Ce e drept, drumul va fi mai lung, însă...

Liston nu m-a lăsat să sfîrşesc, căci s-a pornit să strige ca un apucat:

— E o prostie, nu vă luaţi după vorbele lui! Cine ştie ce vicleşug a mai scornit!

— Ai tu ait plan mai bun? l-a întrebat liniştit Sherfild.

— Nu, însă...

— Atunci pune-ţi botniţă şi stai liniştit! s-a burzuluit la el Harris.

Liston s-a aşezat într-un colţ clocotind de necaz. A urmat o tăcere îndelungată.

— Planul n-ar fi rău... a mormăit într-un tîrziu Harris deslipindu-şi privirile de pe hartă.

— Aşa gîndese şi eu, a încuviinţat Sherfild.

Înţelegerea noastră s-ar fi încheiat poate mult mai curînd dacă n-ar mai fi fost zădărnicită în cîteva rînduri de împotrivirile încăpăţînate ale lui Liston. Parcă îl stîrnea naiba. Dar noi eram patru, iar el de unul singur, aşa că pînă la urmă n-a avut încotro şi a trebuit să se supună.

După ce s-a hotărît să luăm calea arătată de mine, ne-am sfătuit asupra timpului potrivit pentru manevră. Eu şi Trifly eram de părere să ne încumetăm s-o facem neîntîrziat pentru a ni se pierde cît mai degrabă urma. Prinşi de lumina zilei în larg, puteam fi zăriţi de vreun vas care să arate apoi urmăritorilor noştri drumul luat; ba mai rău: să fim ajunşi din urmă. Sherfild şi Harris stăruiau să ne avîntăm abia la ivirea zorilor, întemeindu-se pe faptul că zona ne era necunoscută şi, navigînd orbeşte, în noapte, am fi putut intra în vreun recif. În bună măsură aveau dreptate. În jurul acestor arhipelaguri, apele erau mai puţin adînci şi primejdia unei ciocniri sau a unei eşuări ne pîndea la tot pasul. Pînă la urmă am căzut la învoială să pornim manevra către miezul nopţii, nădăjduind ca zorile să ne prindă prin preajma insulelor, iar strecurarea printre ele s-o facem pe lumină.

Ne-am mai învoit ca în timpul nopţii să fim în cart cîte doi, cîte unul din fiecare parte, eu cu Sherfild şi Trifly cu Liston, la timonă făcînd cu schimbul. Harris urma să stea acolo peste zi.

De asemenea, pentru că neîncrederea domnea şi de o parte, şi de cealaltă, iar primejdia unei fapte necugetate putea porni de la oricare dintre noi, după multe tîrguieli, s-a ajuns la cîteva înţelegeri. Acestea sunau cam aşa:

Să rămînem neînarmaţi şi să ne ferim de aţîţări de orice fel.

Cheia de la magazia cu arme să stea atîrnată la vedere, pe catargul mare, la cîţiva metri înălţime, şi nimeni să nu aibă voie să se atingă de ea.

Negrii din cală să fie scoşi la aer pe rînd, cel mult în număr de douăzeci, cu lanţuri la mîini şi la picioare.

Numărul negrilor din echipaj să fie scăzut la jumătate (la şase), restul urmînd să coboare în cală.

Cei rămaşi în echipaj să-şi aibă culcuşul la proră şi să nu vină pe puntea mare decît la nevoie, atunci cînd vor fi chemaţi.

Hrana albilor să fie îmbunătăţită.

Locul de odihnă al celor trei (Sherfild, Liston şi Harris) va fi pe puntea de comandă şi nimănui altuia să nu-i fie îngăduit să urce acolo fără învoirea acestora.

Orice hotărîre în privinţa navigaţiei va fi luată de către toţi laolaltă.

Primele trei puncte au fost ridicate de mine. Pentru liniştea tuturor a trebuit să mă învoiesc ca negrii scoşi pe punte să rămînă înlănţuiţi şi de mîini. Celelalte le-au ridicat Sherfild şi Liston. Harris s-a mărginit numai la îmbunătăţirea hranei albilor.

Ne-am mai ciorovăit oleacă pe seama cheilor. Liston voia să le păstreze el. Abia s-a îndurat să le scoată din buzunar.

Gîlceava cea mai aprinsă s-a iscat însă atunci cînd, fiind vorba de micşorarea numărului negrilor din echipaj, Liston şi Sherfild au cerut ca printre cei care vor coborî în cală să se găsească şi Mahó cu Dulú. Fireşte, era lesne de înţeles temerile lor, dar nu mă puteam învoi nici în ruptul capului. Degeaba le-am amintit că salvarea noastră o datoram băieţilor, ţineau morţiş să mă lipsesc de ei. Văzînd că nu-i

chip s-o scot la capăt, am sărit pe puntea mare, m-am vîrît în mijlocul cetei negre şi le-am strigat de acolo:

— Dacă-i aşa, poftiţi încoace să-i luaţi!

Cei de sus au făcut feţe-feţe şi n-au mai zis nici cîrc.

Mai tîrziu, amintindu-mi de toate cele petrecute atunci, m-am învinuit de slăbiciune şi de lipsă de prevedere. Cu oameni de teapa lui Liston, Sherfild şi chiar a lui Harris s-ar fi cuvenit să nu am nici o îngăduinţă. Eu şi cu ai mei eram mult mai numeroşi. Ar fi trebuit să-i înhaţ încă din primele clipe şi să-i zăvorăsc din nou în cabina echipajului. Asta m-ar fi cruţat de multe necazuri. Dar atunci, cu teama că am putea fi vînaţi iarăşi de vasele de patrulare, am socotit că era nevoie de oameni pricepuţi la bord şi le-am trecut multe de la mine.

Pe cînd coboram cu toţii de la timonă, Liston, repezit cum îi era felul, s-a înghesuit ca să ne ia înainte pe scară. Am simţit cu cotul ceva tare. Mi-am dat seama că păstrase într-unul din buzunare un pistol. Jos, pe punte, l-am oprit înşfăcîndu-l de braţ.

— Dacă vreţi să-mi ţin făgăduielile, trebuie să vă purtaţi şi voi la fel!

M-a privit întrebător.

— Leapădă pistolul, Liston!

— Ce pistol? a făcut el pe miratul.

— Cel pe care îl ai în buzunar.

— N-am nici un pistol!...

— Ca să te cred, întoarce-ţi repede buzunarele pe dos!

Liston s-a smucit şi a dat să se îndepărteze; dar i-am prins din nou braţul.

— Îi vezi? şi i-am arătat ceata de negri din faţa noastră. Numai un semn să le fac...

Liston a mîrîit o înjurătură, a scos pistolul şi l-a lăsat să cadă la picioarele mele. L-am ridicat şi am dat de-a azvîrlita cu el în valuri. Apoi m-am întors către Sherfild care n-a mai aşteptat să-l întreb.

— Eu n-am... poţi să mă cauţi, a zis el ridicînd braţele.

După ce i-am pipăit buzunarele, le-am făcut semn băieţilor să ne lase loc de trecere. Cred că nici Liston şi nici Sherfild nu s-au simţit în largul lor în timp ce se strecurau prin mijlocul gloatei negre, fiindcă, de îndată ce au ieşit, n-au ştiut

cum să nimerească mai repede la loc ferit, sus, pe puntea de comandă.

Ajutat de Mahó şi Dulú, am tras lîngă catargul mare un butoi gol, peste el am pus o ladă şi, cocoţîndu-mă sus, am legat cu un căpătîi de saulă, deasupra capului, cheia de la magazia cu arme. Pe cînd făceam treaba asta mă întrebam dacă nu era de prisos. Oare, Liston nu mai avea dosită pe undeva vreuna?

Vîntul se înteţise şi „Clemenţa” îşi sporise goana. Norii se fugăreau şi ei pe deasupra noastră descoperind din cînd în cînd cîte un petic de cer înstelat.

Se făcuse destul de tîrziu, însă nimănuia nu-i ardea de odihnă. Ne învîrteam de colo pînă colo cu neastîmpăr, Liston şi Sherfild pe puntea de comandă, eu şi Trifly pe cea de jos, aşteptând toţi timpul manevrei. Dar pînă atunci mai erau cîteva ore bune.

La îndemnul meu, băieţii din echipaj se îngrămădiseră cuminţi la proră şi se tolăniseră pe jos. Doar doi rămăseseră în picioare. Nu-i puteam desluşi bine, însă eram încredinţat că nu puteau fi decît Mahó şi Dulú. Desigur că mă urmăreau aşteptând vreun semn sau vreo chemare. M-am întrebat iarăşi, cu o strîngere de inimă, cînd şi în ce chip ne va fi dat să ne despărţim?

Nu mai ţin minte ce m-a îndemnat să cobor spre cabina echipajului. Dacă aş fi bănuit cumva peste ce aveam să dau acolo, m-aş fi grăbit s-o fac mai curînd.

Ceea ce m-a nedumerit din capul locului a fost faptul că am găsit clanţa legată zdravăn, cu o bucată de saulă, de un belciug din privaz, în aşa fel încît uşa să nu poată fi deschisă cu uşurinţă. Mi-am pierdut destul timp ca să desfac nodurile. Am intrat în cabină bîjbîind prin beznă. La al treilea pas m-am împiedicat de ceva şi am căzut într-o parte. Cotul mi s-a proptit ca într-o pernă. În obraz m-a pălit o suflare caldă, iar în urechi un vaiet:

— La dracu! Mi-ai strivit burta!

Nu ştiu care din doi a fost mai uimit, eu sau cel peste care căzusem.

— Cine eşti şi ce cauţi aici?

— Dar dumneata care eşti? m-a întrebat celălalt.

— Un matelot de pe vas...

— Dă-mi drumul repede... să-l vestesc pe căpitan! s-a zbătut cel de sub mine. Am fost atacat!... Unde îmi e arma?

În sfîrşit începusem să mă dumiresc: Aveam de-a face cu ostaşul de pază de pe chei sau de pe corabie, înlăturat de băieţi. M-am ridicat în picioare.

— Tiii, că rău mă doare ceafa! Şi sforile astea care mi-au intrat în carne!... s-a tînguit omul de pe podea. Ce faci? Dezleagă-mă mai iute!

M-am apucat să-i desfac legăturile de la mîini.

— Numai tu ne mai lipseai! am bolborosit eu. Ai picat ca musca în ciorbă!

— Ce tot cîrîi acolo?

— Sîntem în larg de aproape trei ceasuri...

— În larg? Cum în larg? s-a minunat prizonierul.

— Pe corabia pe care o păzeai!...

Începusem să-i dezleg picioarele cînd m-am pomenit cu un pumn în nas. Am căzut pe spate în timp ce celălalt a dat buzna pe uşă strigînd cît îl ţinea gîtlejul:

— Hei, garda! Gardă, la mine!

A fost prins lîngă dunetă de către Trifly, Liston şi Sherfild. Dar ostaşul nu se da bătut cu nici un preţ, se zbătea şi striga de mama focului:

— Hei, gardă! Gardă, n-auzi?

M-am apropiat de grup, l-am apucat de piept şi i-am spus răspicat în faţă:

— Dar înţelege odată, băiete! Te afli în larg, pe sclavierul „Clemenţa”, fugit din rada portului!

Ostaşul a căscat ochii mari ca şi cum abia acum începuse să priceapă, a bîiguit ceva, apoi i s-au muiat picioarele şi a căzut ca prostit în şezut.

M-am aplecat deasupra lui şi l-am privit îndeaproape. Deşi destul de bine făcut, părea foarte tînăr, un băieţandru. Părul cîrlionţat, bălai deschis, aproape alb. Ochi albaştri, faţa bucălată, rumenă. Ai fi zis că abia se desprinsese dintre fustele maică-sii.

— Ostaş aşa tînăr? l-am întrebat.

— Am nouăsprezece ani... sînt mus... a îngăimat el. Mai aveam un an şi...

S-a înecat şi a înghiţit. Abia se ţinea să nu-l podidească plînsul.

— Cum te cheamă?

— Gill...

— Şi mai cum?

— O'Gills.

— Gill O'Gills?

Băiatul a dat din cap.

— Englez?

— Ba irlandez! s-a mîndrit el.

Apoi s-a înecat şi a înghiţit iarăşi.

— Au să creadă că am dezertat, ori... Duceţi-mă înapoi!

— Îmi pare rău, băiatule, dar asta e cu neputinţă.

— Ce să fac eu aici? N-aveţi dreptul să mă ţineţi cu de-a sila!

Şi pe neaşteptate a ţîşnit dintre noi către copastie. Abia l-am ţinut ca să nu se arunce în valuri.

— Daţi-mi drumul! N-aveţi dreptul! Vreau înapoi! ţipa el zbătîndu-se în mîinile noastre.

— Lasă prostiile, băieţaş!... Ţi-am spus, sîntem departe... cu neputinţă să ajungi la vreun ţărm...

— Ai răbdare, vom vedea ce e de făcut, am încercat eu să-l liniştesc.

— Dacă vrea să se ducă, ducă-se! a mîrîit lîngă mine Liston. Abia ne mai încurcă!

L-am privit crunt, apoi am vorbit tare, ca pentru toţi:

— Nimeni n-are voie să se atingă de el. Îl socotim oaspetele nostru. Îl vom debarca cu primul prilej... şi teafăr!

Gill se muiase din nou. L-am luat de subsuori şi l-am coborît în cabina comandantului. Pe cînd îl întindeam pe patul lui Joe, am auzit în spate glasul mieros al lui Sherfild care ne urmase:

— Cîteva întrebări i se pot pune, nu? Şi aplecîndu-se spre Gill: Spune-mi, tinere, cum se numeşte insula pe care am părăsit-o?

— Mahé... a şoptit băiatul.

— Şi unde anume se află?

— Spre sud... ultima din arhipelag...

Sherfild şi cu mine ne-am privit lung, sub acelaşi gînd.

— După ea, către sud, spui că nu se mai află nimic?

— Cîteva îngrămădiri de stînci si recifuri...

— Şi?

— Şi departe arhipelagul Amirantes.

L-am privit din nou pe Sherfild şi ne-am repezit pe punte amîndoi deodată.

— Harris, facem manevra îndată! am strigat din răsputeri celui de la timonă.

Curînd „Clemenţa” lua calea către est, spre inima oceanului.

Vremea se înrăutăţise. Pîlcurile de stele dispăruseră sub nori. Ici şi colo scăpăra cîte un fulger.

Cînd s-a revărsat de ziuă, am zărit în depărtare, la babord, un vas. Ni s-a părut că încerca să se pună pe urmele noastre, dar după scurt timp s-a pornit ploaia, un adevărat potop. Răpăiala a ţinut destul de mult. Cînd vremea s-a mai limpezit, am răsuflat uşuraţi. Vasul nu se mai vedea.

Fireşte că nu ne-am culcat pe o ureche şi restul zilei am fost toţi cu privirile pe întinsul apelor ca să descoperim cît mai din timp primejdia, dacă avea să se ivească iarăşi. Pe Mahó şi pe Dulú, ştiind că au ochi buni, i-am cocoţat, pe rînd, în gabie, pentru veghe. Se căţărau pe catarg ca maimuţele, fără pic de teamă.

Către amiază, gemetele şi vaietele din cală începuseră să se înteţească. Bieţii oameni nu mai primiseră apă şi hrană de cine ştie cîte ceasuri. Mă îndoiam că vajnicii slujitori ai steagului britanic fuseseră grijulii cu cei pe care îi proteguiau cu atîta străşnicie. Dealtfel şi noi, prinşi de treburi, îi dasem uitării. L-am trimis pe Mahó, cu cîţiva băieţi din echipaj, să le împartă apă şi să scoată afară, la aer, pe cei slăbănogi; dar nu mai mulţi de douăzeci.

— Pentru astăzi puteai să te lipseşti de treaba asta! mi-a strigat Liston de pe puntea de sus.

M-am făcut că nu-l aud şi, după ce i-am rostuit în vechiul ţarc de la pupă, l-am îndemnat pe Trifly să pregătească de mîncare pentru toată liota.

Harris, care îşi îngăduise cîteva ore de odihnă după noaptea petrecută la timonă, îşi luase din nou locul acolo. În schimb, Liston şi Sherfild n-au cutezat să coboare de pe

puntea de comandă împărţindu-şi privirile necontenit cu aceeaşi îngrijorare cînd spre larg, cînd spre pîlcurile de negri de la proră sau de la pupă.

Mîncarea, odată gata, a fost împărţită tuturor. Aceea a albilor, după cum era înţelegerea, se pregătise deosebit; şi fără îndoială că Trifly, hămesit şi el, îşi dase silinţa s-o facă gustoasă. Eram încredinţat de asta pentru că aburul ei îmi gîdila amarnic nările, iar pîntecele se pornise să-mi chiorăie de zor. Dar mi-am luat blidul şi, dosit într-un ungher, m-am îndestulat din hrana celor mulţi.

Desigur că era flămînd şi tînărul Gill O'Gills. L-am găsit stînd pe scaun, cu coatele proptite pe masă şi cu faţa în palme. Nici n-a ridicat capul cînd am intrat. I-am pus blidul dinainte. L-a îndepărtat fără să spună nimic. Am încercat să-i vorbesc, dar degeaba; parcă între timp îi pierise şi auzul, şi graiul. M-am gîndit că peste o zi, două, îi vor reveni şi i-am dat pace întorcîndu-mă pe punte.

Dar o mîncare bună cere şi un strop de băutură, iar lacomul nu se mulţumeşte numai cu atîta; ba chiar poate pierde lesne măsura.

Aşa s-a întîmplat şi cu Liston. După ce s-a ghiftuit bine, i-a cerut lui Trifly să-i ducă sus o sticlă cu rom. Nebănuind ce avea să urmeze, am făcut semn că i se poate împlini dorinţa. Sherfild n-a apucat să tragă decît o singură duşcă, restul l-a dat pe gît Liston.

Cu băutura în nas, cum se spune, a prins curaj şi chef să facă pe grozavul. A coborît pe puntea mare şi a început să se plimbe cu ifose de-a lungul şi de-a latul corăbiei. L-am urmărit un timp, apoi l-am lăsat în toanele lui; dar curînd am auzit o icneală. M-am întors. Lunganul era prăbuşit cu faţa în jos şi cu un coşcogea cucui în creştetul capului. Alături de el am găsit o scoabă de fier. L-am dat pe mîinile lui Sherfild ca să-l doftoricească.

Cine făcuse isprava? Zvîrlitura pornise din pîlcul de negri de la pupă. Cum ajunsese scoaba la ei? I-am pus pe Mahó şi Dulú să-i întrebe, însă, aşa cum mă aşteptam, nimeni n-a scos o vorbă. Îşi ridicau numai privirile către cer, ca şi cum scoaba de-acolo picase.

Fapta era îngrijorătoare, însemna că ne puteam aştepta oricînd la isprăvi de soiul acesteia; ba chiar mai năstruşnice. De aceea, grupul cu pricina a fost vîrît de îndată în cală, înjumătăţindu-i-se pentru o vreme raţia de hrană, cum şi dreptul de a mai fi scos curînd afară.

Totuşi, trebuie să recunosc, pe de-o parte, întîmplarea asta îmi venea la socoteală: Cei de pe puntea de sus, cu gîndul la păţania lui Liston, vor sta cuminţi acolo şi astfel îi voi avea mereu sub priviri.

Dar, pe lîngă cele de peste zi, noaptea avea să ne aducă şi ea necazuri.

Către seară ne-am pomenit pe punte cu tînărul Gill. Urcase să ia aer. N-a rostit nimănui nici un cuvînt. S-a plimbat o vreme în sus şi în jos, apoi s-a rezemat de copastie şi a rămas timp îndelungat cu ochii pe întinsul apelor. Îl înţelegeam, îmi era milă de el, dar n-aveam ce-i face. Odată cu întunericul a coborît din nou în cabină.

Peste noapte s-a făcut cartul după cum ne înţeleseserăm. Primii am intrat eu cu Sherfild. Cînd i-a venit rîndul să se ducă la timonă, numai ce l-am văzut în mînă cu o scurtătură de lemn.

— E voie, nu-i aşa? Nu e armă de foc! a zis el.

Deşi băieţii din echipaj se aflau în capătul celălalt al punţii, Sherfild înţelegea să fie prevăzător.

Vremea se mohorîse iarăşi. Vîntul stîrnea valuri destul de mari.

La miezul nopţii ne-au schimbat Trifly şi Liston, însă acesta din urmă nu s-a învoit cu nici un preţ să stea la timonă singur şi pe întuneric; nici chiar înarmat cu reteveiul lui Sherfild. Păţania cu scoaba îl băgase în sperieţi. S-a mulţumit să rămînă de veghe pe puntea de sus, la un loc cu Sherfild şi Harris, care dormeau la picioarele lui.

Nu cred să fi trecut o oră de cînd mă culcasem. M-am trezit zgîlţîit de umeri şi de două glasuri care îmi sunau în urechi:

— Ted! Ted!

Am sărit în picioare. Lîngă mine, Mahó şi Dulú îmi arătau, cu mîinile întinse, ceva prin beznă, către babord.

— Colo! Colo! repetau ei întruna.

Am făcut cîţiva paşi înainte. Nimic. Totuşi parcă ceva nu era în bună rînduială; dar, încă buimac de somn, nu-mi puteam da seama ce anume. Curînd m-am dumirit. Barca! Dispăruse barca! Şi cu ea desigur că şi tînărul Gill. Dar cum izbutise să dea barca la apă singur şi fără să-l fi simţit nimeni?

— Hei, Liston! Trifly! am strigat eu din răsputeri.

— Ce este? s-a auzit într-un tîrziu glasul moale al lui Trifly de la timonă.

După aceea a apărut sus şi capul lui Liston.

— Ce faceţi? Dormiţi? am strigat din nou către ei.

— Nu, însă mă doare ţeasta rău! s-a văicărit Liston.

Aş fi putut să jur că abia se trezise din somn; şi desigur că Trifly moţăise şi el la cîrmă. Numai aşa se putea înţelege cum fuga lui Gill nu fusese simţită.

— În picioare toată lumea! Gill a dispărut cu barca! Strîngem pînzele!

Lîngă Liston s-a ivit Sherfild şi Harris.

— E o prostie! s-a răstit primul. Dacă a vrut să fugă, să-i fie de bine!

— N-o să rămînem acum în loc din pricina lui!... Vrei să fim încolţiţi de vasele de patrulare? a continuat Sherfild.

— Nici vorbă, mergem înainte! a mormăit Harris.

— Dar nu-l putem lăsa să piară în mijlocul oceanului!

Orice aş fi spus era degeaba, cei trei se împotriveau cu înverşunare amintindu-mi mereu că hotărîrile trebuiau luate de către toţi laolaltă.

Pînă la urmă, văzînd că nu e chip de înţelegere, am fost silit ca eu, primul, să încalc învoielile. M-am aşezat din nou în mijlocul băieţilor din echipaj, strînşi în jurul meu de larma iscată, şi am zis rituos:

— Atunci vom face treaba fără ajutorul vostru: Şi vă sfătuiesc să nu încercaţi să coborîţi de acolo ca să ne împiedicaţi!

Liston, Sherfild şi Harris au amuţit pe dată.

Dar pe beznă, toate încercările noastre de a da de urma celui dispărut au fost de prisos. Am strîns pînzele aşteptînd ivirea zorilor.

Dis-de-dimineaţă am îndrumat vasul către vest, singura cale pe care ar fi putut-o lua fugarul, căci într-acolo se găsea

pămîntul. Am navigat ore întregi, cercetînd zadarnic întinsul apelor.

După amiază, cînd începusem să pierd orice nădejde, s-a auzit glasul lui Dulú din vîrful catargului mare:

— Uite, uite!

Şi cu braţul întins, băiatul ne arăta un punct cenuşiu, departe, înaintea noastră.

Către seară l-am ajuns. Părea zdrobit de oboseală, totuşi se înverşuna să strige mereu:

— Nu vreau! Lăsaţi-mă, lăsaţi-mă!

Dar toată istoria asta păstra şi o fărîmă de haz. În barcă, la picioare, băiatul avea blidul cu mîncarea pe care i-o dasem în ajun şi o sticlă cu apă. Îşi închipuise, pesemne, că atîta i-ar fi fost îndestulător pe drumul lung ce-l avea de făcut pînă la ai lui... dacă ar fi ajuns acolo vreodată!

L-am urcat pe punte şi l-am purtat pe sus pînă în cabină, întinzîndu-l pe pat. Am rămas acolo numai noi doi. De data asta nu s-a mai putut stăpîni şi a izbucnit în lacrimi.

Pentru spaima şi zbuciumul prin care trecusem din pricina lui, tare aş fi avut poftă să-i trag cîteva scatoalce la fund, ca unui copil poznaş; dar totodată nu puteam să nu-l privesc şi cu preţuirea cuvenită celui îndrăzneţ şi dîrz, celui care ştie ce vrea.

Capitolul V

Cea mai mohorîtă zi poate fi şi cea mai minunată

În adevăr, întîrzierea pricinuită de Gill ar fi putut să ne coste scump. În urma noastră reapăruse corabia din ajun. Sudalmele celor de pe puntea de sus nu mai conteneau. Am pornit-o din nou, întins, către nord; şi goana, cu frica în sîn, a ţinut toată noaptea. Dar, cum am mai spus, „Clemenţa” părea să fie tare sprintenă, aşa că în zori urmăritoarea noastră nu se mai zărea.

De astă-dată, cînd am coborît să-i duc de mîncare, l-am găsit pe Gill întins pe pat. L-am îmbiat să guste. A moţăit numai din cap, apoi m-a privit îndelung cu ochii lui mari, albaştri, şi m-a întrebat cu glas plin de amărăciune:

— De ce nu m-aţi lăsat în voia mea? Ce fel de oameni sînteţi voi?

M-am aşezat lîngă el şi i-am povestit totul de-a fir a păr. Părea uimit, aproape că nu-i venea să-mi dea crezare.

— Chiar aşa să fie? Nu-s scorneli? m-a întrebat el cînd am sfîrşit.

— Suie pe punte, priveşte în jurul tău şi ai să-ţi dai seama de cum stau lucrurile.

Băiatul mi-a ascultat îndemnul şi chiar în după-amiaza aceea a ieşit pe punte aruncînd priviri iscoditoare tuturor şi pretutindeni. Cred că a înţeles multe, însă nu mi-a spus nimic. Se ţinea deoparte şi nu lega vorbă cu nimeni. Totuşi Liston nu s-a sfiit să-l împroşte cu cuvinte de ocară. Din „papă-lapte” şi „tărtăcuţă seacă” nu-l scotea. Pînă la urmă, băiatul, lehămetit de atîta batjocură, a fost nevoit să coboare din nou în cabină.

S-au scurs zile lungi sub soare dogoritor, zile grele pentru noi cei de pe punte, dar mai cu seamă pentru negrii din cală. Suflul musonilor slăbise şi înaintam ca melcul.

Curînd după ce am trecut ecuatorul am făcut volta largă spre vest. Acum aveam vînt de travers, de la tribord, şi înaintam mult mai repede.

Aşa cum ne îndruma harta lui Joe, urma să ne apropiem şi să ocolim zona de patrulare din nord a vaselor engleze. Primejdia sporise, eram cu ochii în patru.

De asemenea sporise şi neîncrederea dintre noi. Ne iscodeam necontenit, bănuitori, încercînd să tălmăcim înţelesul ascuns al fiecărei vorbe sau mişcări, ceea ce ne făcea să fim din ce în ce mai învrăjbiţi, puşi în fiece clipă pe ocară şi gîlceavă.

Faptul că cei de pe puntea de sus se învoiseră din capul locului să ne urmeze calea, mă făcea să cred că ţintele noastre nu erau prea îndepărtate. Eu nu mă hotărîsem încă unde anume să debarc. Nu cunoşteam coasta somaleză, iar Trifly prea puţin ca să-mi fie de vreun ajutor. Totuşi îmi flutura un gînd prin cap.

Ceilalţi nădăjduiau pesemne să ajungă în portul de încărcare al lui Joe şi al lui Cadwell. Desigur că aveau legături cu vînătorii de sclavi de prin partea locului şi plănuiau să revîndă marfa acelora care, la rîndul lor, urmau să i-o strecoare din nou lui Joe. Negustoria era iscusită, însă nu prea mănoasă, cîştigul fiind mult mai mic decît cel dobîndit prin vînzarea sclavilor direct cumpărătorilor de peste ocean.

De cîteva zile priveam cu îngrijorare proviziile din cămară. Scădeau văzînd cu ochii; totuşi speram să ne ajungă dacă, fireşte, nu avea să se mai ivească în cale nimic care să ne întîrzie. Prevăzător, am micşorat porţiile tuturora. Cel care s-a împotrivit cu îndîrjire a fost Liston. Am încercat să-l potolesc amintindu-i că, în schimb, băutura rămînea fără oprelişte. Pentru a-şi astîmpăra amarul, s-a îmbătat criţă, ca pe urmă să zacă mahmur două zile încheiate.

Singurul care părea departe de toate grijile şi frămîntările noastre era Gill. De la o vreme îşi luase obiceiul să se plimbe alene, cu mâinile în buzunare, de-a lungul punţii. De teamă să nu ne facă iarăşi vreo poznă, nu-l slăbeam nici pe el din ochi.

La început s-a apropiat cu neîncredere, chiar cu vădită silă, de ceata negrilor din echipaj, de la proră, ca pînă la urmă să nu se mai dezlipească de-acolo. Mai tot timpul şi-l petrecea în mijlocul băieţilor de o seamă cu el – părea o picătură de lapte într-o călimară – şi le auzeam destul de des chicotelile vesele. Mă bucura, însă, totodată, mă întrebam cu

nedumerire cum ajungeau să se înţeleagă şi ce îşi puteau spune?

Bineînţeles că purtarea lui Gill i-a dat ghes lui Liston să se agaţe din nou de el; dar băiatul nu-şi mai făcea sînge rău, înălţa senin din umeri şi îşi căta de treabă.

***

Într-una din nopţi, pe cînd eram de cart, m-am gîndit că poate n-ar fi rău să-mi încerc din nou ademenelile; deşi mă îndoiam că voi mai izbuti. Acum împrejurările erau altele şi cei doi avuseseră destul timp ca să se dumirească în ce ape mă scăldam. Totuşi socoteam că în chipul acesta voi mai slăbi încordarea dintre noi, abătîndu-le totodată, cît de cît, gîndurile şi atenţia. Oricum, n-aveam ce pierde, aşa că n-am mai zăbovit şi m-am apropiat de Sherfild care se afla la timonă. L-am întrebat cu glas de taină şi prefăcută fereală:

— Spune, Sherfild, înţelegerea noastră mai rămîne?

Dar şi Sherfild era meşter în prefăcătorie. M-a privit plin de uimire.

— Ce înţelegere?

— Tîrgul cu...

— Ah, da... tîrgul acela!... şi-a reamintit el. Apoi a adăugat părînd puţin descumpănit: Ştiu eu?... Să mai chibzuiesc... Liston şi Harris sînt cu ochii în patru... Dealtfel nu-i nici o grabă... a încheiat el.

Am înţeles, Sherfild nu mai prindea momeala.

Asta nu m-a împiedicat să încerc şi cu Liston. La ieşirea din cart, am pîndit un prilej cînd să-l trag deoparte şi să-i pun aceeaşi întrebare. Lunganul, mai puţin dibaci, n-a umblat cu ocolişuri. Mi-a rîs în nas spunîndu-mi-o de-a dreptul:

— Caută altă istorie, asta nu mai prinde!

Nici vorbă că se mărturisiseră între ei dîndu-mi pe faţă vicleşugul.

De dimineaţă m-a trezit glasul lui Liston. Mă striga de pe puntea de sus rînjind cu gura pînă la urechi:

— Trezeşte-te, isteţule, să-ţi dau o veste bună! L-am îndemnat pe Dean să renunţe şi el la partea lui. Ţi le dăruim de zestre... că poate te însori!

Îmi venea, de ciudă, să dau cu ceva de-a azvîrlita în ei.

***

Harris făcea zilnic calculele de bord, însă, de la o vreme, ori de cîte ori îl întrebam unde ne aflăm sau peste cît timp vom întîlni pămîntul, îmi răspundea în bobote. Sau trecuse de partea celorlalţi, sau era silit să mă ţină în neştiinţă. Cînd îi ceream rituos să-mi dea un răspuns pe înţeles, Liston şi Sherfild mă zeflemiseau:

— Ce atîta grabă? Ţi-e teamă că n-ai să mai ai parte de el?

Totuşi îmi dam bine seama că mult nu mai putea fi şi că pe cît de curînd vom ajunge la capătul călătoriei noastre.

Nu puteam însă pricepe de ce căutau mereu să mă scoată din sărite, cînd firesc ar fi fost – aşa cum încercasem şi eu – să caute să mă îmbrobodească; doar noi, cei mulţi, de pe puntea de jos, aveam în mînă corabia. Cu atît mai puţin îmi puteam da seama ce anume urziseră, dar eram încredinţat că odată cu ivirea pămîntului, sau chiar mai devreme, vor încerca cine ştie ce blestemăţie.

Temîndu-ne de ceea ce s-ar fi putut întâmpla, m-am înţeles cu Trifly să le-o luăm înainte. Peste două nopţi, acoperiţi de întuneric şi ajutaţi de Mahó, Dulú şi de toţi băieţii din echipaj, să punem mîna pe ei şi să-i zăvorîm din nou în cabina mare.

Prinsesem obiceiul ca de mai multe ori pe zi, ba chiar şi peste noapte, să-mi înalţ ochii către cheia de la magazia cu arme şi muniţii, spînzurată de catarg. Se afla mereu la locul ei. Dealtfel ar fi fost cu neputinţă să fie şterpelită de acolo, prea era la vedere; dar paza bună trece primejdia rea.

Îmi amintesc că o privisem şi înainte de a coborî spre magazia cu alimente. Voiam să socotesc încă o dată proviziile, dacă vor ajunge şi dacă ar putea rămâne, cumva, vreun prisos care să fie luat pe drumul lung ce aveau să-l facă băieţii după debarcare.

Trecînd pe lîngă uşa magaziei cu arme, privirile mi-au alunecat pe lacătul care o încuia. Atîrna aşa cum trebuia, între cele două belciuge. Totuşi nu ştiu ce m-a îndemnat să mă apropii şi să trag de un belciug. Am rămas cu el în mînă. După

ce mi-a trecut uimirea, am cercetat cu luare aminte locul în care fusese înşurubat. Da, belciugul fusese smuls din făgaşul lui şi după aceea vîrît frumuşel la loc. Am împins uşa şi am intrat în magazie.

Totul părea în bună rînduială. Mai întîi am numărat armele. Erau toate. Apoi pistoalele de pe poliţă. Lipseau două. De teamă să nu mă fi înşelat, le-am mai numărat o dată. Socoteala a ieşit la fel: două pistoale mai puţin. Ca să nu se bage de seamă, fuseseră rărite de pe locurile lor şi aşezate apoi ca mai înainte. Am deschis lădiţa cu muniţii de sub poliţă. Nici vorbă, lipsea din ea un pumn întreg de cartuşe.

Simţind că mi se muiaseră genunchii, m-am aşezat pe lădiţă. Va să zică aşa! Cei de pe puntea de sus erau de-acum înarmaţi!... Furtişagul fusese făptuit, de bună-seamă, într-una din nopţi, cînd eu sau Trifly ne aflam la timonă. Dar de ce numai două? Pesemne că Harris nu era în cîrdăşie, ori nu aveau încredere în el.

Dacă ei călcaseră înţelegerea, am socotit că şi eu eram dezlegat de ea; aşa că am îndesat în buzunare două pistoale şi două mîini de cartuşe. Am rînduit pe urmă totul cu cea mai mare grijă şi, ieşind, am tras uşa după mine şi am potrivit belciugul la loc.

Pe punte m-am purtat ca şi cînd nu s-ar fi petrecut nimic; iar cînd am prins un prilej bun, l-am înştiinţat pe Trifly de cum stau lucrurile, strecurîndu-i totodată un pistol şi cartuşe. Acum situaţia era mult mai grea. Ne-am hotărît să nu mai amînăm pînă a doua zi şi să ne încercăm norocul chiar în noaptea aceea.

Poate că treburile s-ar fi desfăşurat aşa precum fuseseră plănuite dacă neprevăzutul, care joacă oamenilor atîtea renghiuri amare, nu ne-ar fi jucat şi nouă unul. Se adeverea din nou vorba că nu întotdeauna socoteala de acasă se potriveşte cu cea din tîrg...

Chiar în după-amiaza aceea a izbucnit furtuna. N-a ţinut mult, doar o zi, însă a fost destul de puternică.

Tangajul era mare şi bieţii băieţi din echipaj, neobişnuiţi, au fost prinşi de răul de mare. Sleiţi de puteri şi speriaţi, nu mai erau în stare de nimic. I-am trimis în cabina echipajului. A fost o greşeală, dar ce altceva puteam face? Singurii care se

ţineau mai bine, sau se căzneau să se ţină, erau Mahó şi Dulú. N-au vrut cu nici un chip să coboare împreună cu ceilalţi şi au rămas pe punte alături de mine. Îţi era mai mare mila să-i vezi cum se bălăbăneau pe picioare.

În schimb, cel care m-a uimit a fost tînărul irlandez. De cum s-a pornit furtuna, a urcat sprinten pe punte şi, fără să fie îmboldit de nimeni, s-a apucat de treabă cot la cot cu noi. Şi trebuie să recunosc că era foarte priceput. Nu se da în lături de la nimic şi punea mîna acolo unde era greul. Sta înfipt bine pe picioare şi, sub apa care şiroia pe el, ochii îi scăpărau de parcă îşi trăia cele mai fericite clipe din viaţă. Nici vorbă, flăcăul acesta era de pe acum un adevărat marinar!

***

A doua zi, către amiază, furtuna s-a domolit.

Băieţii din echipaj, încă buimaci, se aflau tot în cabina mare. Mahó şi Dulú, după ce le făcusem semn că nu mai era nevoie de ei, istoviţi, se cuibăriseră, vîrîţi unul în altul, cum le era obiceiul, într-un colţ sub dunetă. Să spun drept, după noaptea aceea de zbucium, mă simţeam şi eu vlăguit. Trifly la fel. Nici ceilalţi nu păreau mai brezi. Harris pirotea la timonă, în timp ce Liston şi Sherfild abia se tîrîseră pînă pe puntea de sus.

Dar mă înşelasem. Sau se prefăcuseră, sau, asmuţiţi de ceea ce aveau să săvîrşească, îşi recăpătaseră puterile. Oricum, clipa fusese bine ticluită.

Totul a început cu două focuri de armă.

M-am întors domol, dîndu-mi seama din capul locului despre ce era vorba, că fuseserăm păcăliţi şi că ceilalţi ne luaseră înainte. La cîţiva paşi răsăriseră Liston şi Sherfild cu pistoalele aţintite asupra noastră.

— Mîinile sus, bobocilor, şi alăturaţi-vă unul de altul! ne-a poruncit lunganul cu un rînjet de mulţumire. La cea mai mică împotrivire vă blagoslovesc cu cîte un plumb în scăfîrlie!

Nu puteam decît să ne supunem. Am ridicat, cuminţi, braţele.

— Ia seama la maimuţele alea negre! l-a povăţuit Sherfild.

— N-avea grijă!

Am tras cu coada ochiului. Mahó şi Dulú se ridicaseră în genunchi şi rămăseseră încremeniţi, cu ochii mari şi speriaţi. Mă temeam să nu le treacă prin cap să facă vreo prostie.

— Scotoceşte-le buzunarele, Dean! l-a îndemnat la rîndul său Liston.

Sherfild ne-a ocolit cu grijă şi a venit în spatele nostru. I-am simţit ţeava pistolului proptită în şira spinării. Apoi ne-a pipăit buzunarele şi a scos armele.

— Ce ţi-am spus? Se căptuşiseră bine! a chicotit cel din spate.

— Va să zică aşa v-aţi ţinut de învoială, hai?! ne-a dojenit Liston.

L-am privit cu silă.

— Nu înainte să vă fi înarmat voi! i-am răspuns.

Amîndoi au pufnit în rîs. Pe urmă, înăsprindu-şi glasul, Liston ne-a poruncit scurt:

— Întoarceţi spatele şi porniţi!

Nu puteam şti ce aveau în gînd! Să ne ducă în cabina echipajului şi să ne închidă la un loc cu băieţii ceilalţi, ceea ce însemna doar o amînare, sau, fără vreo zăbavă, să ne împingă spre copastie şi de-acolo să ne îmbrîncească în ocean cu cîte un plumb în ceafă? Socoteam că şi într-un chip şi în altul, mai tîrziu ori mai curînd, soarta noastră era pecetluită. Desigur că Trifly gîndea la fel, fiindcă, atunci cînd ne-am întors, mi-a aruncat un zîmbet amar.

Dar atît unii cît şi ceilalţi uitaserăm că pe bord se afla şi tînărul Gill O'Gills. Abia apucaserăm să facem primii paşi cînd, de undeva, de sus, s-a auzit o fîlfîială ciudată, lumina zilei parcă a pîlpîit de cîteva ori şi apoi, dintr-o dată, ne-am pomenit în beznă.

În prima clipă nu mi-am dat seama ce anume se petrecuse, poate şi pentru că o vergă mă pălise în moalele capului. În spatele meu am auzit o sudalmă şi glasul furios al lui Liston:

— Ce drăcie mai e şi asta?

Apoi al lui Sherfild care îl îndemna:

— Ieşi la lumină cît mai repede... să nu ne scape!

În sfîrşit am înţeles. Se prăvălise peste noi vela de pe un catarg şi ne aflam cîteşipatru sub ea. Am întins mîna spre dreapta şi am întîlnit un cap. Era al lui Trifly. Mi-am înfipt mîna în păr şi am zgîlţîit şoptind:

— Afară fără întîrziere!... Ascunde-te pe unde poţi!

Şi am pornit tîrîş înainte ca două cîrtiţe prin întuneric. Primul a ieşit Trifly, pentru că eu mă încurcasem printre frînghii. Am fost tras afară de Mahó şi Dulú. Totuşi am mai apucat să-l zăresc pe Trifly care cobora în goană prin tambuchi. Voia, pesemne, să se vîre printre negrii din cabina mare şi să se baricadeze cu toţii acolo. Eu, urmat de băieţi, m-am năpustit spre gura calei. Am săltat bocaportul dintr-o smucitură şi n-am mai folosit scăriţa, ci mi-am dat drumul de sus peste cei din afund cu băieţii claie peste mine. În urma noastră s-au auzit blesteme şi cîteva împuşcături.

Negrii din jurul meu s-au înghesuit unii într-alţii ca să-mi facă loc. M-am întins pe spate gîfîind. Îmi scrîntisem o gleznă şi mă durea. În afară de asta în duhoarea de acolo era greu să-ţi tragi sufletul. Mă întrebam cum o îndurase atît amar de zile toată gloata aceea?

— Ted, Ted! s-au tînguit lîngă mine Mahó şi Dulú.

I-am luat de cîte o mînă ca să le dau curaj şi am rămas cîteşitrei aşa înlănţuiţi. Simţindu-i aproape parcă mai prindeam şi eu puţină inimă.

Curînd s-a ivit sus, în gura calei, capul lui Sherfild, pe urmă al lui Liston. În lumina care cădea pieziş chipurile lor păreau mai hîde ca oricînd.

— Ieşi afară, Ted! a glăsuit primul.

— De ce? Mă simt bine aici, i-am răspuns trăgîndu-mă mai la o parte ca să nu fiu în bătaia pistoalelor lor.

— Ieşi afară, a stăruit acelaşi glas. Nu-ţi vom face nimic...

— De cînd atîta mărinimie?

— Să stăm de vorbă... să ne înţelegem... a continuat el din ce în ce mai mieros.

— Nu prea văd cum. Şi apoi de ce să sui eu şi să nu coborîţi voi la mine?

Primul glas a fost înlocuit de al celuilalt, aspru, furios:

— Dacă nu ieşi îndată, îmi descarc pistoalele la nimereală!

— Nu te cred chiar atît de nătărău, Liston, ca să-ţi prăpădeşti bunătate de marfă pe degeaba!

Drept răspuns a urmat o înjurătură.

— Şi dacă faci neghiobia asta... ştii că sînt şi eu într-o doagă!... găuresc fundul vasului ca să ne scufundăm împreună în împărăţia lui Scaraoţchi! Îmi eşti atît de drag că nici pe lumea cealaltă n-aş vrea să mă despart de tine!

Sus a răsunat altă înjurătură, după aceea s-au auzit cîteva şoteli şi ultima ameninţare:

— N-avea grijă, îţi venim noi de hac!

Oblonul s-a trîntit cu zgomot, pe urmă mi-a ajuns la urechi zornăitul belciugelor şi ţăcănitul lacătului care se încuia.

Nu era chiar beznă. Printre crăpăturile bocaportului pătrundeau, ici-colo, cîteva firişoare de lumină.

M-am lungit iarăşi pe spate. Glezna mă înjunghia din ce în ce mai tare. Pipăind-o, mi-am dat seama că se umflase. Numai asta îmi mai lipsea!... În jurul meu cîţiva negri şoteau, alţii gemeau încet. Mahó şi Dulú se aşezaseră alături. Le zăream sticlirile ochilor aţintiţi asupra mea.

Am închis pleoapele şi am încercat să-mi adun gîndurile. Nici vorbă că prăvălirea velei din înaltul catargului fusese isprava lui Gill. Isteţ băiat!... Dar unde se afla acum şi ce va pătimi? Oare se strecurase şi el în cabina mare alături de Trifly şi băieţii din echipaj? Dacă am fi fost cu toţii laolaltă poate că am fi izbutit să punem ceva la cale; dar aşa,

împrăştiaţi şi fără arme, ce puteam face? Pe cît de curînd se va ivi pămîntul şi, cu ajutorul celor de pe coastă, Liston şi Sherfild vor pune mîna pe noi. Nu ne vor cruţa, le pricinuisem prea multe necazuri!... Dar cu sărmanii tineri din jurul meu ce se va alege? Aşadar zadarnică toată truda, soarta lor avea să fie aceeaşi!

M-au smuls din gînduri pocniturile scurte care răzbăteau înfundat prin pereţii calei. Întîi s-au auzit trei, după un scurt răgaz încă două. Am sărit în picioare. Nu mă înşelam, erau împuşcături! Da, focuri de armă trase undeva înlăuntrul vasului. În cine trăgeau? Mi-am luat capul între mîini blestemîndu-mi neputinţa; apoi m-am repezit şchiopătînd spre peretele din fund, în stînga scăriţei – din partea aceea se auziseră – şi am bătut din răsputeri cu pumnii în scînduri strigînd:

— Hei, voi, ucigaşilor, opriţi-vă odată!

Ca răspuns, alte două împuşcături. Am bătut iarăşi:

— Hei, n-auziţi? În cine trageţi, blestemaţilor?

Şi am bătut aşa, ca înnebunit, pînă mi-am însîngerat pumnii.

Împuşcăturile au încetat. M-am chircit jos, lîngă perete. Mahó şi Dulú tremurau ca varga. Mă întrebam mereu: În cine trăseseră? În Trifly? În băieţii din echipaj? În Gill?

În partea cealaltă a peretului, în dreapta scăriţei, s-au auzit cîteva ciocăneli uşoare. Am ciulit urechile. Ciocănelile s-au repetat. Am încercat să mă dumiresc. Într-acolo se afla cabina echipajului, iar împuşcăturile se auziseră în stînga, deci dinspre cabina comandantului şi magazii. Am ciocănit şi eu în partea aceea, trei lovituri rare şi trei dese. Mi s-a răspuns de îndată şi în acelaşi fel. Cu cine intrasem în legătură? Cu Trifly sau cu Gill?

După o vreme ciocăniturile au încetat. Degeaba am mai încercat, nu mi s-a mai răspuns.

M-am ridicat cu greu şi, şoltîc-şoltîc, m-am căţărat pe scăriţă. Ajuns pe ultimile trepte, am pus capul în piept şi cu un umăr am săltat binişor bocaportul. Între buza lui şi marginea punţii, atît cît da voie belciugele şi lacătul, s-a căscat o crăpătură de vreo trei degete. Îndeajuns ca să pot zări prin ea o bună parte din punte.

Cam la cincisprezece paşi, în umbra dunetei, Liston şi Sherfild şedeau tolăniţi pe jos cu pistoalele alături şi cu cîte o sticlă dinainte. Ca nu cumva să fiu zărit, am coborît niţel umărul ca să micşorez geana crăpăturii. Vedeam destul de bine şi aşa.

Nu puteam auzi ce îşi spuneau, însă îmi dam seama că se aflau la sfat. Deocamdată cel care vorbea era Liston, Sherfild mulţumindu-se numai să moţăie din cap în semn de înţelegere. Apoi a prins să vorbească Sherfild şi să clatine din cap Liston; dar în alt chip, ca şi cînd nu s-ar fi învoit cu cele ce i se spuneau. Pînă la urmă, scos din sărite, a strigat bălăbănind din mîini – de data asta am putut auzi:

— Ia mai las-o! Crezi că nu pricep unde baţi?

Şi a sărit în picioare. Am lăsat binişor capacul la loc şi am coborît. Eram mulţumit şi cu atîta.

Către seară s-a ridicat oblonul ca să ni se trimeată jos, cu ajutorul unei frînghii, două găleţi cu apă şi alte două cu mîncare, un terci subţire, mai degrabă o zeamă. Mult prea puţin pentru 150 de guri.

— Gustă şi tu, Ted! mi-a strigat din înălţime Liston, s-ar putea să-ţi fie ultima îmbucătură!

Nu i-am răspuns. După ce a închis oblonul, m-am apucat să împart cele căpătate. Socoteam că nu s-ar ajunge mai mult de un sfert de blid pentru fiecare; dar n-au avut parte nici măcar de atîta. Doar cîţiva, pentru că un băietan mai flămînd, întinzîndu-se să-şi ia mai degrabă tainul, a răsturnat găleţile cu fiertură. Ceilalţi au trebuit să se mulţumească numai cu două-trei înghiţituri de apă.

Am mai ciocănit de cîteva ori în peretele din fund, dar nu mi s-a mai răspuns. Nu auzeau, sau nu mai aveau putinţa să-mi dea un semn?

Odată cu înnoptarea m-am întins sub scăriţă, pe un petic de loc liber şi, cu Mahó şi Dulú de-a dreapta şi de-a stînga, am încercat să aţipesc; însă n-a fost chip din pricina duhoarei, a căldurii şi a gemetelor din jur. M-am perpelit cînd pe o parte cînd pe cealaltă. Cred că nici băieţii n-au închis ochii. Într-un tîrziu m-am căţărat pe scăriţă pînă sub bocaport. L-am săltat de un deget şi am tras cît mai mult aer în piept. Parcă îmi era mai bine.

Către dimineaţă m-a prins somnul acolo sus, călare pe o treaptă şi cu un braţ încolăcit în jurul alteia. A fost mare minune că nu m-am rostogolit pînă jos ca să-mi betegesc şi piciorul celălalt.

M-am trezit în tropăielile de deasupra capului. Am săltat uşor bocaportul. Se luminase de ziuă. Liston şi Sherfild alergau ca smintiţii de colo pînă colo strigînd şi rîzînd cu gurile pînă la urechi. Era lesne de înţeles, se ivise pământul. Nu ştiam dacă asta ar fi trebuit să mă bucure şi pe mine.

Cu puţin înaintea amiezii s-a ancorat. Prin ochiul prin care iscodeam nu se putea zări coasta, dar socoteam că se afla în apropiere, căci după scurt timp a apărut pe bord un necunoscut. L-am urmărit cît a străbătut puntea ca să suie, împreună cu Liston, Sherfild şi Harris, pe puntea de sus.

Era un bărbat între două vîrste, sfrijit şi mărunţel, cu uitătura pătrunzătoare şi vicleană, puţin saşie. Părea corcitură între arab şi chinez. Dealtfel şi îmbrăcămintea de pe el era amestecată.

Au coborît după vreo jumătate de oră, oprindu-se pentru cîteva clipe sub dunetă. Cîteşipatru păreau cuprinşi de voie bună, pesemne că tîrgul se încheiase spre mulţumirea tuturora. Ca să văd mai bine şi ca să prind măcar un crîmpei de vorbă, am căscat capacul mai mult. S-a întîmplat ca tocmai atunci privirile lui Sherfild să alunece către bocaport. Surprins, l-am coborît repede.

După scurt timp, desigur îndată după plecarea străinului, am auzit cîteva bocăneli deasupra capului şi glasul lui Sherfild:

— Ştiu că eşti sub bocaport, Ted. Te-am zărit adineauri.

Mi-am ţinut răsuflarea şi am coborît pe nesimţite cîteva trepte, de teamă să nu salte capacul şi să tragă cu pistolul prin deschizătură.

Cel de sus parcă m-a ghicit, căci i-am auzit din nou glasul:

— Nu-ţi fie teamă, nu vă mai facem nimic, nici ţie şi nici celorlalţi... ba chiar o să vă purtăm în puf!

Şi a rîs înveselit de gluma făcută. Oare ce voia să spună? Am aflat îndată, fiindcă Sherfild a continuat:

— De-acuma capetele vă sînt la preţ. El Bahir s-a învoit să le cumpere şi pe ale voastre... deşi nu-s negre! Cred că va că-

păta pe ele de trei ori mai mult de la Joe Rinocerul. Îndrăcit negustor El Bahir ăsta! a încheiat Sherfild rîzînd cu poftă.

Simţeam cum mi se usucă cerul gurii. Am urcat treptele înapoi şi am întrebat:

— Unde e Trifly?

— În cabina mare. S-a baricadat în ea cu negrii din echipaj. Dacă îi place să stea acolo, n-are decît... fiindcă l-am zăvorit şi noi pe partea noastră!

— Şi Gill? l-am mai întrebat eu cu inima îndoită.

— Să-l ia toţi dracii pe bezmeticul ăla!... Stă închis în magazia cu arme şi cum te apropii de uşă trage prin ea... Abia am izbutit s-o legăm pe dinafară.

Mi-a venit inima la loc. De-acolo porniseră împuşcăturile din ziua trecută! Aşadar eram teferi cu toţii!

Sherfild s-a dus, chemat fiind de Liston. N-aveam de ce să mă mai feresc şi am căscat oblonul fără sfială; ba chiar l-am înţepenit aşa cu două blide. În chipul ăsta aveam, pe lîngă aer, şi un pic de lumină.

Nu mai puteam sta cu mîinile în sîn, trebuia neapărat să încerc ceva. Îmi făurisem în minte un plan, încă nu destul de desluşit şi pe alocuri cu slăbiciuni. Mai întîi nu ştiam cînd să pornim şi mai cu seamă dacă vom fi în stare să trecem peste primul hop. De el atîrna totul.

Am coborît şi, împreună cu Mahó şi Dulú, ne-am străduit să scoatem lanţurile negrilor dimprejur. Era anevoios fără nici o sculă, totuşi am izbutit să descătuşăm cîţiva. Mi-am dat silinţa să-i lămuresc pe băieţi ce anume aveam de făcut şi ne-am pus pe treabă. Nădăjduiam că celor de pe punte nu le va veni cheful ca tocmai acum să salte bocaportul ca să se uite la noi.

Am smuls din locul lor cîteva scînduri lungi, late şi grele pe care şedeau negrii din fundul calei. Le-am tras în faţă, am ridicat una deasupra noastră şi i-am înţepenit un capăt între coastele corăbiei, iar celălalt i l-am sprijinit pe o treaptă a scăriţei. Ca nu cumva să alunece, am legat-o strîns cu cureaua de la pantaloni. Lîngă ea am pus altă scîndură şi apoi încă una. Pe cîteşitrele le-am întărit de jos cu altele mai scurte.

Înjghebasem astfel o schelă. N-a fost deloc o treabă uşoară şi ne-a răpit destul timp.

I-am lăsat pe ceilalţi băieţi să se odihnească şi, ridicat în cîrcă de Mahó şi Dulú, m-am căţărat sus, pe podeaua schelei. O potrivisem destul de bine. Îndoit puţin din şale, ajungeam cu umerii în bocaport.

M-am chircit pe vine şi am privit prin crăpătură. Stăpînii corăbiei şi ai noştri se aflau pe puntea de comandă. L-am văzut pe Liston cărînd acolo de mîncare şi sticle cu băutură. Fireşte, se pregăteau să-şi sărbătorească izbînda şi să bea adălmaşul negustoriei încheiate. Asta îmi venea bine la socoteală. Cu minţile aburite erau mai lesne de încolţit... bineînţeles dacă vom izbuti să ieşim din cală. Mai aveam însă de aşteptat. Pe de altă parte mă temeam să nu pice din nou El Bahir ca să-mi încurce socotelile.

Dar, cum am mai spus, lucrurile nu se potrivesc întotdeauna după pofta noastră; uneori sînt grăbite de cine ştie ce împrejurări neaşteptate.

Nu ştiu, pentru că nici n-am căutat să aflu, ce s-a petrecut acolo sus, de unde au pornit cele care au urmat. Am socotit că e mai bine aşa, mintea omului nu trebuie să cuprindă toate păcătoşeniile vieţii.

Ceea ce am văzut mai tîrziu, atunci cînd m-am urcat pe puntea de comandă, au fost cîteva sticle de rom golite şi sparte şi o pereche de cărţi de joc unsuroase împrăştiate pe jos. Poate, cu minţile zăpăcite de băutură, zarva să fi pornit de la jocul de cărţi; ori, poate, totul fusese dinainte chibzuit de unul dintre ei, iar cărţile să fi stîrnit doar prilejul.

Îmi amintesc numai că, stînd aşa sub bocaport, am auzit, după îndelungi chiote de veselie şi hohote de rîs, un şir de sudalme, apoi ţipete furioase şi la urmă două focuri de armă şi un vaiet.

Faptele s-au desfăşurat după aceea ca în iureş.

Peste balustrada punţii de comandă, s-a prăvălit jos Sherfild. Am crezut că va rămîne lat acolo, dar s-a ridicat ca împins de arcuri şi a luat-o la goană, şchiopătînd şi ţinîndu-se cu o mînă de umărul însîngerat, către tambuchiul care ducea către cabina căpitanului. Liston, cu cîte un pistol în fiecare mînă, a tras de sus cîteva focuri după el; dar nu l-a nimerit

pentru că Sherfild dispăruse prin tambuchi. A sărit şi Liston peste balustradă şi a luat-o pe urmele fugarului. Avea faţa vînătă şi schimonosită de minie. După cîteva clipe s-a auzit din pîntecele va-sului un schimb prelung de focuri, unele mai tari altele mai înfundate.

(Mai tîrziu am aflat că, în timp ce Liston trăgea prin uşă în Sherfild care se încuiase în cabină, tînărul irlandez, crezînd că el era cel atacat, trăgea, la rîndul său, prin uşa magaziei, în Liston.)

Am simţit că nu mai era vreme de zăbavă şi le-am făcut semn băieţilor să urce degrabă lîngă mine. S-au căţărat pe schelă ca maimuţele. Cu toţii laolaltă, care cu umerii, care cu mîinile, ne-am opintit din răsputeri în oblon. O dată... de două ori... La a treia opinteală belciugele au sărit din făgaşul lor şi oblonul s-a dat peste cap. Dar în acelaşi timp s-a surpat şi schela de sub noi şi ne-am pomenit grămadă peste cei de de-desubt.

M-am strecurat cum am putut printre scînduri şi printre trupurile celorlalţi pînă la scăriţă şi am suit-o repede. Înlăuntrul vasului împuşcăturile încă nu conteniseră, dar erau mai rare. Înainte de a ieşi afară le-am făcut semn băieţilor să rămînă cuminţi sub bocaport.

Pe cînd străbăteam în fugă puntea către tambuchiul ce ducea spre cabina echipajului, am văzut că ţărmul nu era prea îndepărtat şi că, la jumătatea distanţei dintre coastă şi corabie, o barcă, cu cîţiva oameni la lopeţi, spinteca valurile spre noi. Am grăbit pasul, deşi glezna mă înjunghia rău.

Ajuns în faţa uşii am bătut cu pumnii în ea.

— Trifly, sînt eu! Deschideţi repede, nu-i timp de pierdut!

Şi totodată am dat la o parte drugul care înţepenea uşa. Cei dinăuntru s-au grăbit s-o despiedice pe partea lor. Dar uşa era încuiată şi cu cheia.

— Puneţi umerii în ea! le-am strigat.

Curînd uşa a sărit din ţîţîni. Totuşi treaba asta a luat cîtăva vreme. Cînd să scoatem capetele prin tambuchi, l-am zărit pe Liston care străbătea puntea încărcîndu-şi pistoalele. În acelaşi timp suia pe vas, pe la tribord, El Bahir cu oamenii lui. Am tras repede capetele înapoi.

L-am auzit numai pe Liston strigînd răguşit:

— Ai adus banii, pişicherule? De-acum negustoria se face doar între noi doi!... Mai am de vînzare şi o corabie!

Cît de repede şi neaşteptat se pot încheia uneori întîmplările cele mai cumplite!...

Ce a răspuns El Bahir n-am auzit, şi nici ce a mai spus Liston; însă, după cîteva clipe, a răsunat un strigăt jalnic. Nu m-am putut stăpîni să nu-mi înalţ capul. Liston se răsucea pe loc cu un cuţit împlîntat în piept. Apoi s-a prăbuşit ca un butuc la picioarele lui El Bahir. Acesta, cu o strîmbătură în colţul gurii, ce voia să aducă a zîmbet, a împins cu călcîiul leşul din faţa lui şi a făcut semn celor din spate să-l urmeze. Avea de gînd, fireşte, să ia în stăpînire corabia.

N-a fost nevoie de nici un semnal. În acelaşi timp am năvălit atît noi, cei din tambuchi, cît şi băieţii din cală.

Încăierarea a fost scurtă. Noi eram mai mulţi şi mai hotărîţi. Oamenii lui El Bahir, luaţi pe negîndite, n-au apucat să scoată pistoalele sau cuţitele. Se băteau orbeşte şi care cum izbutea să scape din mîinile noastre se arunca peste bord în apă. Pe cei-lalţi i-am azvîrlit noi.

Singurul care s-a împotrivit mai înverşunat a fost El Bahir. Pe cît părea de firav, pe atît era de iute şi de îndemînatic. Se proptise de dunetă, ca să nu fie atacat şi din spate şi fulgera în dreapta şi în stînga un cuţit mare, desigur cel cu care îl înjun-ghiase pe Liston, ţipînd ca din gură de şarpe. Băieţii se îmbulziseră în faţa lui, însă nu îndrăzneau să se apropie prea mult de teamă să nu fie crestaţi. Am pus mîna pe scurtătura de lemn pe care o lua Sherfild cu el la timonă, şi l-am croit cu sete peste braţul înarmat. Cuţitul a sărit cît colo. Atîta a fost. L-am luat apoi pe sus şi l-am trimis şi pe el la scăldat.

Priveam de pe punte cum se bălăceau în apă căznindu-se să urce în barcă. Cînd toţi au fost culeşi, s-au zorit să tragă la lopeţi spre mal. El Bahir s-a ridicat în picioare şi, sucindu-se spre noi, ne-a ameninţat cu pumnii strînşi. Ca răspuns, Trifly, şugubăţ, i-a dat cu tifla.

Eram iarăşi stăpîni pe corabie!

Băieţii parcă uitaseră de foame, de sete şi de ceasurile lungi de spaimă şi de istoveală prin care trecuseră. Se învîrteau ca nişte sfîrleze.

Curînd de tot am tras ancora, s-au ridicat pînzele şi am luat largul. Toate astea s-au făcut sub ochii lui Trifly, prima mea grijă fiind să văd ce se întîmplase cu Gill şi cu ceilalţi doi.

Deşi m-am apropiat pe nesimţite de magazia în care tînărul irlandez se ţinea închis, m-am pomenit cu doi plumbi, traşi prin uşă, şuierîndu-mi pe deasupra capului. M-am întins pe burtă şi am strigat:

— Potoleşte-te, Gill! Sînt eu, Ted. Ieşi afară, n-ai de ce să te mai temi, totul s-a sfîrşit!... În timp ce eu tai frînghiile ce leagă uşa pe dinafară, tu desfă-o pe partea ta.

— Cu cine mai eşti? s-a auzit după o vreme glasul plin de îndoială al celui dindărătu! uşii.

— Sînt singur, ţi-o jur!

— Nu mă minţi? Nu cumva e o capcană?

— Cum te-aş putea înşela, băiatule, după cele ce ai făcut pentru noi?

După alt răstimp, desigur de chibzuială, l-am auzit cotrobăind la uşă. A deschis-o dintr-o smucitură. În mîini avea două pistoale şi din buzunarele pantalonilor ieşeau afară mînerele altor două. Era înarmat cît patru. M-a pufnit rîsul.

Cu cel încuiat în cabina de alături a fost mai lesne. Trăsese cu urechea, aşa ca a deschis de îndată.

Sherfild era supt la faţă, fără cămaşă pe el. Îşi înfăşurase cu ea umărul rănit şi era pătată de sînge. Abia se ţinea pe picioare. Ajutat de Gill, l-am întins pe pat şi l-am oblojit. Cred că avea umărul sfărmat.

L-am lăsat acolo, în grija lui Gill, şi m-am întors pe punte. Trebuia să văd ce se întîmplase şi cu Harris.

L-am găsit pe puntea de comandă, în nesimţire, îngrămădit într-un colţ. După ce l-am tras afară, i-am privit rana. Fără îndoială că unul dintre primele două focuri trase de Liston fusese pentru Harris. Scăpase totuşi uşor. Fie că dăduse capul pe spate, ori împuşcătura pornise de jos în sus, spre norocul lui, plumbul alunecase pe osul frunţii despicîndu-i doar pielea. Ameţit de lovitură se prăbuşise pe podea; iar Liston, crezîndu-l răpus, a pornit vînătoarea după celălalt, care încerca să scape.

Harris s-a dezmeticit şi a holbat la mine ochii în-spăimântaţi.

— Nu te teme, i-am spus, mai rău nu ţi se poate întâmpla.

L-am ridicat binişor, ajutat de Maló, şi l-am dus în cabină, alături de Sherfild, ca să-şi ţină de urît unul altuia.

Leşul lui Liston a fost vîrît într-un sac şi aruncat în ocean...

Către amiază, am suit la timonă, lîngă Trifly, chemîndu-l acolo şi pe Gill şi cîteşitrei am stat la sfat. Trebuia chibzuit locul de debarcare. S-au adus toate hărţile lui Joe şi, întinzîndule pe jos, le-am buchisit cu migală timp îndelungat.

Părerea mea era să nu ne îndepărtăm prea mult. Pe această coastă se scurgea drumul dinăuntrul ţării pe care erau aduşi la îmbarcare negrii înrobiţi. Desigur că mulţi dintre ei l-ar recunoaşte. Ce-i drept, era şi plin de primejdii, pe aceste meleaguri mişunau oamenii lui El Bahir şi al celor care se îndeletniceau cu vînătoarea şi negoţul cu sclavi. Dar ca să porneşti cu toată gloata după tine pe alt drum, necunoscut, la întîmplare, ar fi fost mult mai primejdios.

Pînă la urmă, aceste gînduri le-au împărtăşit şi prietenii mei.

Am hotărît să acostăm la cîteva zeci de leghe spre sud, în preajma gurii fluviilor înfrăţite Djuba şi Lakdera. Harta arăta un loc fără aşezări omeneşti. De-acolo, suind către nord-vest, s-ar fi întîlnit drumul bun. Astfel se ocoleau sălaşurile lui El Bahir şi ale celor în cîrdăşie cu el, din apropierea coastei.

Nu mică mi-a fost bucuria cînd am aflat că Gill se pricepea în calculele marinăreşti. După socotelile lui, aşa cum eram purtaţi de vînt, am fi ajuns în faţa locului hotărît pentru debarcare a doua zi în zori.

Bineînţeles că nimănui nu i-a fost gîndul la odihnă. Băieţii îşi dăduseră seama că în curînd vor păşi pe uscat. Păreau liniştiţi, dar în sticlirea ochilor, în felul cum se mişcau acum, în şopăielile scurte schimbate între ei, le simţeai clocotul nerăbdării şi neastâmpărul inimii. Fireşte că nici eu şi nici Trifly, poate că nici Gill, nu eram mai puţin tulburaţi.

***

Navigasem la cîteva leghe departe de coastă ca El Bahir să ne piardă urma. Odată cu zorile am făcut volta spre vest.

Curînd în faţa noastră s-a ivit ţărmul. Ne-am apropiat de el şi am lăsat ancora.

Nu puteam coborî în necunoscut cu toată liota. Mai întîi trebuiau cercetate locurile. Gill a cerut să se ducă el. S-a lăsat barca la apă, i-am pus o armă pe umăr şi l-am trimis însoţit de Mahó şi de încă doi băieţi din echipaj.

Cît au lipsit, cocoţat în gabia din vîrful catargului mare, mi-am căznit ochii cercetînd cu stăruinţă coasta şi depărtările. Aveam în faţă o plajă lungă şi îngustă, întreruptă ici-colo de îngrămădiri de piatră cenuşie, prelungiri către apă ale şirului de deluşoare stîncoase din spate şi care o străjuiau pe tot întinsul ei. Locuri sterpe, fără pic de verdeaţă. Doar către sud, la vărsarea fluviilor Djuba şi Lakdera în ocean; dar acolo hărţile arătau întinderi mlăştinoase peste care nu se putea trece, iar mai jos, de partea cealaltă a smîrcurilor, micul port somalez Kismaiu.

Gill şi băieţii s-au întors după vreo trei ceasuri. Da, nimeriserăm bine, la cîteva zeci de mile nord de gurile fluviilor, iar coasta părea pustie.

Aşadar puteam debarca! Dar cum să duci la ţărm o armată întreagă de oameni cu o biată barcă?

Ce altceva puteam face? Am ridicat ancora şi, cu toate pînzele în vînt, ne-am lăsat purtaţi înainte, către ţărm. La vreo trei sute de metri de coastă, „Clementa” s-a proptit dintr-odată cu chila de fund, trosnind din toate încheieturile şi cu noi de-a valma unii peste alţii.

M-am azvîrlit primul în apă, aşa îmbrăcat cum eram. După mine, Mahó şi Dulú; iar după ei, Trifly, Gill şi toţi băieţii din echipaj. Am întins doar de cîteva ori braţele în înot şi am dat cu tălpile de fund. Am alergat prin apă, învolburaţi de stropi... Ajunşi pe uscat, ne-am trîntit jos şi ne-am tăvălit minute în şir pe nisipul fierbinte, rîzînd şi chiuind ca zănaticii!

Partea a doua

...ŞI PE PĂMÎNTURI NEPRIMITOARE

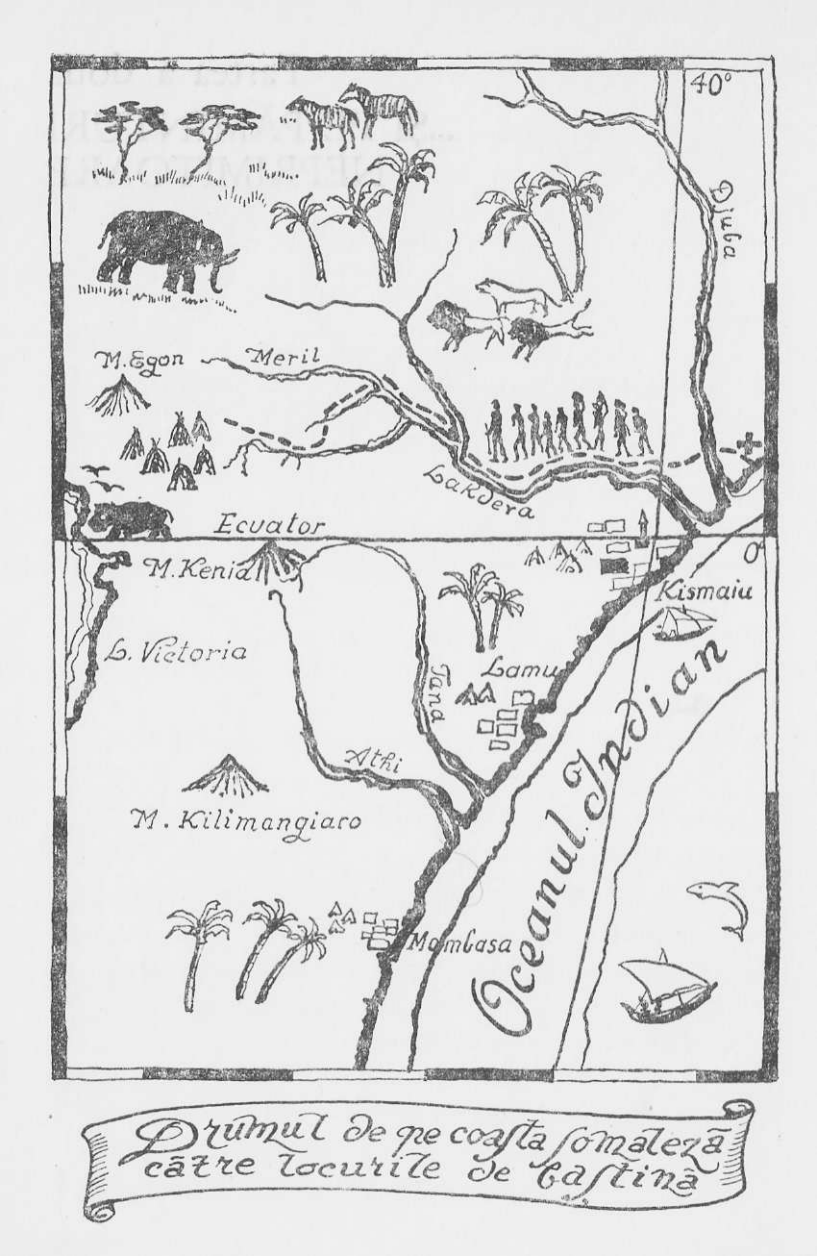

Capitolul VI

În cea mai minunată zi poţi avea şi necazuri

Reîntorşi pe corabie, ne-am apucat de o treabă care ne-a luat mult timp: descătuşarea celor din cală. Erau acolo aproape o sută patruzeci de suflete. Deşi acum aveam sculele trebuincioase, fie din nepricepere, fie din pricina nerăbdării şi a grabei, lucrul a mers destul de anevoios.

Negrii erau scoşi pe rînd, în pîlcuri de cîte zece. Pe măsură ce li se scoteau fiarele, erau împărţiţi pe triburi şi daţi în grija băieţilor. La pupă, sub vegherea lui Dulú, au fost strînşi cei din acelaşi trib cu el, care pînă la urmă au numărat aproape o sută de oameni. Cei de la provă, vreo patruzeci, străjuiţi de Mahó, făceau parte din alte două triburi. Îi îndemnasem pe băieţi să fie cu ochii în patru, să caute să-i dumirească pe cît le va sta în putinţă de cum se cuvenea să se poarte şi să împiedice orice încercări nesăbuite.

Am sfîrşit abia către amiază. În acest timp Trifly a pregătit bucate ca pentru zile mari. N-am pus nici o oprelişte şi s-au ospătat toţi pe săturate; ba unii, mai lacomi, s-au ţinut după aceea cu mîinile de pîntece, gemînd, ceasuri întregi.

Nu puteam debarca şi porni la drum către apusul soarelui, aşa că, vrînd-nevrînd, plecarea a fost hotărîtă pentru a doua zi în zori. Dealtfel nici nu puteam face asta fără a mai cerceta odată hărţile – destul de sărace în amănunte asupra uscatului – şi a chibzui totul cu înţelepciune.

Gill părea în cumpănă. Pe de o parte inima îi da ghes să ne însoţească, pe de alta datoria îl îndemna să rămînă ca să încerce să ajungă la ai lui. În afară de asta, răniţii de pe corabie aveau nevoie, pentru o vreme, de îngrijiri. Pînă la urmă, aşa cum era firesc, a înclinat către datorie.

Dealtfel nici noi nu aveam să însoţim gloata decît cîteva zile, pînă cînd o vom scoate pe drumul bun, în afară de primejdii. După aceea ea va rămîne sub oblăduirea lui Mahó şi Dulú care o vor purta mai departe, spre locurile de baştină. Eu cu Trifly vom face un ocol prin nord, ori prin sud – încă nu

eram hotărîţi – ca să ajungem în porturile Brava sau Kismaiu, unde nădăjduiam să ne aciuim, fără prea mari necazuri, pe o corabie.

Pe înserate, am urcat cu Trifly şi cu Gill pe puntea de comandă, de unde puteam supraveghea mai cu uşurinţă îngrămădirile de oameni de la proră şi de la pupă. Totodată, grijulii, am cărat cu noi armele şi muniţia din magazia mică şi ne-am înţeles ca în timpul nopţii să facem de strajă cu schimbul, din trei în trei ore.

Cît am fost eu de cart a domnit bună pace. Negrii dormeau înghesuiţi unii în alţii. Nu se auzeau decît şopotele valurilor domoale ce se loveau de o coastă a corăbiei, legănînd-o alene şi aducînd, poate, primele vise frumoase oropsiţilor de pînă mai ieri.

M-a urmat Trifly, şi cartul lui s-a scurs la fel de liniştit.

Necazul avea să vină abia după miezul nopţii. Am fost trezit de zgîlţîielile lui Gill şi de glasul lui Mahó de la proră. M-am repezit buimac într-acolo. Băiatul arăta cu mîna apele, spre vest, spunîndu-mi nu ştiu ce pe limba lui. Gill m-a dumirit. Cu cîteva clipe înainte, la puţin timp după apusul lunii, s-au auzit nişte plescăieli. Ajutaţi de întuneric, patru negri săriseră peste bord şi acum înotau către mal. Nu mai putuseră îndura jarul aşteptării şi se hotărîseră să pornească în libertate cît mai neîntîrziat.

Ce era de făcut? Să ne luăm după ei? Şi cum i-am fi putut întoarce, sau să-i facem să înţeleagă cît de neghioabă le era încercarea de a porni în necunoscut singuri, neajutoraţi şi fără merinde?

Ne-am hotărît să aprindem cîteva torţe – deşi era primejdios – ca să supraveghem mai bine gloata. Dar nu apucaserăm s-o facem cînd noi plescăituri ne-au vestit că alţi cîţiva urmaseră pilda celor dintîi.

Odată torţele aprinse, am privit în jurul meu. Mulţimea era în picioare şi fremăta ca prinsă de dihonie. Strigătele şi îndemnurile noastre păreau zadarnice, nimeni nu le da ascultare. Încă puţin şi desigur că mai bine de jumătate din omenirea de pe punte va lua calea celorlalţi.

Cum să-i potolim?

Şi atunci lui Trifly i s-a năzărit o năstruşnicie. A sărit în mijlocul punţii şi, sub lumina pîlpîitoare a torţelor, s-a apucat să-şi arate toată iscusinţa circărească; să facă tumbe peste tumbe, în toate chipurile şi care de care mai caraghioase; să învîrtească pe deasupra capului cîte două, trei, ba chiar patru sticle; să imite lătratul cîinilor, miorlăitul miţelor sau ciripitul păsărilor; să scoată cîrpe, cuie şi nasturi din nasurile sau urechile celor dimprejur.

În primele minute mulţimea nu l-a luat în seamă: dar apoi, încet-încet, a început să fie prinsă de giumbuşlucurile circa-rului, ca pînă la urmă să ajungă să ţopăie şi să rîdă chiuind, fermecată de minunăţiile ce le vedea.

Zorile ne-au găsit aşa, în plină petrecere. Trifly era lac de năduşeală şi gîfîia istovit, dar cu faţa luminată de mulţumire. Cred că a fost cel mai izbutit spectacol pe care l-a dat vreodată şi cu care, pe drept cuvînt, se putea făli!

***

Ca să nu mai avem parte de noi necazuri, trebuia neapărat să grăbim plecarea.

Însoţit de cîţiva băieţi din echipaj, am coborît spre magazia cu provizii. Voiam să văd ce mai rămăsese şi ce se putea lua la drum.

Uimirile au început chiar de la intrare. Lacătul fusese smuls din loc şi uşa sta dată de perete. Înăuntru o adevărată harababură: sacii spintecaţi, butoiaşele cu marmeladă sparte, pesmeţii din lădiţe împrăştiaţi pretutindeni, de-a valma cu făina, orezul şi tărîţa. Nimic nu rămăsese nerăscolit... Şi în mijlocul acestei învălmăşeli fără seamăn, trei negri, cu cîte o sticlă de rom goală alături, dormeau cu capetele proptite de lăzi şi cu feţele înseninate de vise plăcute.

Cînd şi în ce chip se strecuraseră acolo nimeni n-ar fi pu-tut-o spune. I-am tras afară, de picioare, fără ca ei să clipească măcar şi ne-am apucat să adunăm ce se mai putea aduna. Am umplut – tot aşa, de-a valma – lădiţele ce scăpaseră nevătămate cum şi o seamă de săculeţe şi boccele croite din vele. Am mai strîns de asemenea lucruri ce socoteam că ne-ar fi trebuincioase pe drum ca: barda, o

rangă, unelte din lada dulgherului, cîteva găleţi, bucăţi de vele, saule, un colac cu parîme şi altele.

Mulţimea ne urmărea cu înfrigurare. Cînd tot calabalîcul a fost îngrămădit în mijlocul punţii, s-a lăsat barca la apă şi s-a început cărăuşia spre mal sub îndrumarea lui Gill.

În timp ce barca pornea cu ultima încărcătură, am coborît în cabină. Sherfild se afla întins pe pat. Era tras la faţă şi ochii îi sticleau ciudat. Cred că avea fierbinţeli mari. Harris şedea pe scaunul din faţa mesei. A dat să se ridice, dar s-a clătinat pe picioare şi s-a aşezat la loc. Ne-am privit cîteşitrei îndelung, în tăcere, tot aşa cum ne priviserăm şi prima oară, multe zile în urmă, la începutul călătoriei.

— Curînd vom debarca, am rostit eu în cele din urmă. Gill va mai rămîne cîteva zile cu voi ca să vă îngrijească...

Harris a încercat să spună ceva, dar nu s-a auzit decît un mormăit neînţeles. Sherfild continua să mă privească cu ochi lucitori.

— V-am lăsat hrană şi tot ce vă trebuie, am mai adăugat. Cînd vă veţi înzdrăveni, sînteţi liberi să plecaţi încotro veţi pofti, însă feriţi-vă de El Bahir şi oamenii lui. Nu vă vor cruţa cum nu l-au cruţat nici pe Liston.

Harris parcă ar fi vrut iarăşi să zică ceva, dar a scos tot o mormăială.

— Altceva ce să ne mai spunem? Ar fi de prisos, am încheiat eu.

Ne-am mai uitat cîteva clipe unul la altul, apoi m-am răsucit pe călcîie şi am ieşit repede.

Barca ajunsese la mal şi se descărca. Omenirea din jurul meu fremăta la capătul răbdării. Da, sosise timpul să părăsim corabia! Am îmbrăţişat cu privirea toată mulţimea şi, ridicînd braţul, am făcut un semn larg de îndemn. Odată cu mine s-au aruncat în apă şi cei o sută cincizeci.

Pe ţărm am împărţit calabalîcul în aşa fel ca fiecare om, după cum îl ajutau puterile, să poarte cîte o sarcină în cîrcă. Barda, ranga şi mai cu seamă armele cu muniţia au rămas să fie duse de mine, de Trifly, de Mahó şi Dulú. Deşi erau mult mai grele, nu puteau fi încredinţate altora.

Soarele era de-acuma sus. Sosise clipa să ne despărţim şi de Gill. M-am dus la el şi l-am îmbrăţişat.

— Rămîi cu bine, flăcăule!...

Mai mult n-am fost în stare să rostesc pentru că mi se pusese un afurisit de nod în gît. Trifly, de lîngă mine, cu toate că îi gîlgîia şi lui glasul, a izbutit să înşire mai multe vorbe:

— Bălăiorule, cît de curînd să te văd căpitan de vas!

Gill, în schimb, n-a putut scoate nici una, doar un „ah!”; şi a rămas cu ochii pironiţi spre ocean. Urmărindu-i privirile mi-am dat seama că alta era pricina, ceva la care nimănui dintre noi nu-i mersese capul. „Clemenţa”, uşurată de încărcătura vie de pe ea, se despotmolise şi, sub pala unui vînt prielnic, luase calea largului.

Încă uluit de ceea ce vedeam, m-am repezit să împing barca la apă, însă am fost oprit de Trifly.

— Cu neputinţă să mai fie ajunsă! Ar însemna să ne pierdem toată ziua... şi oamenii nu mai pot fi ţinuţi locului!

Avea dreptate, aşa că am însoţit corabia doar cu privirea şi cu gîndul. Desigur că în decursul cîtorva zile va fi zărită de o navă care să-i vină în ajutor; sau, poate, Harris, recăpătîndu-şi puterile, va izbuti s-o strunească. S-ar fi împlinit ceea ce îi făgăduisem cîndva – deşi el nu-şi ţinuse învoielile – de a rămîne stăpînul corăbiei. Dar cum se va descurca pînă la urmă? Aceasta nimeni dintre noi n-o va şti vreodată.

Lîngă mine a răsărit glasul lui Gill:

— Aşa a fost să fie, să vă însoţesc!... Măcar o parte din drum.

Băiatul nu părea deloc necăjit, dimpotrivă. Am clătinat din cap zîmbindu-i; apoi m-am întors către gloată şi arătînd către vest, spre afundul zărilor, am dat semnalul mult aşteptat al plecării.

Mulţimea s-a urnit de îndată şi s-a aşternut la drum cu pas voinicesc. M-am aşezat în fruntea ei ca să-i mai domolesc avîntul. Oamenii erau slăbănogi şi puţinele puteri ce le aveau nu trebuiau irosite din prima zi. Capătul drumului se afla undeva, departe, şi pînă să-l ajungă aveau de mers zile în şir, multe, lungi şi grele.

Am urcat dealul stîncos din faţă. De pe el se vedea în urma noastră întinsul nesfîrşit al oceanului siniliu, cu scînteieri argintii; iar departe, ca o coajă de nucă, „Clemenţa”. Cîte

gemete şi lacrimi purtase ea pe aceste ape... ca acum să se afunde singuratică în pustiul lor... Nici vorbă, îşi merita soarta!

M-am întors. În faţa noastră, către apus, cît cuprindeai cu ochii, alt întins nesfîrşit. Acesta cenuşiu, pietros, sterp... Oare şi el ne va fi potrivnic? N-ar fi fost drept.

Gloata privea şi ea tăcută, poate frămîntată de aceleaşi gînduri. M-am scuturat şi am pornit coborîşul cu mulţimea înşirată după mine.

De-a stânga şi de-a dreapta mea îi aveam pe Mahó şi Dulú. Ultimul dispărea din cînd în cînd către mijlocul şirului, unde se afla Gill. Între ei se legase prieteşug şi avea haz să-i vezi sporovăind împreună, cum se maimuţărea fiecare ca să se poate face înţeles.

La urmă, ca încheietori, Trifly şi băieţii din echipaj. Uneori îl auzeai pe circar cîntînd printre buze, ca trompeta, un marş. În chipul acesta îi îndemna pe cei mai slabi de puteri să nu rărească rîndurile şi să ţină pasul celorlalţi.

Şi am mers aşa, printre cioturi de stînci şi pe bolovănişuri fierbinţi, suind şi coborînd, întîi cu soarele dogoritor în ceafă, apoi cu el în creştet, cîteva ore bune.

Un popas mai lung s-a făcut abia către amiază. Tot în dorinţa de a ne îndepărta cît mai mult de coastă, hotărîsem ca mîncarea caldă, care cerea timp ca să fie pregătită, s-o dăm la popasul de seară. Pentru prînz s-a împărţit fiecăruia, fără osebire, cîte un pumn de pesmeţi şi o lingură cu marmeladă.

Dacă foamea ne-am minţit-o, nu la fel şi setea. Cărăuşii găleţilor cu apă, după ce băuseră bine, şi le vărsaseră în cap ca să se răcorească şi totodată să scape de povară. Îndelungul chinurilor fără nădejdi îi dezvăţase să mai fie prevăzători, mulţumindu-se cu fărîma de alinare de-o clipă... dacă aceasta se ivea cumva.

Semne de ploaie nu se vedeau şi cum lipsa apei era cel mai mare neajuns, ce altceva puteam face decît să scurtăm popasul şi să pornim cît mai de-grabă în căutarea ei? Dar după atîtea ore de mers şi mai cu seamă însetaţi, drumul părea mult mai greu.

Hărţile ne arătau că înaintînd către vest vom întîlni fluviul Djuba, care străbătea acest ţinut pustiu curgînd dinspre nord.

Gill socotea că distanţa nu era prea mare şi ne-a încredinţat că pînă în seară vom ajunge.

Din păcate, ori hărţile lui Joe, ori socotelile lui Gill erau greşite – poate chiar amîndouă – pentru că înnoptarea ne-a prins fără să fi dat de apa mult rîvnită; nici măcar cu nădejdea că s-ar afla prin apropiere.

În schimb i-am ajuns din urmă pe fugarii de pe corabie. Erau şapte la număr şi într-un hal fără de hal. Abia se mai tîrau. Ne-au cerut apă şi de mîncare. Nu le-am putut da decît pesmeţi, cîte o mînă fiecăruia.

Tot cu pesmeţi a trebuit să ne mulţumim şi noi, ceilalţi. Apoi ne-am cuibărit, care cum am putut, prin scobiturile stîncilor, pentru odihnă.

A fost o noapte lungă şi grea, în care, cred, doar puţini au fost furaţi de somn. Eu, unul, m-am perpelit pe toate feţele muncit de gînduri. Greutăţile şi necazurile ne năpădiseră chiar din prima zi.

***

Odată cu mijirea zorilor toată suflarea era în picioare; ba un pîlc cu cîţiva mai grăbiţi au luat-o înainte. Pentru a se cruţa, băieţii lepădaseră poverile. Am trimis să-i întoarcă. Nesupunerea în împrejurările în care ne aflam era primejdioasă. I-am încărcat din nou şi i-am vîrît în mijlocul gloatei. De asemenea, am pus cîte o sarcină – e drept, mai uşoară, pentru că erau cei mai istoviţi – în circa fugarilor de pe corabie. Nu i-am uitat, fireşte, nici pe cei care prăpădiseră apa, umplîndu-le de astă dată găleţile cu o parte din calabalicul celor încărcaţi prea mult.

În sfîrşit ne-am înşiruit la drum ca în ziua trecută. Graba celor cîţiva voinicoşi s-a dovedit fără temei. Cu cît soarele suia pe boltă, tot mai aprins, pe atît nădejdile noastre de a ajunge la liman scădeau. Pustiul din faţă părea fără de sfîrşit. Pasul se rărea, tot mai nesigur, mai anevoios. Cei slăbănogi rămăseseră mult înapoi. Marşul ca din trîmbiţă, de îndemn, al lui Trifly, suna din ce în ce mai slab şi răguşit, pînă a încetat cu totul. Şi trîmbiţaşul se istovise.

Glezna mă înjunghia de parcă era crestată de cuţite. M-am împleticit de cîteva ori, gata să cad. Noroc că Mahó m-a prins de braţ...

Au fost ceasuri de adevărat chin. N-am dat popas. Mă temeam că oamenii, odată aşezaţi, nu vor mai fi urniţi din loc, deşi ştiam că pe cît de curînd oboseala îi va doborî.

Cei care se ţineau încă bine erau Gill, Mahó şi Dulú. Se vînturau neîncetat de la un capăt la celălalt al şirului îndemnînd şi sprijinind pe cei mai neputincioşi.

Către amiază, Gill şi Dulú au pornit cercetaşi înainte; şi curînd i-am pierdut din ochi în pustietatea de piatră.

Ne-am mai tîrît încă un ceas-două, pînă cînd temerile mele s-au împlinit. Un băietan din spatele meu, care de un timp gemea şi răsufla din greu, s-a împiedicat, a căzut şi a rămas lungit jos. Degeaba am strigat şi am tras de el, n-a vrut să se mai urnească. Şi unul cîte unul au început să se întindă pe jos şi ceilalţi. Rămăseserăm în picioare doar eu, Trifly, Mahó şi cîţiva; dar pînă la urmă, storşi de puteri, ne-am aşezat şi noi. Eram atît de însetat încît am fi blagoslovit şi stropii de rouă de pe o frunză.

— Parcă ne-am afla în focurile Gheenei! s-a jeluit Trifly.

Am închis ochii cu mintea înceţoşată, fără gînduri...

Ne-au trezit două focuri de armă. În depărtare, pe creasta unei îngrămădiri de stînci, o mogîldeaţă flutura ceva în văzduh. Gill îşi scosese cămaşa şi o vîntura deasupra capului. În spatele lui, în slava cerului, o puzderie de gămălii mici, albe şi negre, ce se roteau. Păsări! Aşadar, undeva, într-acolo, se găsea apă!

Ne-am ridicat ca împinşi de puteri nevăzute. Cîţiva au încercat să chiuie în semn de răspuns, însă chiotele lor semănau mai mult a gemete. Apoi, care pe picioare, care dea buşilea, căzînd şi ridicîndu-ne, ne-am năpustit orbeşte înainte ca o haită înnebunită.

M-am căţărat lîngă Gill ca să văd cu ochii mei minunea. Deşertul cenuşiu se mai prelungea cîteva mile ca după aceea să se afunde într-o văgăună largă, încărcată cu verdeaţă. Deasupra ei forfotă de păsări. Părea o arătare nefirească în pustietatea din jur.

Cînd am ajuns pe muchea povîrnişului, gloata se găsea de-acuma jos. Covorul verde din faţă nu era decît o întinsură mlăştinoasă, firul fluviului aflîndu-se departe, în mijlocul ei.

În vale se iscase larmă, mulţimea se frămînta în neorînduială. Nu puteam înţelege pricina. Abia cînd m-am apropiat mi-am dat seama despre ce era vorba. Pe mal şi mai ales printre smârcuri mişunau fel şi chipuri de jivine de baltă. Dar băieţii se pricepeau să se descurce, le alungau cu strigăte ascuţite şi cu bătăi de tam-tam în fundul găleţilor, aruncînd ploaie de bolovani peste ele.

Un crocodil fălos şi îndărătnic nu voia cu nici un preţ să-şi părăsească locul pe care se ştia stăpîn. Am dus arma la ochi şi am descărcat-o, însă plumbul a ricoşat pe spatele lui osos ca pe o platoşă. Pînă la urmă tot băieţii i-au venit de hac împungîndu-l cu vîrful răngii în burtă.

Încet-încet lighioanele au dat îndărăt, afundîndu-se în stufărişuri ca să facă loc oamenilor. Atît am aşteptat. Ne-am azvîrlit pe pîntece în nămol şi am vîrît capetele în ochiurile cu apă. Era tulbure, sălcie şi duhnea greu, dar tuturora ni s-a părut mai limpede şi mai bună ca apa de izvor.

Soarele cobora spre asfinţit. Nu puteam înnopta în apropierea mlaştinei. Am pus să se umple găleţile cu apă şi să se smulgă cîteva braţe de stufărişuri uscate; apoi am îndemnat mulţimea să suie din nou pe coamă, departe de jivine.

După două zile de flămînzire şi însetare, voiam să dau oamenilor o mîncare mai bună; însă pregătirea ei a trebuit să întîrzie. Cînd pornise năvala către valea înverzită, gloata îşi lepădase poverile. Acestea zăceau acum înşirate de-a lungul drumului, în urmă.

Mahó şi Dulú au cules ce au găsit în apropiere. Am deşertat din săculeţe, în cîteva găleţi, tărîţa cu meiul şi orezul laolaltă şi le-am pus la foc înteţit. A ieşit un fel de terci-pilaf; dar, cum foamea a fost întotdeauna cel mai bun bucătar, fiertura s-a în-fulecat repede de tot.

De astă dată, cu pîntecele îndestulate, noaptea a trecut mult mai uşor.

***

Dis-de-dimineaţă l-am îndemnat pe Mahó ca, împreună cu o ceată de băieţi mai în puteri, să pornească în urmă şi să adune poverile împrăştiate. Pe Dulú cu alţi cîţiva i-am trimis în vale ca să umple găleţile cu apă. în acest răstimp m-am aşezat cu Trifly şi cu Gill la sfat.

Covorul verde se întindea nesfîrşit, deopotrivă către nord cît şi către sud, stăvilindu-ne calea. Pentru a ajunge pe malul celălalt trebuia găsit locul unde el se gîtuia, pe unde erau de obicei scurşi spre ocean negrii înrobiţi; iar această trecătoare nu putea fi decît spre nord. Dar cît de departe? Tot într-acolo se aflau şi sălaşurile lui El Bahir. Deşi plină de primejdii, era singura cale.

Apa a fost adusă, iar după un timp s-a întors şi Mahó cu ceata lui. Cărau numai o parte din provizii, restul fusese părăsit, pesemne, mult mai departe, fără ca noi să fi băgat de seamă. Era o pierdere grea, dar n-aveam ce face, nu puteam zăbovi ceasuri întregi în căutarea lor, irosindu-ne totodată şi puterile.

Am pornit la drum spre nord, pe muchea povîrnişului. La stînga se întindea valea cu nesfîrşitul ei verde, la dreapta pustiul cenuşiu, pietros. Oamenii şe mişcau acuma mult mai vioi, iar glasul ca de trîmbiţă al lui Trifly a prins să sune iarăşi limpede şi săltăreţ.

***

S-a mers aşa vreo trei zile.

În jurul amiezei, timp de trei-patru ore, trebuia să facem popas. Arşiţa soarelui ajungea de neîndurat, parcă te prăjea de viu. Am încercat să înjghebăm un cort din cele cîteva bucăţi de velă; dar în el, cu pînza încinsă deasupra şi cu piatra dogori-toare de sub tine, te coceai ca într-un cuptor. Cel mai bun lucru, aşa cum făceau băieţii, era să te adăposteşti în spatele unui perete stîncos, bineînţeles dacă îl găseai.

Împărţeam tuturor, cu zgîrcenie, cîte o mînă de pesmeţi şi o lingură de marmeladă, care din zi în zi părea tot mai acră. Terciul-pilaf se pregătea seara, la pîlpîiala flăcărilor alimentate de desagii şi lădiţele golite. Focul era stins odată cu ultimile raze ale apusului.

Apoi porneam iarăşi la drum, sub licărirea stelelor, pînă către miezul nopţii. Erau orele cele mai spornice.

După socoteala mea şi a lui Gill, străbăteam cam 10-12 mile în 24 ore.

***

În a patra zi valea a început să se strîmteze, să se zărească malul celălalt, iar în mijlocul mlaştinii firul apei. Însemna că ne apropiam de locul de trecere şi totodată de tinutul lui El Bahir.

De-acum grija noastră trebuia sporită. Am strîns rîndurile lăsîndu-i pe Trifly şi Mahó de veghe la o jumătate de milă în spate; iar pe Gill şi Dulú trimiţîndu-i înainte, la aceeaşi distanţă, ca cercetaşi.

De la o vreme, drumul pornise suiş pe coasta unui deal mai înalt ce acoperea zarea în faţa noastră. Valea cotea scurt către est şi dispărea pe după el.

Cînd Gill şi Dulú au ajuns pe coamă, i-am văzut ciucindu-se cu grijă în spatele unor bolovani. Gill a rămas acolo, în timp ce Dulú s-a grăbit să coboare spre noi.

Am făcut semn gloatei să se oprească şi am aşteptat în tăcere. Dulú mi-a adus vestea că dincolo, în spatele dealului, se zărea ceva neaşteptat. Am lăsat mulţimea în seama lui Trifly şi am suit pe creastă, întinzîndu-mă pe burtă alături de Gill.

Priveliştea era într-adevăr neobişnuită şi mă umplea de mulţumire, strecurîndu-mi însă şi un strop de îngrijorare.

Jos, sub noi, valea şi mlaştina se gîtuiau dintr-o dată, rămînînd doar albia îngustă a apei care se pierdea, în şerpuiri, spre nord-vest. Pe mal, cam la o jumătate de milă de gîtuitură, un pîlc de tufe sărace şi alături de ele o colibă părăginită, mai de-grabă un acoperiş de stuf sprijinit pe patru grămezi de bolovani. La jumătatea distanţei dintre gîtuitură şi colibă, o punte îngustă ce înainta în apă, iar la capătul ei o plută.

Nu mai încăpea vorbă, acesta era locul căutat, El Bahir pe aici îşi scurgea spre ocean cetele de înrobiţi, ca apoi corăbiile

lui Joe Rinocerul şi Cadwell să le poarte peste ape spre insula Robilor...

În acest răstimp, din colibă s-a strecurat un om. Pe urmă alţi doi. Paznicii trecerii. Îi zăream destul de bine. Primul s-a înălţat pe un tăpşan de pe mal şi a privit îndelung peste apă. După ce a coborît şi a stat o vreme de vorbă cu ceilalţi, au reintrat agale în colibă.

Deocamdată nu puteam încerca nimic, ziua era pe sfîrşite. Nu-mi făurisem nici un plan şi mai cu seamă nu ştiam peste ce împotrivire vom da. Poate că în colibă se mai aflau cîţiva.

L-am lăsat pe Gill pe creastă şi i-am trimis de jos ajutoare pe Mahó şi Dulú, ca toţi trei să stea acolo de strajă. Eu şi gloata am rămas adăpostiţi în spatele dealului pentru popas de noapte. Bineînţeles că în seara aceea nu s-a aprins focul.

Împreună cu Trifly am chibzuit pînă tîrziu. Abia am apucat o oră-două de somn, şi acela iepuresc.

***

Am fost în picioare cu mult înainte de revărsatul zorilor. Ne-am luat carabinele şi am pornit pe dibuite spre coamă.

După ce i-am dumirit pe Mahó şi Dulú despre ce aveau de făcut în lipsa noastră, împreună cu Trifly şi cu Gill am început coborîşul pe partea cealaltă a dealului.

Din păcate, s-a dovedit că nu socotisem bine timpul, povîrnişul fiind mult mai lung şi anevoios, aşa încît zorile ne-au prins la două treimi din drum.

Odată cu licărirea primelor raze de soare, din colibă a ieşit un ins. Nu ne-am putut ascunde; şi chiar dacă am fi vrut, era prea tîrziu. Omul ne văzuse. S-a frecat la ochi crezînd că buimăceala somnului îi da vedenii. Ne-a privit iarăşi. De astă dată înţelegînd că totul era aievea, a scos un strigăt scurt şi s-a năpustit în colibă, ca după o clipă să iasă din nou, urmat de ceilalţi doi, toţi cu arme în mîini.

Au slobozit cîteva focuri spre noi, însă ne aflam prea departe ca să fim nimeriţi. Nu le-am răspuns şi am iuţit paşii. Tocmai cînd ajunseserăm la poalele povîrnişului, Trifly a căzut julindu-şi genunchii. Dar nici asta nu ne-a zăbovit. Oamenii

din faţă au mai tras cîteva focuri şi, ghicindu-ne gîndul, au gonit şi ei înainte.

Era o întrecere care să ajungă mai întîi la podeţ. Dacă ar fi ajuns ei şi ar fi pus stăpînire pe plută, trecînd-o dincolo, însemna să rămînem mofluzi pe malul acesta, la cheremul lui El Bahir. Ori asta nu trebuia să se întîmple!

Distanţa se micşora din ce în ce, însă în folosul lor. Noi mai aveam pînă la capătul podeţului vreo sută cincizeci de paşi, pe cînd ei nici pe jumătate.

Am strigat cu îndîrjire:

— Pe burtă, şi trageţi cu foc înteţit!

Trifly şi Gill atît aşteptau. Cei din faţă au fost nevoiţi să se arunce şi ei la pămînt. A urmat un schimb de focuri îndrăcit. Eram trei împotriva a trei. Izbînda nu putea fi decît de partea celor cu muniţie mai multă şi care vor avea norocul să nu piardă nici un trăgător.

Dar sfîrşitul avea să fie mult mai grabnic şi mai puţin sîngeros.

În spatele nostru s-a iscat deodată un zvon îndepărtat. Sus, pe creasta dealului, apăruseră Mahó şi Dulú cu cei o sută cincizeci de negri. Coborau cu toţi grămadă, ca în iureş, chiuind cît îi ţineau gîtlejurile. Păreau o hoardă din alte vremi. Apărătorilor podeţului parcă nu le venea să-şi creadă ochilor, le era peste putinţă să înţeleagă de unde răsărise puhoiul acesta. Cu spaima în oase, n-au ştiut cum să se tragă mai repede înapoi şi s-o ia la sănătoasa ca alungaţi de stihii...

Trecerea apei ne-a răpit mai mult timp decît aş fi crezut. Nu ne puteam încumeta s-o trecem de-a înotul, aşa cum făcuserăm la părăsirea corăbiei. Era destul de lată şi nu-i cunoşteam adîncimea; în afară de asta, jivinele din mlaştina învecinată desigur că forfoteau şi pe-aici.

Pluta de la capătul podeţului, clădită din snopi de stuf strînşi legaţi între ei, nu era prea încăpătoare şi nici nu putea fi încărcată mult. Primii au cutezat Gill cu Dulú, Mahó şi încă patru băieţi. Cele două lopeţi, ceva mai lungi, trebuiau mînuite de doi oameni stînd în picioare, fiecare pe cîte o latură a plutei; ceilalţi jos, în mijlocul ei. La lopeţi au trecut Gill şi Dulú, dar tînărul irlandez s-a dovedit mai puţin priceput

la acest soi de vîslit şi curînd l-a înlocuit Mahó. Negrii erau mult mai îndemînatici.

Au ajuns pe malul celălalt după vreun sfert de oră. Gill cu cei patru negri au rămas acolo, iar Mahó şi Dulú au făcut calea întoarsă, cu pluta goală, cam în acelaşi timp.

La a doua trecere am încercat să încarc pluta cu doi oameni mai mult, dar s-a dovedit primejdios, se cufunda prea adînc; aşa că a plecat tot cu şapte.

Am făcut o socoteală: dacă o navetă, care ducea doar cinci inşi, dura o jumătate de oră, însemna ca cei o sută cincizeci de oameni să fie trecuţi pe malul celălalt în cincisprezece ore. Treabă grea şi de zăbavă!

Trecerea a ţinut chiar mai mult, căci din cînd în cînd pluta trebuia reparată iar vîslaşii să se odihnească. Sfîrşitul zilei ne-a prins cu treaba făcută pe jumătate, cu o parte din oameni pe un mal şi tot cu atîţia pe celălalt. Am înnoptat aşa.

Nici de astă-dată n-am avut o noapte prea uşoară.

Cărăuşia a reînceput de cum s-a luminat de ziuă şi a continuat toată dimineaţa.

La amiază, cînd mai rămăseseră doar cîţiva de trecut, socotind că Trifly ar fi mai de folos pe malul celălalt, unde se găsea acum grosul gloatei, l-am trimis peste apă. Dar abia ajunsese dincolo şi din fundul pustietăţii, dinspre est, a răsărit un pîlc de oameni. Erau vreo zece la număr. Paznicii podeţului se întorceau cu ajutoare.

M-am repezit la mal şi am tras cîteva focuri în aer. Pluta tocmai pornise înapoi, însă Trifly şi Gill, auzind împuşcăturile şi închipuindu-şi că se petrecea ceva neobişnuit, au întors-o din drum şi s-au urcat pe ea.

Le-am făcut semn negrilor dimprejur să se culce la pămînt, iar eu am alergat înainte ca să-i întîmpin pe cei care veneau şi să pun o stavilă cît mai înaintată între ei şi podeţ... După vreo sută de paşi m-am dat după un ciot de stîncă şi am început să trag cartuş după cartuş.

Cei din faţă n-au întîrziat să deschidă şi ei focul. Curînd, dîndu-şi seama că împuşcăturile dinspre mal porneau dintr-un singur loc şi numai de la o armă, s-au răspîndit în evantai încercînd să mă învăluiască. Noroc că între timp pluta poposise la mal şi ai mei mi-au venit în ajutor.

Totuşi lupta nu era cumpănită – acum eram patru împotriva a zece – şi n-ar fi fost de mirare ca pînă la urmă simbriaşii lui Ei Bahir să ne pridideascâ. Pesemne că aşa socoteau şi ei, căci, voind să grăbească sfîrşitul, au încercat un salt înainte; dar, la primii paşi, doi s-au prăbuşit văitîndu-se. Cred că isprava o făcuse plumbii lui Gill şi Mahó.

Potrivnicilor noştri li s-a tăiat dintr-o dată avîntul, focurile lor s-au rărit. Căutau să-şi tragă înapoi răniţii.

În spatele nostru, Dulú nu stătuse cu mîinile cruciş. Cu alt băiat la lopeţi, continuase cărăia. Acum se afla pe ultimul drum.

Cînd pluta s-a întors, cîteşipatru ne-am tîrît de-a îndărătelea, către apă. Ceilalţi au încercat să ne urmărească, însă focul nostru neîntrerupt i-a ţinut la distanţă. Am sărit pe plută, am împins-o spre larg şi, trăgînd mereu, ne-am lăsat purtaţi de apă la vale. Băieţii s-au ridicat la lopeţi cînd eram departe de mal şi nu mai puteau fi nimeriţi de plumbi.

Dar şuvoiul ne dusese pînă aproape de mlaştină. Jivinele ei, asmuţite de prada ce le venea plocon, începuseră să ne dea tîrcoale din ce în ce mai ameninţător. Mă temeam să nu fim răsturnaţi.

Au urmat alte clipe grele. Eu şi Mahó am trecut să opintim la lopeţi alături de Dulú şi celălalt băiat, în timp ce Trifly şi Gill trăgeau pe capete în dihăniile ce forfoteau în jurul nostru. Ca să fie răpuse trebuiau nimerite în ochi. Puţin a lipsit ca laba piciorului meu să rămînă între fălcile uneia mai îndrăzneţe. Noroc că Gill ţintise bine.

Am ajuns la mal sleiţi de puteri şi cu spaima încă în suflete. Ne-am întins pe pietre ca să ne venim oleacă în fire.

Poposiserăm cam la o jumătate de milă de gloată. Ne-am ridicat curînd, am desfăcut pluta în snopi şi cu ei în cîrcă am pornit către mulţimea care venea grămadă în întîmpinarea noastră...

Seara, cu snopii plutei, încă jilavi, am aprins un foc mare. Băieţii au făcut roată în jurul lui ţopăind în bătăi de tam-tam. Sărbătoream trecerea apei. Apoi am pus de fiertură. Desigur că oamenii lui El Bahir ne priveau de dincolo plini de ciudă.

Am înnoptat aşa, noi pe un mal, ei pe celălalt, cu apa şi jivinile stavilă între noi.

Capitolul VII

Cei patruzeci şi nouă

M-a trezit trîmbiţa din gîtlejul lui Trifly.

Peste apă se zăreau acum numai trei oameni. Desigur că ceilalţi plecaseră să ducă veste stăpînilor de cele întîmplate. Ne-au urmărit pregătirile şi au rămas acolo, neclintiţi, pînă cînd ne-am pierdut în depărtări.

Hărţile ne arătau – dacă nu ne înşelau iarăşi – că urmînd calea către sud-vest, după vreo treizeci de mile, cam tot atît cît făcuserăm de la ţărmul oceanului pînă la fluviul Djuba, vom întîlni albia celeilalte ape, Lakdera. Suind pe firul ei, de data asta spre vest, vom păşi pe pămîntul Keniei; şi, înaintînd mereu, vom pătrunde în inima acestei ţări, unde, după spusele băieţilor, se aflau triburile lor. Bănuiam că tot acesta era drumul negustorilor – vînători de sclavi. Ca un amănunt, el ţinea îndeaproape şi neabătut linia ecuatorului.

Ţinutul din jurul nostru era la fel de pustiu, numai piatră cenuşie arsă de soare. Ne călăuzea, destul de vădit, un fir de potecă. Cînd şi cînd întâlneam urmele celor care o bătătoriseră: un petic de pînză zdrenţuită, un ciot dintr-un băţ frînt, un căpătîi de saulă. Poteca robilor!...

Popasurile au fost făcute tot din două în două ore, cu unul lung la amiază. Acum, cu ochii la puţinul ce ne mai rămăsese, mîna cu pesmeţi întinsă celui flămînd nu mai era plină, iar lingura cu marmeladă doar pe jumătate. Aceeaşi calicie şi cu apa, o singură cană fiecăruia, oricît ar fi fost de însetat. Hrana şi apa trebuia să ne ajungă pînă cînd vom intra într-un ţinut mai primitor.

Tocmai ne opriserăm pentru popasul de seară. Gill, care se abătuse de pe potecă, ne-a făcut semn să ne apropiem. La cîţiva paşi, într-un hîrtop, o grămadă de oase albe – două schelete omeneşti, încovrigate. Am privit înfioraţi.

— Rămăşiţele celor slabi... care n-au putut îndura, a murmurat Trifly.

— Sau ale celor dîrji, care s-au împotrivit, am şoptit la rîndu-mi.

Întors în mijlocul gloatei, am îndemnat-o să se ridice şi să pornească înainte încă vreo jumătate de milă, departe de locurile acelea. Dar astfel de privelişti jalnice aveam să mai întîlnim în cale.

***

Cu toate că drumul era la fel de greu, oamenii mergeau acum mai bine. Timpul petrecut pe malurile Djubei fusese pentru toţi zile de odihnă, iar poverile din cîrcă se uşuraseră mult.

Totuşi aş fi vrut să înaintăm mai repede. Deşi Trifly şi Gill mă încredinţau că ar fi cu neputinţă, avînd cîteva zile cîştigate, nu mă puteam scutura de teama că vom fi ajunşi din urmă de El Bahir şi de şleahta lui.

În a treia zi după trecerea Djubei – şi a noua de la părăsirea „Clemenţei” – pustietatea din jurul nostru a început să dea semne de viaţă. Ici şi colo îşi făcea loc printre pietre cîte un vrej plăpînd, iar pe deasupra noastră se roteau uneori păsări răzleţe. Semne că ne apropiam de apă şi verdeaţă. Era şi timpul, găleţile se goliseră demult.

Paşii s-au iuţit fără să mai fie nevoie de îndemnuri şi, pe la amiază, am ajuns pe malul Lakderei... dar, privind-o, nu ne venea a crede.

O zicală spune că la pomul lăudat să nu mergi cu sacul. Noi o puteam întoarce: „La izvorul mult dorit să nu te duci nici măcar cu cana!”

Da, hărţile ne minţiseră iarăşi. Lakdera nu era decît o albie pietroasă, uscată, doar din loc în loc cu cîte un petic de mîl cleios în care abia îţi puteai răcori tălpile încinse. De apă nici pomeneală.

Malurile erau presărate cu tufe pipernicite, ţepoase. M-am aşezat în spatele uneia şi odată cu mine şi gloata. M-am uitat la Trifly şi la Gill, ei la mine. Privirile noastre erau la fel de amărîte.

Totuşi nu puteam rămîne locului. M-am ridicat curînd îmboldind gloata la drum. Gîndeam că de-a lungul văii în sus nu se putea să nu găsim undeva o viroagă în care apa să nu fi secat cu totul.

Ceea ce mi se părea ciudat era că băieţii din jurul meu nu arătau îngrijoraţi; ba dimpotrivă, pe feţe le mijeau zîmbete de mulţumire şi încredere. Mahó şi Dulú se străduiau să-mi spună ceva. Ce, nu era chip să înţeleg.

Nu apucaserăm să străbatem mai mult de o milă cînd, în depărtare, dinspre vest, s-a iscat un huiet prelung. M-am oprit să ascult. Zgomotul se apropia din ce în ce şi acum părea o năvală de tunete dese care se amestecau între ele. Am privit cerul, nici un fir de nor.

Gloata a scos un chiot şi s-a năpustit pe înălţimile malului. Nici eu şi nici Trifly sau Gill nu ştiam ce să credem. Băieţii ne făceau semne să suim cît mai repede la ei.

În sfîrşit ne-am dumirit şi n-am ştiut cum să nimerim mai iute pe creastă. Din deal se năpustea la vale, cu bubuiri asurzitoare un puhoi de ape. Undeva, sus, pe firul văii, ploua. Apa, în goana-i nebună, ieşită din matcă, se revărsa pretutindeni şi mătura totul în cale. Purta cu ea crengi şi tufe întregi. Curînd a ajuns la cîteva picioare sub noi. Gloata privea ca fermecată.

Puhoiul n-a ţinut decît o oră. După aceea puterea a început să-i slăbească, apa descreştea tot atît de repede precum venise. Băieţii se prinseseră la zbenguială prin ochiurile rămase printre pietre. Nu le puteam strica bucuria, aşa că am întîrziat plecarea. Dealtfel simţeam şi noi nevoia să ne bălăcim oleacă.

Am pornit mai departe cu găleţile pline şi înviorați.

La popasul de seară albia Lakderei era iarăşi seacă, doar ici şi colo cu cîte un petic mîlos.

***

Pe măsură ce înaintam, valea îşi schimba chipul. Ierburile şi tufişurile se îndeseau înălţîndu-şi tot mai sus coamele. Cenuşiul pietros dase loc verdelui de toate felurile. Curînd apărură, răzleţi, copaci mărunţi, cu frunzişul rar.

Băieţii scormoneau pămîntul printre pietre, la poalele unor tufe, şi scoteau la iveală nişte rădăcini cu gust sălciu. Coapte în spuză parcă mai erau de înghiţit.

Odată cu verdeaţa se îndesiseră şi stolurile de păsări. Întîi am ochit în cele mari, cenuşii, dar carnea lor era aţoasă şi

mirosea urît. Cele mici, colorate, erau mai de soi. Trăgeam în plin şi eu, şi Trifly, şi Gill, dar ce să ajungă cele cîteva zeci de zburătoare doborîte, mici cît pumnul, unei liote cu o sută cincizeci de guri flămînde?

Vînătoarea şi smulgerea rădăcinilor ne întîrziau mult, dar nu aveam încotro. Marmelada se isprăvise, iar lădiţele cu pesmeţi, rămase doar trei, trebuiau păstrate pentru noi, cei care în curînd aveam să facem calea întoarsă. Dealtfel, de cîteva zile, le luasem pe umerii noştri de teamă ca pesmeţii să nu fie ronţăiţi pe ascuns de purtătorii lor.

Băieţilor, lui Mahó şi Dulú, încă nu le dasem de înţeles că pe cît de curînd ne vom despărţi. Încercasem de două ori, însă de fiecare dată simţisem un cui în inimă şi am amînat.

În seara aceea am întins din nou hărţile. Bănuiam că ne aflam în apropierea graniţei dintre Somalia şi Kenia. Aşadar străbătuserăm în jur de o sută de mile. Pînă în inima Keniei, socotind-o a fi muntele ce îi dase numele, mai era de mers încă de vreo două ori pe atîta.

După o chibzuinţă îndelungată am luat hotărîrea – şi toţi trei cu inimile la fel de grele – ca a doua zi de dimineaţă să ne despărţim de băieţi. Cu cît am fi amînat pe atît s-ar fi lungit drumul de întoarcere. Pînă înapoi, la ocean, ne aşteptau alte zile grele. De-acum, oamenii puteau străbate şi fără noi cele două treimi de drum cît mai aveau în faţă. De primejdii mari nu mai putea fi vorba, valea Lakderei le arăta neabătut calea, dîndu-le totodată apă şi hrană; iar Maho şi Dulú erau băieţi de nădejde, care se bucurau de încrederea tuturora. Da, gloata putea fi lăsată fără grijă în seama lor.

Odată înţeleşi, am strîns hărţile şi ne-am întins pentru odihnă.

Am adormit într-un tîrziu şi somnul mi-a fost frămîntat tot timpul de un vis ciudat. M-am trezit de cîteva ori; şi de cum aţipeam visul mă învăluia din nou. Parcă sfori multe, ca însufleţite, căutau să-mi lege mîinile, picioarele, chiar ochii şi mintea. Nu mă strîngeau dureros, dimpotrivă, uneori parcă mă mîngîiau. Degeaba încercam să le înlătur, ele se strecurau pretutindeni înfăşurîndu-mă iarăşi şi iarăşi...

N-am izbutit să scap de ele pînă dimineaţa, cînd Mahó a tras de mine.

Pregătirile de plecare s-au făcut repede. Deşi Trifly şi Gill se aflau alături, n-am schimbat nici o vorbă, nici măcar nu ne-am privit; sau, mai bine zis, ne-am ocolit privirile. Cînd totul a fost gata, ne-am luat fiecare frumuşel locul în convoi – eu în frunte, Gill la mijloc, Trifly la urmă – şi am pornit cu gloata laolaltă uitînd, sau făcînd uitată, înţelegerea de cu seară. Mergînd, mă gîndeam că acele sfori însufleţite nu mă legaseră numai pe mine, ci şi pe ceilalţi doi.

La popasul de noapte am luat din nou aceeaşi hotărîre, ca a doua zi dimineaţa s-o dăm iarăşi uitării...

***

De-acum în jurul nostru vegetaţia era bogată mulţumită apelor ce veneau aproape în fiecare după-amiază. Dar verdeaţa îmbrăca numai malurile Lakderei, la cîteva mile de-a dreapta şi de-a stînga ei se întindeau pămînturi sărace, cu ierburi şi tufe rare.

Dacă de apă nu mai duceam lipsă, în schimb, cu hrana stam încă destul de rău. Ni se făcuse lehamite de rădăcinile sălcii şi de păsările acelea cu carnea cîlţoasă. Jinduiam după un vînat mai acătării care să ne îndestuleze pîntecele scofîlcite.

Băieţii găsiseră de cîteva ori urme de animale; însă acestea, speriate de omenirea ce suia pe firul văii, se ţineau departe.

Trebuie neapărat să-mi încerc norocul; şi în dimineaţa aceea m-am trezit cu noaptea în cap. Am lăsat oamenii în seama lui Trifly şi a lui Gill, cerîndu-le să întîrzie plecarea, şi am pornit înainte însoţit de Mahó. Trecuserăm pe malul celălalt şi ne strecuram printre ierburi de-a lungul albiei. Cu o zi înainte fusese iarăşi puhoi de ape şi pe alocuri mai băltărea încă.

Am mers tăcuţi vreo două mile, pînă am intrat într-un hăţiş. Ochii lui Mahó au sclipit plini de mulţumire. N-am mai umblat mult şi băiatul m-a prins de braţ, pesemne simţise ceva. A trecut în faţa mea dînd binişor la o parte crengile care ne împiedicau vederea.

Înaintea noastră, la vreo sută cincizeci de paşi, sub malul pe care ne aflam, în mijlocul unei băltoace mari, se bălăceau doi bivoli sălbatici; iar pe margine, sperioase, cîteva antilope căutau să se adape fără să supere namilele din vecinătate.

Parcă şi adulmecam în nări mirosul hălcilor de friptură!

M-am înţeles cu Mahó prin semne, apoi am încercat să ne apropiem aplecaţi de spate; dar oricît de uşor păşeam, antilopele, primele, ne-au simţit. S-au răsucit scurt şi au dat năvală către desişurile de pe mal. Cu toate că distanţa era mare, n-am avut încotro şi am tras; însă plumbii s-au pierdut în vînt.

Rămăseseră animalele mari. Am înaintat spre ele. Bivolii au întins întîi gîturile, apoi s-au ridicat greoi, parcă nemulţumiţi că li se curma scalda şi abia după ce s-au scuturat de apă şi nămol s-au hotărît să ia drumul către mal. Am tras amîndoi de-odată. Cel din urmă s-a poticnit o clipă, a scos un muget şi a luat-o prin desişuri după celălalt.

Nu mai puteam de ciudă. Friptura ne zburase a doua oară de sub nas!

Totuşi eram încredinţat că unul fusese lovit. Ne-am reîncărcat armele şi am pornit pe urmele lui. Mahó, mai sprinten, trecuse înainte. Curînd, eu m-am încurcat printre tufărişuri, totodată lovindu-mi glezna beteagă. M-am oprit sub un copac să-mi trag niţel sufletul şi să-mi frec glezna. Rămasesem mult în urmă şi nu ştiam încotro s-o apuc.

Eram îngrijorat. Îmi amintisem de spusele unui vînător, că bivolul sălbatic rănit e foarte primejdios. Se repede asupra celui care îl urmăreşte, îl ia în coarne şi îl pisează sub copite.

După un răstimp am auzit două împuşcături. Am pornit repede într-acolo chiuind iarăşi.

Cînd ne-am întîlnit, băiatul, plin de frămîntare, mi-a făcut fel de fel de semne în direcţia din care venise.

— Colo, colo! îmi striga el îndemnîndu-mă să-l urmez.

Bănuind că era vorba de bivolul fugărit, pe care îl doborîse, am iuţit paşii. Mirosul fripturii începuse iarăşi să-mi umfle nările.

Am străbătut zona înverzită de-a curmezişul către pămînturile sterpe care o împrejmuiau. Animalul zăcea lîngă o tufă. Era o coşcogea namila. Începusem să chibzuiesc cum

ar fi mai bine? Să chemăm cîţiva băieţi care să-l tîrască, ori să abatem din cale toată gloata aducînd-o aici la ospăţ?

Dar lui Mahó nu-i păsa de vînat, continua să-mi facă semne arătînd înainte.

— Colo, colo, repeta el întruna.

Văzîndu-mă nedumerit, m-a apucat de braţ şi m-a tras după el.

Numai la asta nu m-aş fi aşteptat: la o sută de paşi se deschidea o poiană largă, iar în mijlocul ei cîteva bordeie. O aşezare omenească.

Am înaintat încet. Locul părea pustiu, însă părăsit de puţină vreme, dovadă urmele de foc din mijloc cum şi bordeiele care nu arătau deloc părăginite. Fără îndoială că stăpînii lor se împrăştiaseră care încotro la auzul împuşcăturilor... dacă nu cumva se ţineau ascunşi prin apropiere gata să lovească în străinii care le încălcau sălaşul.

Mahó privea şi el cu grijă împrejur. Totuşi nu m-am putut stăpîni să nu mai fac cîţiva paşi.

Bordeiele, şapte la număr, alcătuiau un mic cătun. Rînduite în cerc, cu o bătătură largă la mijloc, fuseseră clădite destul de iscusit din bolovani mari, aşezaţi unii peste alţii şi acoperiţi apoi cu pămînt bătătorit şi frunze. Cîte un ochi, prin care te puteai strecura înăuntru pe brînci, ţinea loc de uşă şi fereastră. Lîngă fiecare, cîţiva bolovani care, pesemne, noaptea astupau intrarea ferindu-i astfel pe cei dinăuntru de musafiri nepoftiţi.

Nu mai puteam întîrzia, în depărtare se auziseră cîteva focuri de armă. Trifly îmi da de veste că ajunsese cu gloata la locul de întîlnire de pe malul celălalt. Am părăsit cătunul singuratic întorcîndu-ne la vînat. Mahó l-a acoperit cu crengi şi frunze, apoi am luat-o la picior către cei care ne aşteptau.

După ce am povestit prietenilor mei cele întîmplate, s-a hotărît să nu cărăm vînatul la noi, ci să ne ducem noi la el. Am mai socotit de asemenea că, după aproape o săptămînă de mers, oamenii aveau din nou nevoie de o zi de tihnă... Cătunul dosnic cu împrejurimile lui era locul cel mai potrivit, iar lo-cuitorii lui, puţin numeroşi, nu se vor împotrivi să ne dea o scurtă găzduire.

Îndemnaţi de odihna şi ospăţul ce ne aştepta, am ajuns acolo curînd; dar, spre uimirea noastră, vînatul dispăruse. Crengile şi frunzele care îl acoperiseră erau împrăştiate; doar cîteva pete mari de sînge arătau locul pe care îl lăsasem.

L-am găsit curînd, în bătătura din mijlocul cătunului... jupuit, spintecat şi ciopîrţit... Ca şi cu o oră înainte, nimeni nicăieri. Aşezarea era la fel de pustie.

— Doar nu s-o fi măcelărit singur! a rîs Trifly.

— Ba gazdele noastre nevăzute au binevoit să ne uşureze pregătirea ospăţului! i-a răspuns Gill.

Nici vorbă că băştinaşii luaseră în stăpînirea lor vînatul crezîndu-l părăsit sau socotind că pînă la întoarcerea noastră vor avea timp să se ghiftuiască.

Am lăsat gloata în afara cătunului, de teamă să nu facă stricăciuni şi am intrat în bătătură doar cîţiva. Curînd s-a aprins în mijlocul ei un foc mare ca apoi, la dogoarea jarului, pe o frigare cît o prăjină, să sfîrîie nenumărate hălci de carne.

Mi s-a părut cea mai gustoasă friptură pe care o mîncasem vreodată, şi cred că şi celorlalţi la fel; deşi, drept să vorbesc, trebuia să-ţi munceşti din greu fălcile ca s-o mesteci.

În timpul ospăţului avea să se petreacă o întîmplare care să ne sporească veselia: Dulú a tras afară dintr-un bordei un băieţaş de vreo cinci-şase ani care stătuse pitit în adîncul lui şi, pînă la urmă, îmbiat de mirosul fripturilor, avusese nesocotinţa să scoată pentru o clipă nasul afară. Mi l-a adus de ceafă. Băieţaşul ţipa cît îl ţinea gura. I-am pus în mîini o bucată mare de carne şi am făcut semn să i se dea drumul. Copilul se afla în grea cumpănă. Nu ştia ce să facă mai întîi, s-o rupă la fugă sau să muşte din friptură? În sfîrşit a găsit dezlegarea: şi-a înfipt dinţii în carne şi cu ea în gură a dispărut prin desişuri ca alungat de mama focului.

Restul zilei s-a scurs în linişte şi pace. La fel şi noaptea, nu ne-a tulburat nimeni odihna.

Înainte de culcare ţinusem din nou sfat cu Trifly şi Gill şi hotărîserăm iarăşi – de astă dată cu jurămînt – să ne scuturăm slăbiciunea. A doua zi, după ce vom scoate oamenii pe malul Lakderei şi îi vom pune pe drumul bun, să ne

despărţim de ei, oricît de greu ne-ar veni tuturor. Ne îndepărtaserăm prea mult de ocean.

Dar, după cum se va vedea, iarăşi nu ne vom ţine de cuvînt; acum însă nu din pricina slăbiciunii noastre, ci împiedicaţi de întîmplări neaşteptate.

***

Trifly a sunat deşteptarea de cum s-a crăpat de ziuă.

Cînd am fost gata de plecare, drept mulţumire pentru găzduirea avută, am lăsat celor nevăzuţi din cătunul dosnic, o găleată, un cuţit, o bucată mare de velă şi cîteva căpătîie de saule. Mai mult ce le puteau dărui nişte drumeţi tot atît de nevoiaşi ca şi ei?

Eu cu Mahó am pornit-o iarăşi înainte, luîndu-l şi pe Dulú cu noi. Nădăjduiam că vom avea norocul să dăm din nou peste un vînat de soi, ca să fie pentru toată lumea de mîncare pentru o zi sau două. Şi nouă ne-ar fi prins bine la drum o halcă de carne friptă.

Dar mai cu seamă voiam să-i vestesc pe băieţi despre neîntîrziata noastră plecare. Ştiam că cea mai dîrză împotrivire avea să vină din partea lor, deci ei trebuiau lămuriţi mai întîi; însă mintea parcă îmi era năucă, nu mă tăia capul nici cum să încep, nici în ce fel să le spun. Îmi afuriseam slăbiciunea şi nepriceperea.

Ajunşi pe malul Lakderei, în faţa unei bălţi, ne-am pus la pîndă tupilaţi într-un desiş. Tocmai îmi luasem inima în dinţi ca să le spun, cînd Mahó mi-a făcut semn cu mîna. În stînga noastră se auzea un foşnet uşor. Un animal se strecura spre apă; sau, poate, simţindu-ne, se pregătea să sară. Foşnetul se apropia. Am ţîşnit în picioare toţi trei odată gata să tragem.

Dar am rămas ca înlemniţi. Cei doi oameni, care se aflau în faţa noastră, păreau la fel de buimaci.

— Cine sînteţi voi? le-am strigat ţinîndu-i în cătarea armei.

M-au privit parcă neînţelegîndu-mă.

— Răspundeţi, cine sînteţi? i-am întrebat de astă dată pe limba arabă, căci după chip şi înfăţişare din această seminţie păreau a se trage.

Unul din ei a făcut o mişcare.

— Nu încercaţi să ridicaţi armele că tragem!

— Vînători... ca şi voi... a îngăimat el.

— De unde veniţi şi încotro mergeţi?

Au ridicat din umeri ca şi cînd iarăşi n-ar fi priceput.

I-am privit cercetător. Erau zdrenţăroşi, murdari, cu bărbile mari şi încîlcite; dealtfel ca şi mine.

Dulú a făcut greşeala să mă strige arătînd cu mîna spre malul celălalt.

— Ted, Ted! Colo, colo!

Greşeală, pentru că nu era deloc timpul potrivit ca să-mi abată atenţia, chiar dacă ceea ce văzuse era ceva deosebit. A fost îndeajuns să întorc niţel capul – de astă dată greşeala mea – ca cei doi să se arunce la pămînt şi să se furişeze ca şopîrlele printre ierburi.

N-aveam nici o pricină să tragem după ei sau să-i fugărim; şi afară de asta, ceea ce îmi arătase Dulú era în adevăr ceva cu totul deosebit.

Departe, pe malul celălalt, din susul văii, înainta încet un şir lung de oameni.

Ne-am aplecat pe după tufe, privind cu atenţie. Nici vorbă, aveam în faţă un convoi de negri înrobiţi – marfa lui El Bahir – mînaţi ca o cireadă spre coastă. Oamenii erau înlănţuiţi doi cîte doi şi străjuiţi de patru inşi înarmaţi. Cei întîlniţi mai înainte erau desigur tot paznici şi călăuze, plecaţi după vînat.

Mahó şi Dulú tremurau lîngă mine. Nu-mi dam seama ce voi face, însă ştiam că nu voi rămîne cu mîinile cruciş.

Din afundul zonei înverzite s-au auzit cîteva focuri de armă. Ce se întîmpla? M-am gîndit că fugarii dăduseră peste Trifly, Gill şi gloată.

Pe malul celălalt, străjerii au oprit convoiul crezînd că tovarăşii lor vînaseră ceva. Doi dintre ei s-au desprins de grămadă şi au trecut pe partea noastră, îndreptîndu-se în direcţia din care veniseră împuşcăturile, ca să le vină în ajutor vînătorilor.

I-am lăsat să ne depăşească şi le-am căzut în spate slobozind cîţiva plumbi peste capetele lor. Au dat să fugă, dar în faţa lor s-au pornit alte împuşcături, ale lui Trifly şi Gill care între timp se apropiaseră.

— Zvîrliţi armele! Sînteţi încolţiţi! le-am strigat.

Înspăimîntaţi, şi-au lepădat carabinele. Trifly şi Gill îi aduceau şi pe ceilalţi doi. În urma lor, gloata.

— Ce e cu ăştia? Ce hram poartă? m-a întrebat Trifly îngrijorat.

I-am împins pe cei patru prizonieri înainte.

— Ai să vezi îndată!...

Cînd a dat cu ochii de convoiul de dincolo de albie, a scos un şuierat prelung.

— Straşnică treabă!

— Stai că nu s-a încheiat, vom mai avea de furcă!...

Ultimii doi paznici ai convoiului se făcuseră nevăzuţi.

— Erau înarmaţi... s-ar putea să avem necazuri!

Am trecut pe partea cealaltă. Sclavii, înghesuiţi unii în alţii, ne-au privit la început înfricoşaţi, crezând că nu se întîmplase nimic altceva decît că li se schimbaseră stăpînii, şi că aceştia nu puteau fi mai milostivi ca primii. Cînd au dat cu ochii de gloata din spatele nostru n-au ştiut ce să mai creadă. S-au dumirit curînd, atunci cînd printre semenii lor au recunoscut prieteni, poate chiar rude.

Cele două mulţimi s-au contopit într-o larmă asurzitoare.

I-am numărat pe cei înlănţuiţi. Ne înmulţiserăm cu încă patruzeci şi nouă. Acum eram laolaltă aproape două sute de suflete. Trifly şi Gill păreau la fel de mulţumiţi.

În timp ce ei se trudeau să le scoată celor noi sosiţi cătuşele, eu m-am tras mai deoparte, cu prizonierii în faţă. I-am privit lung. Aşa tuciurii cum erau, dacă şi-ar fi lepădat veşmintele răpănoase de pe ei, nu i-ai fi deosebit uşor de cei pe care îi străjuiseră. Cîteşipatru erau oameni voinici, încă tineri. Mă întrebam ce îi îndemnase să se apuce de îndeletnicirea asta pe cît de ticăloasă pe atît de grea. Se vede că era mănoasă.

— Dincotro veniţi? i-am întrebat.

Nu mi-au răspuns, au ridicat numai din umeri.

— Se mai află vreun convoi în urmă?

Au ridicat iarăşi din umeri.

— Care dintre voi e căpetenia?

Nici de data asta n-au scos nici o vorbă, aruncîndu-mi doar priviri rele.

Nu m-am trecut cu firea şi am întrebuinţat ca şiretlic vechea ameninţare ce ştiam că nu dă greş.

— Se pare că sînteţi muţi... Rea boală! le-am spus cu glas tărăgănat. Nu-i nimic, cunosc eu un leac bun care...

Şi, întorcîndu-mă, am făcut un semn băieţilor. Mahó şi Dulú s-au apropiat cu alţi cîţiva după ei.

— Îi vedeţi? Ei au leacul. Să vă dau pe mîna lor ca să vă tămăduiască!...

Cei patru şi-au aruncat priviri înspăimîntate.

— Ei, ia să vedem, cine e mai mare între voi? am întrebat din nou.

— Nu-i printre noi... E unul dintre cei fugiţi! s-a repezit să-mi răspundă cel care părea mai răsărit.

— Ba e chiar el! l-a pîrît omul din dreapta lui ca să se pună bine cu mine.

Eram aproape sigur, îl ochisem de la început.

Căpetenia i-a aruncat celui care îl trădase o uitătură cruntă.

— Ei, văd că vi s-a dezlegat limba! am zis mulţumit. Şi am continuat privindu-l pe cel cu pricina: Acum cu tine vorbesc... şi o iau de la început. Spune, dincotro veniţi?

— Dintr-acolo!... mi-a răspuns arătînd cu mîna lungul văii spre vest.

— Asta o ştiam, dar de unde anume?

Celălalt i-a luat-o înainte rostind un singur cuvînt:

— Boran.

— Boran?

— Sus... tot înainte... a spus el arătînd de asemenea spre deal.

Nu puteam şti dacă era un nume de aşezare omenească, de ţinut, de munte sau rîu; dar la auzul lui, băieţii din spatele meu, un pîlc alcătuit din negrii abia desferecaţi, îşi încleştaseră pumnii şi îi zbăteau pe deasupra capetelor strigînd cu vrăjmăşie:

— Boran! Boran!

Am înţeles că orice ar fi însemnat, cuvîntul ăsta stîrnea în inimile lor numai ură şi înverşunare.

Am ridicat mîna ca să se facă linişte.

— Întrebasem adineauri dacă mai coboară vreun convoi în urma voastră?

— Nu... poate peste o săptămînă ori două, după ce...

Omul n-a apucat să-şi sfîrşească vorba pentru că din spatele meu a zburat o piatră care l-a pălit în piept – isprava unuia dintre cei noi.

A fost scînteia. Asupra prizonierilor s-a abătut dintr-o dată o grindină de pietre într-o hărmălaie fără de seamăn. Cei patru s-au aruncat la pămînt făcîndu-se acolo ghemotoace, cu braţele încolăcite în jurul capetelor ca să şi le ferească.

Se asemăna cu întîmplarea petrecută în prima zi pe corabie; ca şi atunci, negrii încercau să se răzbune pe cei care îi înrobiseră.

Am sărit în picioare şi împreună cu Mahó, Dulú şi alţi cîţiva băieţi am încercat să-i potolim; dar negrii, asmuţiţi, nici gînd să ne dea ascultare. S-a iscat o adevărată învălmăşeală, că nu mai ştiai care era de o parte şi care de partea cealaltă. Ne-a venit în ajutor tot Trifly cu cele cîteva focuri de armă trase în sus.

Cînd învrăjbiţii s-au domolit, i-am împins în mijlocul gloatei; iar pe prizonieri, plini de vînătăi şi de cucuie, i-am pus la adăpost într-o vîlcea învecinată.

Povestea însă nu se sfîrşise. Curînd m-am pomenit în faţă cu trei tineri. Veniseră în solie. Cel din fruntea lor, unul înalt şi chipeş, a început să-mi spună ceva pe limba lui, cu glas tare şi dînd cu neastîmpăr din mîini. Arăta cînd spre mine, cînd spre ei, cînd spre locul unde se aflau prizonierii. M-a dumirit Mahó, ale cărui semne le pricepeam mai lesne, îmi cereau să le dau prizonierii, aceştia fiind dreptul lor, numai ei fiind în măsură să le hotărască soarta.

I-am oprit năvala de vorbe şi mişcări. M-am arătat pe mine, i-am arătat pe Trifly şi Gill, pe Mahó şi Dulú, cum şi armele ce le aveam în mîini. După aceea i-am arătat pe ei, cei descătuşaţi, şi lanţurile ce le zăceau la picioare. Am încheiat scuturînd din cap în semn că nu le puteam împlini dorinţa.

Nu s-au dat bătuţi şi s-au pornit, de astă dată toţi trei împreună, să-mi vorbească cu glasuri arţăgoase şi mişcări tot mai repezite. Primind acelaşi răspuns, au plecat mînioşi.

Nu puteam să nu le preţuiesc curajul şi dîrzenia.

Situaţia părea încîlcită şi nu ştiam cum s-o descurc. Ca să tîrîm prizonierii după noi ar fi însemnat să ne împovărăm cu o grijă mai mult, de a-i apăra necontenit faţă de cei care le purtau sîmbetele. Şi pe urmă ce aveam să facem cu aceşti ticăloşi? Să-i eliberăm? N-ar fi fost drept, şi pe deasupra i-am fi jignit pe cei patruzeci şi nouă. Să-i dăm pe mîna acestora, aşa cum o ceruseră? Apucasem să spun nu şi nu-mi puteam întoarce vorba, mi-aş fi ştirbit autoritatea; iar gîndul că vor fi ucişi în văzul tuturor mă înfiora. Gloata trebuia ferită de asemenea fapte sîngeroase care ar fi putut-o stîrni în săvîrşirea altora, nechibzuite.

Deocamdată am pus să li se bată cătuşe; dar numai de mîini, socoteam că era îndeajuns.

Toate întîmplările din dimineaţa aceea ne-au ţinut în loc pînă la amiază, cînd, în lipsă de altceva mai bun, a trebuit să ne mulţumim iarăşi cu vînat mic şi cu rădăcini.

La plecare am schimbat rînduiala. În frunte au trecut prizonierii sub paza lui Trifly, iar eu cu Mahó şi cu băieţii din echipaj am trecut în mijlocul gloatei, între cei patruzeci şi nouă. În chipul acesta îi puneam în neputinţă de a încerca ceva, totodată înlăturînd bănuiala că aş ocroti prizonierii. Gill a rămas la urmă; iar Dulú avea să ţină neîntrerupt legătura între mine şi capul sau coada convoiului.

La cîţiva paşi se afla flăcăul cel înalt şi chipeş cu care mă sfădisem. Îl priveam cu coada ochiului. Păşea încruntat, şoşotind din cînd în cînd cu cei de lîngă el şi aruncîndu-mi uitături iscoditoare. Aş fi jurat că puneau la cale o poznă.

După ziua de odihnă oamenii mergeau bine şi pînă seara am făcut puţine popasuri.

Ne-am oprit într-o poiană, lîngă albia Lakderei. Fiecare s-a chivernisit pentru culcare cum s-a priceput. Pe prizonieri i-am îngrămădit mai la o parte legîndu-i mai întîi, în văzul tuturor, cu saule groase şi de picioare.

Eu îmi alesesem culcuşul în apropierea malului şi m-am întins alături de Trifly şi de Gill.

Nu mă prindea somnul, stam cu ochii pe bolta înstelată frămîntat de gînduri. Încă nu mă hotărîsem ce soartă să hărăzesc prizonierilor.

Într-un tîrziu, un tîrşîit uşor m-a făcut să întorc capul. La cîţiva paşi, trei umbre s-au ghemuit repede la pămînt. Am rămas nemişcat la pîndă. După un timp, umbrele s-au săltat încet şi s-au tîrît înainte către mal, ca apoi să coboare în albie.

Fireşte, pe sub mal se putea ajunge mult mai lesne la prizonieri.

M-am ridicat iute şi m-am luat pe urmele lor. Jos, în spatele unor pietroaie, am dat nas în nas cu cei ghemuiţi acolo. Le-am strigat cu asprime arătînd cu mîna spre mal:

— Înapoi la locurile voastre!

Vorbele nu mi le puteau pricepe, însă au înţeles semnul. Flăcăul cel chipeş şi însoţitorii lui şi-au plecat capetele, ca hoţomanii de copii prinşi la merele din livada vecină, şi au tulit-o cîteşitrei la culcuşile lor.

***

Uimirea cea mare aveam s-o încerc dimineaţa, cînd mi s-a vestit că prizonierii dispăruseră. Pe locurile lor s-au găsit doar saulele tăiate. Paznicii, doi băieţi din echipaj, dormiseră buştean şi habar n-aveau ce se petrecuse peste noapte.

Tînărul chipeş mi-a cerut stăruitor să pornim în căutarea fugarilor. I-am dat de înţeles că treaba asta n-avea decît s-o facă el, că eu şi gloata ne vom urma drumul neabătut şi fără pierdere de vreme.

Fierbînd de ciudă, şi-a alcătuit o ceată de vreo cincisprezece băieţi dintre ai lui. M-am apropiat şi, arătîndu-le întinsul sălbatic dimprejur, i-am întrebat prin semne încotro aveau de gînd să pornească. Păreau descumpăniţi. I-am lăsat aşa şi am îndemnat mulţimea la drum. Dar n-am apucat să ne îndepărtăm prea mult şi – după cum bănuisem – cei rămaşi în urmă au început să se desprindă unul cîte unul de ceată, grăbindu-se să ni se alăture.

Ultimul, cătrănit rău, s-a întors flăcăul cel chipeş.

Către amiază, Gill şi Trifly au vînat două antilope. Au fost puse la proţap, la dogoarea jarului.

L-am chemat lîngă mine pe flăcăul necăjit şi i-am întins bucata cea mai bună. M-a privit pe sub gene. N-a voit s-o ia.

Am stăruit. Pînă la urmă a primit-o, însă s-a dus s-o mănînce lîngă ai lui.

Îl chema Keno.

Mi se păruse ciudat încă de la început, de cînd îi numărasem, şi mă întrebasem în mai multe rînduri: de ce patruzeci şi nouă?

Răspunsul aveam să-l capăt în după-amiaza aceea. Pe al cincizecilea l-am găsit lîngă trunchiul unui copac, la cîţiva paşi de potecă. Se tîrîse acolo la umbră.

Era un tînăr firav, ceva mai vîrstnic ca ceilalţi. Zăcea cu piciorul drept frînt, vînăt şi umflat ca un butuc. Urmarea unei întîmplări nenorocite sau schingiuit? Abia mai răsufla. I-am dat să bea, dar şi-a muiat numai buzele. Apoi a privit cu ochi tulburi împrejur, către ai lui, şi şi-a dat sfîrşitul.

L-am îngropat sub o grămadă mare de bolovani, aproape două sute, atîţia cîţi eram şi noi.

Flăcăul cel chipeş sta mai la o parte, cu faţa spre vale, cu pumnii strînşi şi fălcile încleştate. N-am îndrăznit să mă apropii, deşi aş fi dorit-o.

***

Bineînţeles că iarăşi ne-am amînat plecarea; dar numai cu o zi. Socoteam că fugarii nu puteau fi primejdioşi chiar dacă ar fi izbutit să-şi scoată lanţurile şi să se întîlnească cu ceilalţi. Ce puteau face şase oameni faţă de două sute? Mai degrabă ei ar trebui să-şi păzească pielea.

În afară de gîndul despărţirii mă mai frămînta unul.

Ştiam încă din primele zile de pe corabie, de cînd cu încăierarea la pupă, că gloata era împărţită în două tabere. Nu se mai înfruntaseră făţiş, se mulţumiseră numai să se privească chiorîş. Acum se întîmpla acelaşi lucru. Atît în timpul mersului cît şi în popasuri, o parte dintre negri – băieţii din echipaj şi vreo sută dintre cei vechi – se strîngeau în jurul lui Mahó şi Dulú; o altă parte, mult mai mică, împreună cu cei patruzeci şi nouă, se ţineau în preajma lui Keno. Nu se amestecau niciodată, iar cînd, în vreo împrejurare, erau nevoiţi s-o facă, se ocoleau fără să-şi vorbească. Socoteam că

datorită greutăţilor prin care treceam vor rămîne cuminţi şi pe mai departe.

Totuşi, cu gîndul la apropiata despărţire, mi-am zis să încerc să înlătur neînţelegerile dintre ei; şi la primul popas am chemat băieţii lîngă mine. Mi-a fost destul de greu să mă fac înţeles, dar pînă la urma am izbutit.

Dulú s-a arătat pe sine şi pe Mahó, pe băieţii din ceata lor şi, bătîndu-se cu palmele pe piept, a rostit fălos:

— Tharaka! Apoi, întorcîndu-se către Keno şi ai lui, a spus cu o umbră de dispreţ: Samburu!

— Samburu, Samburu! a strigat cu înflăcărare Keno bătîndu-se şi el în piept.

Înţelesesem, erau triburile din care făceau parte. I-am cuprins cu o mişcare largă pe ei şi întreaga gloată spunînd:

— Samburu, Tharaka... fraţi! Toţi fraţi!

Băieţii au scuturat îndărătnici din cap.

I-am arătat din nou, apoi pe noi, cei trei albi, şi am repetat întărind glasul:

— Ba da! Mahó, Dulú, Keno... Ted, Trifly, Gill... fraţi! Fraţi cu toţii!

Mahó şi Dulú au tăcut punînd capetele în piept; în schimb Keno s-a apropiat la doi paşi şi după ce m-a arătat pe mine şi pe ceilalţi, şi-a întins mîinile care mai păstrau încă urmele cătuşelor; apoi a făcut un semn de-a lungul văii, amintindu-mi fugarii, pe foştii lor casapi, şi m-a întrebat cu ochi aprinşi:

— Fraţi?

De rîndul ăsta eu am fost acela care a trebuit să-şi plece capul şi să tacă.

***

În dimineaţa următoare m-am trezit cu mult înainte de ivirea zorilor şi, săltîndu-mă în capul oaselor, am tras de Trifly şi de Gill care se aflau alături; dar şi ei erau trezi.

Ne-am pregătit în linişte calabalîcul: armele – cîte una de fiecare – cartuşele, lădiţele cu pesmeţi – pe jumătate goale – o găleată, cîteva căpătîie de saule şi o bucată de velă. Nu trebuia să ne îngreunăm cu prea multe, şi aşa eram destul de încărcaţi pentru un drum de aproape două săptămâni.

Mahó şi Dulú ridicaseră capetele şi ne urmăreau cu nedumerire. Le-am făcut semn şi ne-am tras cîteşitrei mai la o parte.

Sosise clipa grea. I-am privit îndelung, cu ochii împăienjeniţi. Ar fi greu să spun tot ce simţeam atunci. Capul parcă îmi vuia şi în minte mi se învălmăşeau crîmpeie de gînduri şi amintiri.

Trifly s-a apropiat să-mi dea curaj.

M-am scuturat şi am tras mult aer în piept. Cu toate că braţul mi se părea ca de plumb, mi-am dat silinţa să fac miş-

cări limpezi, cît mai pe înţeles. I-am arătat pe ei şi întreaga gloată, apoi lungul văii, spre deal, calea ce aveau s-o urmeze, şi am spus cu glas ce mi se părea străin, alegînd cuvintele pe care le cunoşteau şi apăsînd pe fiecare:

— Voi mergeţi acolo... înainte, acasă.

După aceea m-am arătat pe mine, pe Trifly, pe Gill şi drumul îndărăt, spre ocean.

— Noi mergem înapoi... acolo!

Băieţii au holbat ochii la mine şi au scuturat din cap. Se părea că nu m-au înţeles sau că nu le venea a crede; dar, după ce am repetat cu mai multă hotărîre semnele şi cele spuse mai înainte, s-au agăţat de mine strigînd cu deznădejde:

— Ted, Ted! Nu, nu!

Nu mai ştiam ce fac. Cu o mînă încercam să-i îndepărtez, cu cealaltă îi mîngîiam.

Trifly şi Gill mi-au venit în ajutor căutînd să-i liniştească şi să-i tragă într-o parte, însă băieţii se încleştaseră de mine. Cînd au văzut că şi eu mă zbat ca să mă smulg, mi s-au aruncat la picioare.

— Nu, Ted! Nu, Ted! strigau ei întruna.

Gloata se apropiase atrasă de larmă. Mahó şi Dulú s-au pornit să înşire, pe limba lor, un potop de vorbe. Roata din jurul nostru se strîngea din ce în ce, pînă cînd ne-am trezit înconjuraţi cu totul. Degeaba am încercat să ne facem loc ca să ieşim, în faţa noastră sta un zid de piepturi ce nu se clinteau. Nu ne-au îmbrîncit, nici măcar nu ne-au atins, şedeau aşa ţepeni, cu picioarele bine înfipte în pămînt. În primele rînduri, băieţii din echipaj, şi printre ei, flăcăul cel chipeş. Părea la fel de dîrz.

Ce puteam face? Ne-am aşezat cîteşitrei jos, în aşteptare, privindu-ne tăcuţi vreme îndelungată. Cercul nici gînd să se destrame. Primul a pufnit în rîs Trifly, după el Gill, curînd şi eu; şi am rîs aşa, cu ochii umezi şi cu inimile uşoare, minute în şir. Generalii erau prizonierii propriei lor oştiri!

Dar prizonieri de seamă, cărora li se da toată cinstirea. Nu ştiau cum să ne fie mai pe plac. Ni s-au luat sarcinile, ca să fim cruţaţi de greutăţi; însă armele ni le-au lăsat, dezarmarea însemnînd o jignire, sau, poate, pentru că se temeau să le

atingă. În sfîrşit, ne-au poftit în mijlocul gloatei şi mi-au cerut să dau, ca de obicei, semnalul de plecare.

Şi astfel, vrînd-nevrînd, am pornit iarăşi înainte.

Mergeam între Trifly şi Gill, înconjuraţi din toate părţile. De-a dreapta şi de-a stînga noastră, Mahó şi Dulú, în faţă, băieţii din echipaj, iar în spate, Keno cu cîţiva dintre ai lui. Se vede că aşa ni se hotărîse paza, sau – dacă sună mai bine – aşa fusese alcătuită garda noastră de onoare. Puteam ieşi oricînd din şir, nu se împotrivea nimeni, însă de fiecare dată se găseau destui veghetori în preajma noastră.

— Să încercăm să fugim la noapte! mi-a spus Gill.

— Nu-ţi închipui că noaptea nu vom fi străjuiţi! i-a răspuns Trifly în locul meu.

...Drumul suia mereu, pe nesimţite. De cîteva zile, puhoaiele soseau mult mai repede după bubuiturile care le vesteau şi adesea erau însoţite de ploi scurte, cu stropi mari şi deşi. Albia Lakderei se transformase acum într-un şir de bălţi şi lăculeţe. Grija apei n-o mai duceam demult, în schimb se ivise alt neajuns: ţînţarii.

Erau o adevărată pacoste. Roiau în jurul nostru cu miile, în norişori cenuşii, şi ne atacau fără cruţare. Mici, dar cu înţepături usturătoare. În primele zile, noi, albii, eram toţi băşicaţi pe feţe, pe mîini, pe picioare, oriunde izbuteau să pătrundă; uneori ne intrau în nări, în ochi, în gură. Negrilor puţin le păsa. Încet-încet, şi eu cu Trifly, pesemne cu pieile mai tăbăcite, neam obişnuit cu pişcăturile lor. Cel mai chinuit era Gill. Pielea lui subţire şi fragedă îi îmbia îndeosebi. În zadar se pocnea mereu cu palma peste obraji, strivind cîte 10-12 deodată, că alt val îl năpădea...

Cîţiva băieţi şi-au făcut suliţe din crăcile unor copaci cu lemnul tare şi după amiază au pornit-o înainte. I-am ajuns la popasul de seară, ne aşteptau cu vînatul la proţap. Ni s-au dat, fireşte, bucăţile cele mai alese.

M-am dus să mănînc lîngă Mahó şi Dulú. De obicei erau bucuroşi cînd mă apropiam de ei, acum s-au tras sfioşi mai la o parte. Le-am căutat privirile. Şi le ţineau în pămînt. Păreau amîndoi la fel de abătuţi. Am tăcut cîteşitrei vreme îndelungată, apoi am oftat şi m-am pomenit vorbind de unul singur, aşa ca într-o doară:

— Măi băieţi... de ce nu înţelegeţi? Fiecare îşi are rostul său şi trebuie să-şi ducă traiul aşa cum e firesc... între ai lui, după dorinţa şi priceperea ce o are... Voi vă întoarceţi acum la ai voştri, acolo unde vă e locul... De ce nu ne lăsaţi să ne urmăm şi noi calea noastră?...

Am tras aer mult în piept şi am continuat:

— De-acuma nu mai aveţi nevoie de ajutor, vă puteţi descurca singuri... Ştiu, vă e grea despărţirea... şi mie... dar odată şi odată tot trebuia să vină... şi n-aveţi dreptul să vă puneţi de-a curmezişul, măi băieţi!...

Deşi mai aveam multe pe inimă, am tăcut. Bineînţeles că băieţii nu pricepuseră o iotă din cele îndrugate. Continuau să stea cu privirile în pământ. Am oftat din nou, m-am ridicat şi m-am întors lîngă Trifly şi Gill.

Peste noapte au făcut de strajă în perechi de cîte doi. Primii, Keno cu unul din ceata lui. I-au urmat Mahó şi Dulú.

Nu mă prinsese somnul şi îi priveam printre gene.

După vreo oră de veghe – mai era încă mult pînă la miezul nopţii – băieţii au şoşotit ceva între ei, au ascultat cu luare aminte, ca şi cînd ar fi voit să se încredinţeze că toată lumea dormea şi, binişor, s-au întins pe locurile lor, la cîţiva paşi de noi, ca pentru culcare.

Nu ştiam ce să cred, totul părea atît de ciudat!... Am rămas în aşteptare... Curînd m-am pomenit lovit în piept de o pietricică. M-am ridicat într-un cot. În jurul meu nici o mişcare...

Parcă începusem să pricep. Am întins mîna şi l-am zgîlţîit uşor pe Trifly.

— Ce este? a tresărit el.

— Ssst!... Cred că a sosit timpul! i-am şoptit. L-am trezit şi pe Gill: Scoală-te, plecăm!

În timp ce ei începuseră în linişte pregătirile, eu m-am tîrît pînă lîngă Mahó şi Dulú. M-am săltat într-un genunchi ca să-i privesc. Se părea că dorm.

— Vă mulţumesc, băieţii mei... şi rămîneţi cu bine!... le-am şoptit.

Chiar dacă aş fi încercat să vorbesc mai tare, n-aş fi putut, glasul îmi era ca gîtuit. Băieţii nu s-au mişcat. Mi s-a părut

doar că Mahó a scos un suspin, ca în vis, în timp ce pleoapele lui Dulú au pîlpîit uşor.

Am pus lîngă ei armele ce ne prisoseau şi am luat, în schimb, două dintre cele trei lădiţe cu pesmeţi şi o găleată care se afla, ca din întîmplare, la picioarele lor.

Apoi ne-am furişat toţi trei, de-a buşilea, printre oamenii adormiţi, spre potecă...

Capitolul VIII

Chipuri prea puţin dorite

Am mers întins, cu răgazuri cît mai rare şi cît mai scurte, toată noaptea şi a doua zi pînă spre amiază. Ne temeam ca fuga noastră să fi fost descoperită prea de timpuriu şi gloata să încerce să ne ajungă. Trebuia să punem distanţă cît mai mare între ea şi noi. Ca să ne pierdem urmele, am socotit nimerit să trecem pe malul celălalt, deşi pe acolo, lipsind poteca, drumul era mult mai anevoios.

Mă gîndeam cu îngrijorare la Mahó şi Dulú, să nu fi pătimit ceva, învinuiţi că ne înlesniseră fuga. Trifly şi Gill căutau să mă liniştească, însă ştiam bine că şi ei erau frămîntaţi de aceeaşi teamă.

De cîteva ori vînatul ne-a trecut pe sub nas. Nu puteam trage, împuşcăturile ne-ar fi dat de gol; şi, în afară de asta, jupuitul şi friptul cărnii ne-ar fi zăbovit, aşa că ne-am mulţumit cu cîţiva pesmeţi. Din păcate, aceştia, destui de puţini, trebuiau economisiţi pentru zilele cînd vom trece pustiul pietros.

Drumul la dus, de la ocean pînă pe locurile pe care ne aflam, îl străbătuserăm în optsprezece zile – dacă nu ne înşelam cu una, două mai mult sau mai puţin – dintre care se puteau scade trei, popasurile lungi la trecerea Djubei şi în sătucul pustiu, cum şi alte întîrzieri mai mărunte. Socoteam că acum, la înapoiere, să-l acoperim mult mai repede, în vreo două săptămîni.

Dar o zicală spune: „Călătorul nu ştie niciodată cîte îl pot paşte pe drum!” Şi adevărul ei ni se dovedise de nenumărate ori. Tot aşa şi acum.

În alte împrejurări am fi încercat să ocolim piedica, şi poate am fi izbutit, dar de data asta trebuia s-o înfruntăm făţiş, chiar cu preţul de a ne vedea toate nădejdile spulberate.

Frînţi de osteneală după noaptea şi dimineaţa de mers aproape necontenit, ne aciuiaserăm pentru un popas mai lung sub un copac, la umbră. Ne ronţăiam în tăcere pesmeţii, fiecare cu gîndurile lui, cînd, îndărătul nostru, nu prea

departe, au răsunat cîteva împuşcături. Ne-am înşfăcat calabalîcul şi ne-am repezit în desişul din faţă lipindu-ne de pămînt.

Gîndeam că nu puteau fi decît fostele călăuze ale convoiului, cei doi oameni înarmaţi care dispăruseră la ivirea gloatei. Poate că se găsiseră cu evadaţii şi acum vînau împreună prin vecinătatea noastră. N-avea nici un rost să-i înfruntăm. Lucrul cel mai cuminte era să încercăm să rămînem nevăzuţi şi după ce se vor îndepărta să ne urmăm calea.

Dar ceea ce avea să se petreacă va arăta că socoteala noastră fusese greşită şi că lucrurile stăteau cu totul altfel.

Abia ne afundaserăm în desiş şi pe dinaintea noastră năvăli o antilopă rănită. S-a împiedicat o clipă, gata să îngenuncheze, însă, adunîndu-şi puterile, a ţîşnit mai departe. Curînd, în stînga noastră ierburile s-au frămîntat din nou şi au trecut în goană vînătorii. Pitulat aşa şi cu bărbia în pămînt, nu le-am putut zări chipile, dar după încălţări nu se asemănau defel cu cei pe care îi bănuiam. Am întors capul spre Trifly. Mă privea ca năuc. Parcă ar fi voit să-mi şoptească ceva, dar nu izbutea să-şi descleşteze fălcile.

Ghiontul lui Gill m-a făcut să întorc iarăşi capul. Din aceeaşi direcţie apăruse printre ierburi alt om, o namilă roşcovană. De data asta am înţepenit eu.

Matahala s-a oprit în mijlocul luminişului şi a strigat cu glas aspru în urma vînătorilor:

— Încolţiţi-o, nătărăilor!... E rănită, nu mai poate fugi mult!

Şi-a şters cu dosul palmei năduşeala de pe frunte şi s-a tolănit la umbră pe locul pe care şezuserăm noi mai înainte.

Îl aveam în faţă, la treizeci de paşi, pe Joe Rinocerul; după cum Trifly, puţin mai devreme, îşi recunoscuse vechii tovarăşi de pe „Clemenţa”!

Gill şi-a întins gîtul apropiindu-şi buzele de urechea mea.

— Găleata!... mi-a suflat el.

În adevăr, în spatele copacului de care sta rezemat Joe, se zărea, printre buruieni, toarta găleţii noastre pe care Gill, în graba de a se ascunde, o uitase acolo. Dacă Joe ar fi întors capul desigur că ar fi văzut-o. Doream din tot sufletul să nu facă asta, pentru că atunci... Da, dacă am fi fost descoperiţi,

n-aş fi avut încotro, nu-mi rămînea decît să i-o iau înainte şi să trag eu primul. Stam cu mîna încleştată pe armă.

Dar, spre norocul lui şi al nostru, Joe nu s-a întors. Îşi încărca arma. Dealtfel, găleata se afla în stînga lui, în partea lipsită de vedere – Joe n-avea decît un singur ochi, pe cel drept.

Cînd a isprăvit, s-a ridicat cu arma la umăr şi a luat-o pe urmele celorlalţi.

Am rămas încă un timp întinşi la pămînt, ca istoviţi. În sfîrşit ne-am întors pe o rînă şi ne-am privit.

— Joe Rinocerul? a întrebat încet Gill.

Am dat numai din cap.

— Cum de ne-a ajuns?

— Uiţi cît timp am pierdut? Întîi vînaţi şi hărţuiţi de vasele de patrulare, apoi drumul ocolit...

— Cîţi să fie?

— Pesemne oamenii săi, călăuzele lui El Bahir, dacă nu cumva...

— Să mai aşteptăm puţin şi să încercăm să ne strecurăm devale... mi-a şoptit cu înfrigurare Trifly.

Între timp mă hotărîsem. I-am răspuns fără să-l privesc:

— Da, dar nu de-a dreptul... poate sînt cîţiva rămaşi în urmă... Mai întîi un ocol mare prin afundul zonei... Abia de mîine să luaţi şirul văii...

— Să luăm? Ce vrei să spui?

I-am făcut semn să-şi domolească glasul şi i-am răspuns scurt:

— Da, Trifly, pentru că eu rămîn.

— Dar asta înseamnă... Şi a amuţit cu ochii la mine. S-a străduit să mai bolborosească: Ted, dă-ţi seama!...

Simţeam că trebuie să sfîrşesc cît mai repede.

— Ascultă, Trifly, crezi că Joe s-a înhămat la atîta drum numai de dragul tău şi al meu? Fireşte, ar fi bucuros să dea cu ochii de noi, are să ne plătească o datorie veche. Dar ceea ce îl doare mai mult, pe lîngă corabia pierdută, sînt cei două sute de negri. Pe ei îi caută. Pe de altă parte, poate că se teme că aceştia, întorşi între ai lor şi povestind cele îndurate, îi va încurca pe viitor iţele negustoriei... şi cine ştie cîte altele...

Din depărtare s-au auzit două focuri. M-am grăbit să sfîrşesc:

— Băieţii se află doar la o zi şi jumătate de noi. Curînd Joe îi va ajunge... Şi atunci îţi dai seama ce se va întîmpla? Trebuie să-l întîrzii, să-l abat cu orice preţ din cale. Cum, încă nu ştiu... dar trebuie. Nu se poate altfel!

Trifly, care îşi pusese fruntea în pămînt, a răsuflat din greu. A ridicat capul şi mi-a şoptit repede:

— Nu aşa, băiete!... Am pornit împreună, împreună rămînem.

Am simţit inima zvîcnindu-mi.

— Trifly, n-am dreptul...

— Puţin îmi pasă! Rămîn fiindcă aşa mi-i vrerea, mi-a tăiat-o el scurt.

Voiam totuşi să-i răspund, dar un glas mi-a suflat în ceafă:

— Dacă n-aveţi nimic împotrivă...

M-am întors. Uitasem de Gill.

— Şi dacă v-aş putea fi de folos...

Inima mi-a zvîcnit a doua oară. I-am privit fără să mai scot o vorbă.

În locul meu i-a răspuns Trifly:

— Flăcăule, ai mai cîştigat un galon!

Fără îndoială că Joe cu ai lui se găseau acum adunaţi în jurul vînatului. Prilej bun ca să-i iscodim. Am ieşit din ascunzătoare şi ajutat de Gill m-am căţărat între crăcile copacului din faţă. Frunzişul era des şi mă acoperea bine.

Aveam înaintea ochilor împrejurimile pe o întindere destul de largă. Joe cu oamenii săi se aflau la mai puţin de o jumătate de milă de noi, pe malul celălalt. Tîrîseră vînatul acolo şi cîţiva îl măcelăreau. Alţii aţîţau focul aprins alături. Restul, cei mai mulţi, şedeau tolăniţi la umbră în aşteptare. Pe aceştia îi desluşeam mai greu. Ceva mai la o parte, un pîlc de negri, cărăuşii. Mi-am căznit ochii şi am încercat să număr oamenii albi, cu aceştia vom avea de furcă. La prima numărătoare mi-au ieşit cincisprezece, la a doua şaptesprezece; însă fără îndoială că erau mai numeroşi.

Am coborît ca să mă sfătuiesc cu prietenii mei. Înjghebasem un plan, poate cam năstruşnic, şi voiam să le

aflu părerea. L-au găsit bun şi mi l-au întregit cu cîteva amănunte.

Prea multe pregătiri n-aveam de făcut. Mai întîi să golim lădiţele de pesmeţi. După ce ne-am umplut buzunarele, restul l-am deşertat într-un tufiş din spatele copacului, acoperind grămada cu frunze şi ierburi uscate. După aceea am căutat şi am ales trei scurtături de lemn potrivite scopului urmărit.

Odată treaba sfîrşită, nu ne rămînea altceva decît să aşteptăm. Trifly şi cu mine ne-am aşezat la rădăcina copacului cu armele pe genunchi, cu beţele şi lădiţele alături, la postul de observaţie suindu-se de astă dată Gill. Numărătoarea lui s-a oprit la optsprezece albi şi şase negri. Din cînd în cînd ne vestea despre ce se petrecea în tabăra din faţă.

După o oră a sărit din copac.

— Gata, ne-a anunţat băiatul, se pregătesc de plecare!

Începea jocul de hărţuială al întîrzierii.

Aşa cum hotărîsem, eu am rămas pe loc; în timp ce Trifly şi Gill, fiecare cu cîte o lădiţă şi un băţ, au pornit cu ocolişuri, ca să nu fie zăriţi, primul devale, în spatele cetei lui Joe, celălalt în susul văii, în faţa ei, căutînd şi unul, şi altul să păstreze aceeaşi distanţă între mine şi cei urmăriţi. Loc de întîlnire cel pe care ne aflam; în caz de primejdie, la o milă în spate; semnal de recunoaştere, trei şuierături scurte, asemănătoare cu acelea ale unor păsări.

Rămas singur, am luat găleata şi băţul şi m-am cocoţat în copac vîrîndu-mă în frunzişul cel mai des. Am dat o ramură la o parte ca să privesc. Da, Joe cu ai lui se aflau gata de plecare. Negrii îşi încărcaseră poverile şi erau mînaţi în mijlocul cetei înşirate pe firul potecii. Nădăjduiam că Trifly şi Gill vor ajunge la timp în locurile hotărîte.

Curînd oamenii din faţă au pornit, şi odată cu primii lor paşi m-am pornit şi eu. Băteam vîrtos în fundul găleţii, cu scurtătura de lemn, tam-tamul negrilor. Găleata suna de-mi lua auzul.

Ceea ce s-a petrecut pe malul celălalt m-a umplut de mulţumire. Oamenii lui Joe s-au oprit de îndată încremeniţi, apoi s-a iscat o forfotă straşnică. Cîţiva s-au aruncat la pămînt, făcîndu-se una cu el, ceilalţi s-au împrăştiat care

încotro printre ierburi şi tufărişuri. În cîteva clipe nu s-a mai zărit ţipenie de om.

Nu m-am oprit şi am continuat să bat de zor. Mîna începuse să-mi obosească, iar urechile să-mi ţiuie.

După o bună bucată de vreme, vreo trei inşi, îndemnaţi pesemne de Joe, au ieşit din ascunzători şi, aplecaţi de spate şi cu armele în mîini, au dat să treacă albia. Încercau, fireşte, să se apropie pe furiş ca să descopere izvorul zgomotului.

Am încetat; dar de îndată, din susul şi din josul văii, s-au pornit alte toace. Era rîndul lui Trifly şi al lui Gill. Lădiţele de pesmeţi sunau mai încet şi mai înfundat, totuşi îndeajuns ca să fie auzite.

Iscoadele s-au ghemuit mai întîi printre bolovanii din mijlocul albiei, ca după acea să fugă îndărăt pe mal, dîndu-şi seama că primejdia necunoscută putea veni pe negîndite de oriunde.

Tam-tamurile au ţinut aşa toată după amiaza. Cînd mă opream eu, începeau Trifly şi Gill; cînd încetau ei, mă porneam eu. Uneori îl băteam toţi trei deodată. Îmi venea chiar să rîd ca de o joacă de copii. Dar joaca asta l-a ţinut pe Joe în loc o ju-mătate de zi, timp cîştigat de gloată!

Cred că tam-tamurile noastre îl cam scosese din răbdări, căci, spre seară, Joe s-a hotărît să iasă din ascunzătoare îndemnîndu-şi ciracii să facă la fel. S-au strîns cu toţii pe un loc deschis, în apropierea potecii, punînd la vreo două sute de paşi în jurul lor patru străji, ceea ce însemna o grijă deosebită.

Odată cu înserarea am încetat toacele. Am rămas totuşi în copac schirnbîndu-mi doar locul. Înţepenisem; şi pe deasupra mi se pusese un afurisit de cîrcel.

În aşteptarea prietenilor, mi-a trecut prin minte să mă vîr în pielea lui Joe, încercînd astfel să-i aflu gîndurile. Îmi puneam întrebări singur, cele pe care bănuiam că şi le pusese şi el, căutînd apoi să-mi dau răspunsuri fireşti.

Am început cam aşa: De la cine pornise acele îndelungate tam-tamuri? Nici vorbă că de la o ceată de negri, şi încă una numeroasă, pentru că numai cîţiva nu s-ar fi încumetat să înfrunte douăzeci de albi înarmaţi – era ştiută teama ce o aveau faţă de aceştia şi de armele lor de foc. Totuşi de ce bătuseră

tam-tamul? O aţîţare la luptă, sau numai o ameninţare? O încercare de a înspăimînta, ori doar un semnal care vestea şi altora apropierea primejdiei? La întrebările astea desigur că Joe nu putuse răspunde, de aceea se ţinuse atîta timp ascuns, la pîndă. Tam-tamurile veniseră din trei direcţii, ceea ce însemna că se afla aproape înconjurat, doar dintr-o parte nu se auzise. O capcană, ca să fie atras într-acolo? Fără îndoială că Joe se gîndise din capul locului că s-ar putea să aibă de-a face chiar cu cei pe care îi căuta, cu foştii săi robi. Dar de ce aceştia să se dea singuri de gol, cînd firesc ar fi fost să rămînă ascunşi lăsîndu-şi vrăjmaşii să treacă neştiutori mai departe? Iar dacă aveau gînduri războinice de ce nu se năpustiseră prin surprindere.

Eram încredinţat că-i dădusem multă bătaie de cap lui Joe.

M-au trezit din gînduri trei şuierături scurte. Am răspuns la fel. Era Gill. Curînd a sosit şi Trifly.

Înnoptase. Ne-am aşezat cîteşitrei la rădăcina copacului. Deocamdată totul mersese bine, aşa că ne puteam continua jocul şi a doua zi; şi-l vom continua cît ne va merge. Totuşi Joe nu era omul să rămînă neputincios în faţa unei piedici. Desigur că va încerca s-o înlăture cît mai repede ca să poată trece mai departe. Atunci îi vom pune altele, după împrejurări, ţinta noastră fiind una şi aceeaşi: să-l zăbovim cît mai mult.

Culcuş de noapte ne-a fost tufişul în care stătuserăm ascunşi peste zi. Nu ne temeam. Cine ar fi îndrăznit să pătrundă în beznă prin hăţişurile acelea sălbatice, cu primejdia de a primi la fiece pas o suliţă între umeri? Singurul musafir nepoftit n-ar fi putut fi decît vreo dihanie.

Ne-am înţeles să stăm treji cu schimbul; dar am dormit toţi trei, neîntorşi, pînă în zori, fără să mai ştim care fusese hotărît să vegheze primul şi care ultimul.

Cei de pe malul celălalt se treziseră înaintea noastră şi erau strînşi grămadă în jurul lui Joe. Desigur că puneau ceva la cale. Tare aş fi vrut să ştiu ce anume!... Altminteri totul părea în bună rînduială, în afară de faptul că străjile fuseseră retrase; dar n-am pus prea mare preţ pe acest amănunt zicîndu-mi că pe lumină nu-şi mai aveau rostul, sau că fuseseră chemate alături de ceilalţi ca să primească porunci.

Oricum, noi n-aveam altceva de făcut decît să ne continuăm jocul. I-am cerut lui Gill găleata şi, aşezîndu-mă bine între crăci, le-am făcut semn prietenilor mei să se strecoare cît mai repede spre locurile lor.

Văzînd că cei din faţă îşi încheiaseră sfatul, m-am gîndit să-mi încep tam-tamul mai devreme şi să-l bat pînă voi socoti că Trifly şi Gill vor fi ajuns pe locuri, ca după aceea să le dau rîndul.

Dar n-am apucat să bat decît de cîteva ori şi am auzit un tam-tam asemănător!... Nu-mi venea să-mi cred urechilor, deşi le ciuleam bine. Nu, nu mă înşelam, mi se răspundea întocmai. Acelaşi sunet. Cineva de pe partea cealaltă bătea tot în fundul unei găleţi. De uimire a fost gata-gata să scap găleata din mîini şi să pic şi eu din copac.

Trifly şi Gill, care nu apucaseră să se îndepărteze, s-au întors degrabă.

— Ce este? Ce se întîmplă? m-au întrebat ei la fel de uluiţi.

— Ceea ce auziţi... Ne maimuţăresc!

Curînd l-am zărit şi pe cel care bătea. Se urcase pe o movilă de pe mal ca să fie cît mai la vedere. Fireşte, era Joe!

Ciocănea de zor fundul unei găleţi bălăbănindu-se cînd pe un picior cînd pe altul. Cred că se prăpădea de rîs. Şi de îndată s-au stîrnit alte tam-tamuri. Cinci, zece, douăzeci. Întreaga ceată bătea în tot ce avea la îndemînă, în găleţi, în lădiţele cu provizii, două pietre între ele, în tot ce putea să sune. Era o zarvă nemaipomenită.

Trifly şi Gill se suiseră lîngă mine şi de-acolo, cîteşitrei priveam amărîţi şi neputincioşi.

În sfîrşit Joe a zvîrlit găleata şi a făcut un semn. Hărmălaia s-a potolit pe dată; şi curînd, în locul ei, a răsunat o salvă de împuşcături. După ce ne arătase că ne ghicise şiretlicul, Joe ne trimitea o ameninţare.

N-au mai pierdut timpul, s-au înşiruit cu toţii pe potecă luînd, cu paşi grăbiţi, fără să le mai pese de noi, drumul suişului.

Ne-am privit mofluji. Joe se dovedise mult mai isteţ decît îl bănuisem.

— Cum de ne-a ghicit? m-a întrebat Gill.

— Se vede că toaca noastră nu prea semăna a tam-tam adevărat. Asta i-au putut-o spune şi cărăuşii negri.

— De ce n-a încercat să ne dea de urmă?

— Ca să-şi piardă timpul şi totodată, poate, şi cîţiva oameni? Ţinta lui e să ajungă cît mai repede gloata. Nu dai grămada de aur pe cîţiva gologani!

Am sărit din copac, Trifly şi Gill după mine.

— La drum! le-am strigat. Nu trebuie să-i scăpăm din ochi!

— Să pornim cu un ocol. Abia după aceea...

Trifly avea dreptate. Joe la gîndul că l-am urmări ar fi putut lăsa înapoi, la pîndă, cîţiva oameni care să ne aţină calea şi să ne vîneze.

Am făcut ocolul, luînd o distanţă de încă o milă faţă de albia Lakderei. Drumul fără potecă, de-a dreptul prin hăţişuri şi hîrtoape, era peste măsură de istovitor. Crengile tufelor ne plesneau peste obraji, mărăcinişurile ne zgîriau picioarele. A fost o goană nebună. În popasurile de cîteva minute, unul dintre noi se căţăra într-un copac spre a vedea dacă ţinem drumul bun şi dacă nu aveam o primejdie în faţă.

Către amiază, socotind că îi întrecuserăm, ne-am apropiat iarăşi de albia Lakderei. Acum ne strecuram cu grijă, iar ultima sută de paşi am străbătut-o tîrîş. Şi bine am făcut. Pe partea cealaltă, la vreo două sute de metri – aici albia era ceva mai strîmtă – se afla, la umbra unui copac, un om înarmat.

Primul care l-a zărit a fost Trifly.

— E Norton! a şoptit el recunoscînd pe unul dintre oamenii lui Joe.

Malul nostru fiind mult mai înalt, era greu să fim văzuţi; totuşi ne-am ghemuit după tufe şi bolovani în aşteptare. Îl priveam de sus, din ascunzătoare, numai cu un ochi. Omul se frămînta luptîndu-se cu ţînţarii ce îl năpădiseră.

Nu putea fi decît un înaintaş; şi dacă sta pe loc însemna că şi cei din urma lui poposiseră.

După vreun sfert de ceas, s-a ridicat şi s-a uitat înapoi. Dinspre vale venea ceata lui Joe.

M-am tras între Trifly şi Gill amintindu-le ce aveau de făcut, apoi mi-am reluat locul de pîndă. Acum îi vedeam bine.

Veneau înşiraţi pe potecă, i-am numărat. Erau laolaltă douăzeci şi şapte, două-zeci şi unu albi şi şase negri, cărăii.

N-am deschis focul decît cînd au ajuns în faţa noastră, slobozind cartuş după cartuş. S-au adăpostit şi au început şi ei să tragă.

Fiind mai sus, aveam o poziţie mai bună; în schimb noi eram numai trei – unul împotriva a şapte. Deocamdată, departe unii de alţii, plumbii nu-şi atingeau ţintele.

După un timp, am făcut semn lui Trifly şi Gill. Aceştia, după ce s-au dat niţel înapoi ca să nu fie văzuţi, s-au răsfirat la cîte două sute de paşi de-a stînga şi de-a dreapta mea.

Curînd, aşa cum bănuisem, Joe, la rîndul lui, şi-a îndemnat oamenii să se resfire, ca apoi să treacă pe malul nostru pentru a ne învălui. Însă nu le-a mers. În fiecare parte au fost întîmpinaţi de plumbi.

A urmat altă răpăială.

Bănuiam ce se va întîmpla pe mai departe. Joe îşi va răsfira şi mai mult oamenii silindu-ne să facem la fel, ca după aceea să se strecoare printre golurile dintre noi şi să ne atace pe fiecare în parte... Fireşte, lupta nu era cumpănită şi curînd aveau să ne pridideascâ.

Trebuia cu orice preţ să-i împiedicăm să treacă albia, să-i întîrziem măcar încă un ceas, două, pînă cînd... M-am uitat pe cer. Soarele coborîse doar de-o suliţă spre asfinţit. Dar dacă în ziua aceea nu se va petrece ceea ce aşteptam? Nici cu o zi în urmă nu se întîmplase. Însemna că norocul nu era de partea noastră şi nu ne mai rămînea decît să ne retragem – dacă ne va mai fi cu putinţă – în afundul hăţişurilor.

Fără să mai stau pe gînduri, m-am ridicat dindărătul bolovanului după care stam adăpostit şi am strigat cît m-a ţinut gîtlejul cu mîna pîlnie la gură:

— Hei, Joe, m-auzi? Ascultă ce-ţi spun!

Împuşcăturile au încetat din amîndouă părţile.

Joe s-a ridicat la rîndu-i în picioare şi aşa, eu pe un mal, el pe celălalt, cu albia pietroasă între noi, am început vorbirea.

— Tu eşti, jerpelitul de pe insulă? i-am auzit glasul. Spune repede cît mai ai timp!

Am tras aer mult în piept şi m-am opintit din nou:

— Nu te mai trudi degeaba, Joe! Robii tăi sînt acum departe, poate că au ajuns acasă! Caută alţii!

Se spune că marinarii de rînd au guri spurcate. Cred că a lui Joe era cît a tuturor la un loc, pentru că n-am auzit nicicînd un blestem mai afurisit ca acela pe care mi l-a trimis roşcovanul de peste vale.

— Minţi, stîrpitură! a răcnit el după aceea. N-au avut timp să ajungă prea departe! Am cu mine două din călăuzele convoiului pe care l-ai atacat!

— Sînt cinci zile de-atunci! i-am răspuns. Nu-i mai ajungi!

— Ba îi voi ajunge! Degeaba cauţi să mă ţii în loc! Tot ai mei vor fi! Cît despre tine... Şi a urmat un blestem care l-a întrecut pe primul. Ai să mi-o plăteşti! Te voi scoate şi din gaură de şarpe!

— Ascultă, Joe!...

N-am apucat să sfîrşesc pentru că cel de pe malul din faţă se aruncase la pămînt trimiţînd asupra mea un snop de plumbi. M-am adăpostit cît mai repede în spatele bolovanului trăgînd la rîndu-mi foc după foc.

Schimbul de vorbe cu Joe fusese mai scurt decît îl dorisem, acum trebuia să încerc să prelungesc cît mai mult acela al focurilor de armă. Dar nu aceeaşi era şi dorinţa lui Joe. Aşa cum mă aşteptam, şi-a îndepărtat din nou aripile cu încă două sute de paşi. În aceeaşi măsură au fost nevoiţi să se răzleţească de mine şi Trifly şi Gill. Între noi erau acum vreo patru sute de paşi. În curînd Joe îşi va îndemna oamenii să treacă albia prin aceste goluri. Da, sfîrşitul se apropia!

Însă, cînd încetasem să-mi mai pun nădejdile în el, din susul văii a răsunat tunetul acela prelung, ca un muget. Venea puhoiul de ape!

În timp ce eu chiuiam de bucurie, cred că Joe ridica mii de blesteme.

A încercat să grăbească trecerea împingînd înainte două pîlcuri de oameni, însă atît eu, cît şi prietenii mei am alergat într-acolo trăgînd necontenit. Nu ne mai feream, trăgeam din picioare, descoperiţi.

Vuietul puhoiului creştea din ce în ce şi năpăditorii, care ajunseseră printre bolonavii din mijlocul albiei, au dat semne de codeală. Pe de o parte se temeau că împotrivirea noastră

dîrză îi va ţine în loc şi vor fi prinşi de ape; pe de altă parte că, ajunşi pe malul nostru, vor rămîne aici, rupţi de ceilalţi, fără să mai poată avea sprijinul lor.

Pînă la urmă, înspăimîntaţi de puhoiul ce se apropia, au dat bir cu fugiţii năpustindu-se înapoi pe malul lor.

Ţi-era mai mare plăcerea să-l vezi pe Joe cu întreaga lui şleahtă alergînd care încotro, căutînd ridicături pe care să se poată adăposti sau căţărîndu-se ca maimuţele prin copaci.

Mi-am zvîrlit arma la picioare şi, cu mîinile în şolduri, rîdeam să mă prăpădesc. Aşa m-au găsit Trifly şi Gill.

Odată cu ei a sosit şi puhoiul. Stavila de netrecut pusă între noi şi Joe avea să ţină cîteva ore. Timpul trebuia folosit, aşa că, după ce am mai aruncat o privire spre cei împrăştiaţi printre ape, ne-am tras înapoi cîţiva paşi şi, acoperiţi de muchea malului, am pornit cu grabă mare către deal.

Capitolul IX

Boran

Cînd apele s-au scurs, am trecut pe malul celălalt reluînd firul potecii.

Şi iarăşi am mers cu pas întins ore în şir, toată seara şi noaptea întreagă. Trebuia cu orice preţ să ajungem gloata înaintea lui Joe, şi cît mai repede.

Încă nu ştiam cum ne vom descurca după aceea. Aveam mai multe căi. Să împrăştiem mulţimea prin ţinutul acela întins şi sălbatic? Oricît ar fi hăituit-o, ar fi fost cu neputinţă ca douăzeci de oameni să poată vîna două sute. Cea mai mare parte dintre băieţi vor scăpa; totuşi cîţiva – şi cine ştie cîţi – vor cădea în mîinile lor. Să îndemnăm gloata să meargă cu sîrg înainte încercînd să se păstreze distanţa cîştigată? Unii dintre băieţi erau încă lipsiţi de puteri şi n-ar fi fost în stare să ţină pasul. Poate să ne abatem din cale... Dar cum să facă asta două sute de oameni fără să lase urme? Şi părăsind valea Lakderei mai aveam încredinţarea că vom găsi apă şi hrană?

Mergeam aşa, frămîntat de gînduri, fără să găsesc vreo dezlegare. De la un timp, totul începuse să mi se învălmăşească în cap, pleoapele îmi cădeau grele; însă pasul, deşi împleticit, îl împingeam mereu înainte. Cred că nici însoţitorii mei nu erau mai puţin istoviţi. Totuşi nici unul dintre noi n-a cerut popas.

Ne-am oprit abia dimineaţa, cînd soarele urcase sus, şi numai pentru o jumătate de ceas.

Aşezîndu-ne unul lîngă altul, ne-am învoit, spre a nu fi furaţi de somn, ca din cînd în cînd să ne ghiontim. Primeam şi dam la rîndul meu cîte un cot ba în stînga, ba în dreapta. Curînd însă ghionturile mele porneau tot mai rare, iar cele pe care le primeam mi se păreau din ce în ce mai moi, ca pînă la urmă să nu-mi mai pese de ele...

Cum m-au tîrît pînă acolo nu ştiu, ştiu numai că, a doua zi m-am trezit în mijlocul unei băltoace din albia Lakderei. Trifly

mi-a spus mai tîrziu că acesta fusese singurul mijloc ca să mă trezească.

Am pornit din nou la drum.

La amiază, cînd nici unul dintre noi n-a mai putut îndura căldura şi oboseala, am hotărît să ne adăpostim la umbră pentru o odihnă de cîteva ore. Socoteam că de-acum luasem o distanţă destul de mare faţă de Joe, iar acesta, dracul împeliţat să fi fost, şi tot n-ar fi putut să ne ajungă.

Am vrut să ronţăim cîţiva pesmeţi, dar am adormit toţi trei înainte să ducem mîna la gură.

***

M-am trezit cînd ziua se îngîna cu noaptea. M-am scuturat ca să mă dezmeticesc. Trifly dormea cu faţa în sus, Gill pe o rînă; abia după aceea i-am văzut pe ceilalţi. Crezînd că încă visez sau că am vedenii, m-am mai scuturat odată. Era aevea, la zece paşi, roată în jurul nostru, şedeau, cu picioarele adunate sub ei, vreo cincisprezece negri. Ne priveau în tăcere aşteptînd răbdători să ne trezim.

În sfîrşit i-am recunoscut; mai întîi pe flăcăul cel înalt şi chipeş, pe urmă şi pe ceilalţi, băieţi din echipaj şi din ceata lui Keno.

De astă dată am tras eu cît am putut de Trifly şi de Gill.

— Sculaţi-vă, avem musafiri! le-am strigat.

Băieţii nu s-au trudit prea mult ca să ne lămurească. Ei, cîţiva, hotărîseră, cu toate împotrivirile lui Mahó şi Dulú, să ne ia urma şi să încerce să ne aducă înapoi. Gloata nu se afla prea departe, poposea undeva înaintea noastră. Nici nouă nu ne-a fost greu să-i facem să înţeleagă primejdia care ne venea din spate; şi curînd, fără să mai pierdem vremea, am luat cu grăbire calea urcuşului.

Mă gîndeam cu îngrijorare că prin lungul popas făcut de gloată în aşteptarea noastră, distanţa dintre ea şi Joe se scurtase mult. Şi iarăşi am început să fac fel de fel de planuri şi socoteli care ori nu se legau între ele, ori păreau şubrede.

Odată cu zorile, Keno ne-a făcut semn că ne apropiaserăm; însă reîntîlnirea cu Mahó, Dulú şi gloata avea să fie altfel de cum mi-o închipuisem.

Întîi s-au auzit cîteva focuri răzleţe de armă; după aceea un sunet prelung şi înăbuşit de tam-tam.

Ne-am oprit surprinşi. Ce putea să însemne asta? Împuşcăturile le mai înţelegeam; Mahó încerca să vîneze ceva. Dar tam-tamul? Şi de data asta semăna cu unul adevărat.

M-am uitat întrebător la Keno. Acesta, cu chipul înăsprit, a rostit scurt:

— Boran!

— Boran! Boran! au repetat negrii cu aceeaşi ură şi îndîrjire pe care o mai citisem cîndva pe feţele lor.

Privirile mi s-au întîlnit cu ale lui Trifly şi Gill. Nici ei nu păreau mai dumiriţi decît mine. Oare ce se petrecea în faţa noastră?

Un grup mai puţin numeros se putea strecura mai lesne, aşa că i-am luat cu mine doar pe Keno şi încă un băiat. Părăsind poteca, ne-am îndreptat spre un tăpşan, de pe care speram să iscodim fără să fim văzuţi. Trifly cu Gill şi restul băieţilor trebuia să rămînă în urmă şi să ne vină în ajutor numai la nevoie.

Ajunşi sus, am înălţat capul şi ceea ce am văzut nu mi-a plăcut deloc. La o milă înaintea noastră, în mijlocul albiei, se afla îngrămădită toată gloata ca o turmă încolţită. Pe maluri, puzderie de negrii înarmaţi cu suliţe, asmuţiţi de tam-tamurile ce băteau neîncetat.

— Boran! mi-a şoptit din nou, cu glas tremurat, Keno. Nici vorbă, *Boran* era numele unui trib vrăjmaş, cel care înconjurase acum gloata cu gîndul s-o atace.

Totuşi se codeau din pricina împuşcăturilor – destul de rare dealtfel – ce porneau din mijlocul gloatei, din arma lui Mahó. De asemenea, nici gloata nu se încumeta să se năpustească pe unul dintre maluri, erau prea înalte şi ar fi întîmpinat vîrfurile suliţelor. Deocamdată se mulţumeau numai să se ameninţe şi să zvîrle cu pietre unii în alţii; dar ele nu-şi atingeau ţintele din pricina depărtării dintre cele două tabere.

Curînd, gloata a pornit înainte, de-a lungul albiei. Nu înţelegeam pentru ce. Poate cu nădejdea să găsească o

poziţie mai bună. Cei de pe maluri n-au întîrziat s-o urmărească.

Mă întrebam cât va dăinui situaţia asta ciudată? Am tresărit. Cum de nu-mi trecuse prin cap?! Fireşte, pînă se va porni dinspre deal puhoiul de ape. Atunci gloata, înspăimîntată şi în neorînduială, va da năvală pe maluri drept în mîinile vrăjmaşilor.

Ne aflam în primele ore ale dimineţii şi pînă la venirea puhoiului mai era mult. Dar dacă boranii aveau vreme de pierdut, noi nu. Nu puteam întîrzia. Primejdia cea mare venea din urmă, Joe cu şleahta lui. Boranii trebuiau împrăştiaţi cît mai repede ca să avem cale deschisă înainte.

I-am făcut semn băiatului de lîngă mine să dea fuga după Trifly şi Gill.

Ne-am întîmpinat la poalele tăpşanului. Pe Keno şi pe băieţi i-am îndemnat să se ţină mai înapoi, iar noi trei am pornit înainte în pas alergător, ţinîndu-ne la două-trei sute de paşi de linia malului. Nu ne feream prea mult, boranii nu aveau ochi decît pentru cei din albie.

Într-o jumătate de oră i-am ajuns, sunetul tam-tamului ne venea acum din stînga şi odată cu el şi larma de strigăte războinice. Ne-am răsfirat şi am dat năvală către mal. Ajunşi la cincizeci de paşi, am deschis focul toţi trei deodată, bineînţeles în aer, peste capetele lor.

Toacele au amuţit pe loc şi odată cu ele şi hărmălaia. Dar numai pentru o clipă. Dînd cu ochii de noi – omul alb, înarmat, însemna cea mai aprigă sperietoare – ţipetele au izbucnit din nou, de astă dată de spaimă. În cîteva minute s-au împrăştiat ca potîrnichile care în josul, care în susul văii. Cei de pe partea cealaltă, deşi mai puţin primejduiţi, n-au întîrziat să facă la fel.

Gloata din albie, neştiind ce se petrece sus, căci nu ne putea zări din pricina malului înalt, se răspîndise şi ea speriată, pitulîndu-se prin gropi sau pe după bolovani.

Cînd am apărut pe buza malului, s-a înălţat în văzduh alt chiot, mai puternic ca oricare, acel al bucuriei şi al nădejdilor renăscute. Au dat năvală cu toţii spre noi şi puţin a lipsit ca să nu fim striviţi. Se înghesuiau să ne pipăie pieptul, umerii – poate în semn de mîngîiere – să ne tragă de mîini şi de

picioare, de parcă voiau să se încredinţeze că eram cu adevărat noi în carne şi în oase.

Mahó şi Dulú nu se dezlipeau de mine şi şopteau întruna:

— Ted, Ted! Venit, venit!

Eu nu le-am putut spune nimic din pricina nodului din gît.

Cîţiva puseseră mîna pe tam-tamurile părăsite de borani şi începuseră să le bată de zor. Acestea sunau acum parcă altfel; şi la toaca lor vioaie o parte din băieţi au prins a ţopăi. De bună seamă că încercau să-şi arate bucuria şi să sărbătorească în-toarcerea noastră. Dacă nu i-aş fi oprit, desigur că jocul ar fi cuprins toată suflarea.

De asemenea, pe maluri zăceau împrăştiate sumedenie de suliţe. Băieţii le-au adunat şi treizeci dintre ei se fuduleau acum cu armele vrăjmaşilor. Am cercetat una. Nu semăna cu cele pe care şi le făuriseră în pripă băieţii. Erau meşterite cu grijă, cu vîrful din piatră cioplită, bine ascuţit.

M-am sfătuit în grabă cu Trifly şi cu Gill. Înfruntarea cu boranii ne ţinuse în loc destul timp, care pentru Joe însemna cîştig. Poate că acesta se afla mult mai aproape decît bănuiam, chiar ne auzise împuşcăturile. Trebuia neapărat să cunoaştem distanţa ce ne despărţea de Joe şi oamenii săi ca nu cumva să fim luaţi prin surprindere. Dacă ea era mică, să încercăm din nou să le punem piedici, să-i zăbovim. În acest timp gloata să meargă mereu înainte, fără preget, căutînd să ţină, ba chiar să mărească depărtarea faţă de urmăritori.

Deocamdată altceva mai bun nu găseam. Dar gloata, în care se găseau mulţi băieţi încă firavi, va fi în stare de această goană istovitoare?

În fruntea ei l-am pus pe Keno, cu cîţiva băieţi din echipaj şi din ceata lui, cu îndemnul de a o călăuzi tot înainte, fără răgaz, cu pas cît mai viu, în timp ce eu cu Trifly, Gill şi Mahó vom rămîne înapoia ei ca să ţinem calea lui Joe. Acum eram patru trăgători. Dulú avea menirea să facă legătura, la nevoie, între noi şi gloată.

După ce mulţimea s-a pornit, noi, cei cinci rămaşi, ne-am întors pe tăpşanul de pe care îi iscodisem pe borani. De acolo aveam privelişte întinsă asupra malurilor şi a potecii. Vedeam bine şirul lung al gloatei care suia. Da, băieţii mergeau destul

de repede! În urmă nu se zărea nimic. Însemna că păstram o distanţă încă bunişoară faţă de Joe.

Cele cîteva ore, cît am aşteptat acolo, au fost un binecuvîntat prilej de odihnă. Ceva mai la vale, pe marginea unei băltoace din mijlocul albiei, se strînseseră la adăpat cîteva antilope. Le-am privit cu jind.

Joe cu ai lui au apărut abia către seară. Primul i-a zărit Dulú, cînd au dat cotul pe după deal. Se aflau cam la trei mile. În frunte veneau cei doi înaintaşi, ceilalţi la două sute de paşi în urmă. Nici vorbă că erau destul de istoviţi, totuşi păşeau re-pede. Joe îi mîna cu străşnicie.

Am coborît spre albie şi am luat-o înainte pe lîngă potecă, printre tufărişuri. Trebuia să ne ţinem nevăzuţi pînă la căderea nopţii.

Odată cu întunericul, eu cu Mahó ne-am cuibărit la vreo cincizeci de paşi de-o parte a potecii, iar Trifly cu Gill la aceeaşi distanţă de partea cealaltă. Am aşteptat cam mult, pesemne că Joe făcuse un popas. Cînd, în sfîrşit, s-au auzit paşii celor care se apropiau, am tras toţi odată, orbeşte, de-a lungul potecii. Reîncărcîndu-ne armele am mai tras odată; apoi, folosindu-ne de zăpăceala stîrnită printre oamenii lui Joe, am sărit în albie şi, pe sub mal, am fugit cîteva sute de paşi înainte. Acelaşi lucru l-au făcut de partea cealaltă a potecii Trifly şi Gill, ei tîrîndu-se pe după frunzişuri. Asupra locurilor pe care le părăsiserăm s-a abătut o ploaie de plumbi. Şi ei trăgeau orbeşte.

Am aşteptat iarăşi. Atenţia ne era acum îndreptată nu numai spre firul potecii, ci şi în lături, cu teama să nu fim învăluiţi. Dar Joe nu s-a încumetat să-şi împrăştie oamenii în noapte şi în necunoscut; şi, după un timp, văzînd că nu mai întîmpină împotrivire, au înaintat încet, cu toţi grămadă. Cînd i-am simţit aproape am tras din nou din ascunzători, ca după aceea să ne strecurăm iarăşi repede înainte.

De data asta nu ne-am mai oprit. Ştiam că Joe nu va mai îndrăzni să se mişte din loc pînă nu se va lumina. Nu putea ghici cînd şi dincotro din întuneric va fi întîmpinat cu noi focuri de armă.

Eram mulţumit. Jocul de-a şoarecii cu pisica ne izbutise. Gloata cîştigase cîteva ore bune dacă, ascultîndu-mi îndemnul, în tot acest răstimp mersese cu nădejde.

***

Peste zi am căutat să păstrăm între noi şi cei care veneau în urmă o distanţă de două-trei mile. Ţineam pasul lor, poposeam odată cu ei. Cînd valea se lărgea şi drumul era drept, ne cocoţam ba într-un copac înalt, ba pe o ridicătură de pămînt ca să privim înapoi. Desigur că şi ceilalţi ne iscodeau la fel.

Către amiază au iuţit pasul încercînd să ne ajungă, dar l-am iuţit şi noi.

A fost o zi grea. Abia dacă ne mai puteam trage sufletul de atîta umblet, însă ne mîngîiam cu gîndul că nici lui Joe nu-i era mai uşor.

Hotărîsem ca odată cu înnoptarea să repetăm jocul; şi atunci, cînd a sosit vremea, ne-am pus iarăşi la pîndă de-o parte şi de alta a potecii. Socoteam că într-o oră, două, să-i avem în faţă; dar au trecut două, apoi trei, pe urmă patru ore fără să se întîmple nimic. La început crezusem că întârzierea se datora unui popas mai lung. Către miezul nopţii mi-am pierdut răbdarea. Am şuierat scurt de trei ori – semnalul nostru – şi, tîrîndu-mă pe burtă, m-am întâlnit cu Trifly lîngă potecă.

— Ce s-a întîmplat? De ce întîrzie? l-am întrebat în şoaptă.

— N-ai înţeles? Au trecut pe malul celălalt! Acum trebuie să se afle mult înaintea noastră!...

Cum nu mă gîndisem la asta?! De ciudă, îmi venea să-mi dau cu pumnii în cap. Da, Joe ne păcălise bine, la vicleşug răspunsese tot cu vicleşug.

— Abia mai adineauri mi-a venit în minte... a mormăit Trifly la fel de necăjit.

— Asta înseamnă că jocul s-a întors... şi de-acuma ei au să ne aţină nouă calea!

— S-ar putea... totuşi nu cred. Ar întîrzia şi n-au vreme de pierdut. Odată scăpaţi de noi, aleargă să ajungă cît mai repede gloata. Răfuiala cu noi va veni abia după aceea.

Trifly avea dreptate.

— Ce-i de făcut? l-am întrebat.

— Ce altceva decît să pornim degrabă înainte încercînd să cîştigăm din timpul pierdut.

Totuşi trebuia să fim cu ochii în patru. Joe nu putea rămîne cu spatele descoperit, desigur că lăsase în urmă câţiva oameni care să ne întîmpine. Ca să nu dăm nas în nas cu ei, am părăsit poteca şi am luat-o prin hăţişuri. Înaintea noastră mergea Mahó şi Dulú, mai îndemînatici, ca să ne croiască drum.

Începusem să mă îndoiesc că vom izbuti. Joe cu ai lui aveau cel puţin o oră înaintea noastră; şi în afară de asta, desigur că reluaseră firul potecii şi mergeau acum pe drum drept, bătătorit; pe cînd noi, şerpuitor, cu piedici la tot pasul. Mă gîndeam cu amărăciune cît de nedreaptă poate fi uneori soarta: să te afli, după un şir lung de greutăţi, aproape de împlinirea năzuinţelor şi, cînd ţi-au mai rămas doar cîţiva paşi, totul să se năruiască dintr-o dată. Dar alt gînd mă îndemna să nu mă dau bătut şi îmi îmboldeam neîncetat însoţitorii să-şi iuţească mersul.

Mai era încă destul de mult pînă la ivirea zorilor cînd, din depărtare, în faţa noastră, s-a auzit o răpăială de focuri. Am simţit o clipă că mi se întunecă mintea. A urmat altă răpăială, iar după aceea focuri răzleţe. Cu toţii am avut acelaşi gînd: Gloata fusese ajunsă şi acum oamenii lui Joe încercau s-o ia în stăpînire.

N-am vrut să mai ştiu de nimic şi m-am avîntat în goană nebună spre potecă şi, ajuns pe ea, înainte. Lîngă mine se ţineau băieţii, iar în urmă Trifly şi Gill. Îi îndemnam cu glas gîfîit:

— Repede! Cît mai repede!

Dar goana asta peste puteri omeneşti nu putea ţine prea mult. Primul am căzut eu, cu faţa în jos, lat. Lîngă mine au îngenunchiat istoviţi ceilalţi. Am pus fruntea în pămînt răsuflînd din greu şi blestemîndu-mi nevolnicia.

Mijeau zorile. Mai întîi au trecut pe lîngă noi cîteva animale speriate, după aceea frunzişurile au fremătat din nou şi în faţa noastră au apărut doi negri trăgînd după ei un altul rănit. Am sărit în picioare.

— Boran, Boran! au strigat Mahó şi Dulú.

Dînd cu ochii de noi, negrii şi-au părăsit povara şi au dispărut înspăimîntaţi.

Mi-a fulgerat un gînd.

— Trifly, Gill!... Nu în băieţii noştri trage Joe! Se înfruntă cu o ceată de borani!... Să ne folosim de prilej!

Am părăsit poteca şi am pornit din nou în goană, înainte printre ierburi. Împuşcăturile se răriseră, mai răsărea doar cînd şi cînd cîte una.

În drum ne-am mai încrucişat cu cîţiva borani răzleţi. La ivirea noastră şi-au înteţit fuga cu spaimă sporită. N-a fost nevoie să tragem, nici nu trebuia.

După un timp pocnetele armelor ne-au venit dintr-o coastă, apoi au rămas în urmă. Îi întrecuserăm!...

Am ajuns gloata pe la amiază. O parte din băieţi păreau tare istoviţi, totuşi asta nu i-a împiedicat să ne întîmpine cu însufleţire.

Vînaseră două antilope care acum sfîrîiau deasupra jăraticului. Frînţi de osteneală şi hămesiţi de foame, am fost ispitiţi să întârziem cîteva minute. Socoteam că era cu neputinţă să fim ajunşi curînd, luasem faţă de Joe o distanţă de cel puţin o oră.

Aceasta a fost una dintre greşeli. Cea mare a fost însă alta.

Gloata poposise într-un loc unde valea se despărţea în două. Mai întîlniserăm multe văi şi albii pietroase care se scurgeau în Lakdera. Şi de astă dată cea largă suia către vest; cealaltă, mai strîmtă, spre nord-vest. Lakdera nu putea fi decît prima; dealtfel şi poteca, după ce trecea albia îngustă, ţinea malul văii largi.

În preajma mea se aflau Mahó, Dulú şi Keno. Le-am arătat albia cea mare.

— Lakdera...

— Evaso-Ngiro! mi-au răspuns cîteşitrei, aşa cum o numeau pe limba lor.

Am arătat-o şi pe cea îngustă. Keno n-a ştiut să-mi răspundă.

— Meril! au spus ceilalţi băieţi într-un glas.

Am privit harta. Am găsit acelaşi nume.

Pe cînd o împăturem, cu gîndul să dau semnalul de plecare, dinspre deal s-a auzit bubuitul binecunoscut al puhoaielor ce se dezlănţuiseră. Am sărit în picioare. Abia atunci mi-am dat seama de greşeala cea mare: popasul se făcuse pe malul stîng.

Numai jumătate din mulţime a apucat să treacă pe partea cealaltă pentru că apele au venit mult mai repezi şi mai mari ca de obicei, şi mai întîi pe valea Meril.

Mă aflam cu gloata împărţită în două: o parte noi, pe malul stîng, cu drumul stăvilit, altă parte pe malul celălalt, cu calea deschisă – e drept – însă fără conducători. Dacă cu două zile înainte puhoiul mă proteguise, acum îmi era împotrivă.

Nu puteam aştepta, Joe era pe aproape şi dacă avea parte de drum bun, ferit de ape, ar fi însemnat să dăm faţă cu el înainte de scurgerea şuvoiului. N-aveam de ales. Am strîns oamenii cît mai în grabă şi am pornit cu ei pe valea Meril, croindu-ne potecă pe coasta ei înaltă. Cei de pe malul celălalt, printre care se aflau Keno şi Dulú, au făcut la fel. Înaintam deodată, în două şiruri, de o parte şi de alta a puhoiului, la o jumătate de milă depărtare.

Curînd, ca şi cînd nu ne-ar fi fost îndeajuns, s-a pornit alt potop: ploaia. Norii ca de smoală, purtaţi de vînt, erau brăzdaţi necontenit de fulgere orbitoare urmate de tunete năprasnice. Parcă pătrunsesem în iad!

Uneori, nevoiţi să trecem o vîlcea, intram în apă pînă la brîu. Înşiraţi cîte patru, cinci de-a lungul unei suliţe, mergeam ţinîndu-ne de ea ca nu cumva vreunul să fie tîrît de şuvoaie.

Cînd n-am mai putut înainta, ne-am adăpostit pe o culme sub nişte stînci. Eram cu grija celor de peste vale. Ei cum se descurcau? Nu-i mai zăream din pricina perdelei dese de ploaie.

Peste o oră furtuna a încetat dintr-o dată şi soarele a strălucit iarăşi pe cerul limpede. Martore ale iadului ce fusese stăteau acum apele ce se scurgeau încă învolburate pe albie ori clipoceau pretutindeni din adîncîturile de pe maluri.

Cei de pe partea cealaltă ne făceau semne. Se părea că se descurcaseră şi ei destul de bine. Le-am răspuns cu îndemnul de a ne urma; şi am pornit din nou pe două şiruri ca abia spre seară să întregim gloata.

Mă gîndeam că, poate, totul se brodise în folosul nostru: apele ne spălaseră urmele şi Joe va crede că apucaserăm să trecem albia Merilei înainte de venirea puhoiului şi continuam să mărşăluim în faţa lui, pe valea Lakderei. Ceea ce mă nemulţumea era că va trebui să facem un ocol ca să regăsim drumul bun şi atunci ne vom afla noi în coada lui Joe.

Capitolul X

O.K., mister Joe!

Valea Meril era mult mai frămîntată şi drumul fără potecă peste măsură de istovitor; aşa că, odată cu căderea nopţii, cînd gloata abia se mai tîra, am hotărît popas. Loc de tabără, creasta dealului ce străjuia valea de-a lungul ei. Socoteam că acolo sus eram mai feriţi, avînd în acelaşi timp vedere largă asupra împrejurimilor.

Peste noapte am făcut de veghe în trei schimburi: eu cu Mahó, Trifly cu Keno şi Gill cu Dulú.

Tihna nu ne-a fost tulburată. Aşa cum nădăjduisem, se părea că Joe ne pierduse urma; şi în zori am coborît coasta luînd din nou firul Merilei. Pentru că paza bună trece primejdia rea, i-am lăsat pe Gill, Dulú şi încă un băiat înapoia noastră cu îndatorirea să ţină coama dealului iscodind în josul văii.

După o zi am ajuns iarăşi la o răscruce. Meril îşi continua drumul către nord, în timp ce altă albie, mult mai îngustă, cotea către vest, în direcţia cea bună. Am pornit pe malul ei în speranţa că ne va duce paralel cu Lakdera.

Intrasem într-un ţinut de o sălbăticie şi o frumuseţe neasemuită. Cu toate grijile ce mă frămîntau, nu puteam să nu privesc minunat la tot ce mă înconjura. Verdeaţa năpădea pretutindeni, în pilcurile de copaci, unii cu coroana ca o umbrelă, în tufărişuri dese, de nestrăbătut, sau pe întinsuri cu ierburi înalte pînă în piept. Vînat, puzderie. Adeseori zăreai, doar la o bătaie de armă, cirezi întregi de bivoli sălbatici, herghelii de zebre, turme de antilope şi gazele, ori girafe cu gîturile lor nesfîrşite. Spînzurate prin copaci, sau săltînd din cracă în cracă, cîrdurile de maimuţe ne întîmpinau gureşe, parcă puse mereu pe ceartă; iar peste tot, stoluri de păsări mici şi mari, care de care mai colorate. În decursul zilelor ce au urmat mi-a fost dat să zăresc şi leopardul, pitulat la pîndă pe craca unui copac, sau pe înserate să aud răgetul fălosului leu. Se părea că în jurul nostru forfoteau toate vietăţile pămîntului.

În zarva stîrnită de trecerea noastră, animalele se îndepărtau temătoare, însă nu arareori cîte una rămînea pe loc

privindu-ne lung, parcă întrebîndu-se ce dihănii eram noi şi cu ce gînduri le încălcăm meleagurile?

La amiază, suliţaşii au răpus o antilopă şi două gazele. De bivoli era primejdios să te apropii fără arme de foc şi noi, puşcaşii, nu le puteam folosi.

Vînatul a fost pîrjolit la foc mic şi am mîncat carnea pe jumătate crudă.

***

După alte două zile de mers, valea s-a înfundat în coasta unui deal.

De teamă să nu ne îndepărtăm prea mult, am găsit, coborînd puţin spre sud, firul unei vîlcele care ni s-a părut că ţine direcţia dorită. Dacă aş fi ascultat povaţa lui Trifly şi am fi căutat un alt drum, poate că am fi fost izbăviţi de primejdiile şi necazurile ce ne pîndeau.

Vîlceaua şerpuia necontenit şi nu ne-am dat seama că ne ducea pe nesimţite spre sud. Către seară ne-am pomenit din nou în valea largă a Lakderei; şi ca nenorocul să ne fie întreg, am fost întîmpinaţi din capul locului cu focuri de armă. Şi unii, şi alţii ne-am speriat la fel de tare cînd ne-am găsit, pe negîndite, faţă în faţă.

Gloata s-a culcat la pămînt; iar noi, cei înarmaţi, am făcut un salt înainte adăpostindu-ne apoi fiecare cum am putut.

Împuşcăturile din faţă veneau rare şi numai din două locuri, de după nişte cioturi de stînci. Însemna că nu dăduserăm peste întreaga ceată a lui Joe, că deocamdată aveam de-a face cu înaintaşii lui sau cu cei lăsaţi să-i acopere spatele; însă fără îndoială că ceilalţi se găseau pe aproape.

Nu era nici o clipă de pierdut. Trifly şi Gill s-au răsfirat în dreapta şi în stînga. Cei din faţă, înţelegîndu-ne manevra şi să nu fie învăluiţi, s-au dat înapoi ca pe urmă s-o rupă la fugă în susul văii. Direcţia în care se îndreptaseră ne îndreptăţea să credem că întâlniserăm codaşii lui Joe.

Totul se petrecuse repede şi neaşteptat, eram încă buimac. Ce altceva puteam face decît s-o luăm înapoi, şi cît mai în grabă? Îmi dam seama că vom fi ajunşi curînd. Nu-mi

mai puneam nădejdile decît pe o minune; totuşi trebuia făcută şi ultima încercare.

I-am pus în fruntea gloatei pe Dulú şi pe Keno, cu îndemnul s-o tragă după ei în pas cît mai viu; eu cu Mahó am trecut ca încheietori şi paznici la o sută de metri în urmă; Trifly şi Gill, străjeri pe o latură şi pe alta.

Au fost iarăşi cîteva ore grele.

Către miezul nopţii a trebuit să slăbim pasul, o parte dintre băieţi, cei mai slăbănogi, începuseră să dea semne de oboseală. Dealtfel şi eu mă împleticeam pe picioare.

Primul care a căzut a fost un tînăr firav, care mai purta încă la una din mîini o cătuşă ce nu izbutiserăm să i-o scoatem. S-a lăsat la pămînt şi n-a vrut să se mai scoale. Parcă nu-i mai păsa de nimic. L-am ridicat cu de-a sila şi l-am dat în seama cîtorva care se ţineau mai bine pe picioare.

Curînd au căzut alţi doi, pe urmă încă unul.

N-aveam încotro, trebuia să poposim. Clipa de care mă temusem atîta se apropiase. Înfruntarea făţişă cu Joe era de neînlăturat. Începuse să se lumineze. M-am apropiat de prietenii mei. Ne-am înţeles repede, gîndeau ca şi mine. Am ales un deal golaş de pe partea cealaltă. Privit din locul pe care ne aflam, avea înfăţişarea unei căpăţîni de zahăr cu vîrful retezat. Am îndrumat mulţimea într-acolo.

Povîrnişul era repede şi plin de bolovăniş. L-am urcat cu multă caznă şi cu grija de a nu stîrni pietrele peste cei care suiau în urmă – lucru ce, de-altfel, mă mulţumea.

Ajunsă cu greu pe coamă, gloata, istovită, s-a întins la odihnă. M-am ridicat într-un genunchi şi am privit înapoi. Deaici, de sus, păreau nişte mogîldeţe. Joe, în fruntea alor săi, înşiraţi strîns pe firul văii, mărşăluia cu nădejde. Desigur că ne văzuse şi grăbea să ne ajungă. Mă gîndeam cîtă putere şi îndărătnicie sălăşluia în acest om!

— În mai puţin de o oră vor fi sub noi! mi-a şoptit Trifly.

Am clătinat numai din cap, apoi mi-am rotit privirile asupra mulţimii. Oare, în adevăr, toată cazna să ne fi fost de prisos; iar nădejdile doar amăgire?

M-am ridicat ca să cercetez locurile. Ne aflam pe o coamă stearpă. Pe trei părţi, împrejur, povîrnişul. Pe-aici nu era primejdie. Cine s-ar fi încumetat să-l urce, ar fi primit în cap o

ploaie de pietre. În spate, o şa largă ce cobora ceva mai domol într-o vîlcea. Numai pe aici puteam fi atacaţi.

Am chemat cîţiva băieţi mai în puteri şi am ridicat laolaltă, pe marginea crestei de-a curmezişul şeii, patru mormane de bolovani, la cincizeci de paşi unul de altul – locurile de adăpost pentru noi, cei patru puşcaşi. Îmi dau seama că apărarea ne era firavă, dar altceva mai bun nu se putea face.

Abia isprăvisem cînd Trifly mi-a făcut semn. Am străbătut creasta şi culcat pe burtă am privit devale. Joe ajunsese în dreptul nostru. În timp ce oamenii i se întinseseră la odihnă, el, în picioare şi cu mîinile în şolduri, întocmai ca un căpitan de oaste înaintea bătăliei, cerceta cu luare aminte dealul şi locurile înconjurătoare. Apoi, după ce a lăsat străji în faţa povîrnişului, şi-a împărţit ceata în două şi a pornit să dea ocol dealului. În fruntea unui pîlc se afla el, în al celuilalt – dacă nu mă înşela vederea – vechea mea cunoştinţă, Steller.

Am orînduit în grabă oamenii: gloata, ca să fie ferită de plumbi, am înghesuit-o pe mijlocul crestei; băieţii din echipaj i-am înşirat pe buza povîrnişului cu cîte o grămadă de pietre la îndemînă, îndeajuns ca să-i alunge pe cei care ar fi încercat să urce pe acolo; iar noi, trăgătorii, ne-am luat locurile în spatele mormanelor de bolovani din faţa şeii. Dulú şi Keno aveau să ţină legătura între noi şi gloată, sau între noi şi băieţii de pe margini.

Cele două pîlcuri s-au reîntîlnit în vîlceaua de sub şa; apoi Joe a împins înainte, fără întîrziere, cîţiva oameni care au început să tragă înteţit. Nu le-am răspuns, dar cînd s-au apropiat prea mult a trebuit să tragem şi noi. Cei din faţă au încetat focul şi s-au retras de îndată. Voiseră doar să ne descopere as-cunzişurile şi puterea de foc.

După o linişte îndelungată, care începuse să mă pună pe gînduri, am zărit suind spre noi un om cu mîinile ridicate deasupra capului. L-am lăsat să se apropie şi cînd a ajuns la vreo cincisprezece paşi l-am oprit strigîndu-i răstit:

— Stai! Spune, ce vrei?

Era unul din foştii străjeri ai celor patruzeci şi nouă şi, cred, cel mai prăpădit. Fireşte, Joe nu-şi putea primejdui un om de-al lui. Solul tremura din tot trupul şi privea speriat mai mult la gloata din spatele meu decît la mine. Se gîndea,

pesemne, ce i s-ar întîmpla dacă mi-ar veni chef să-l dau pe mîinile ei.

— Stăpînul m-a trimis... a început el să bîigue; şi s-a oprit.

— Hai, spune odată!

— Eu nu... eu sînt... a mai încercat el.

— Vino-ţi în fire şi vorbeşte lămurit!

Omul s-a frămîntat şi, în sfîrşit, a izbutit să încropească:

— Zice că ei... – şi a arătat gloata – sînt ai lui. Voi... voi plecaţi... Nu vă face nimic.

— Altceva?

— Atît a zis...

Fireşte, nu putea fi vorba de nici un tîrg, omul venise doar ca să iscodească. I-am strigat mînios:

— Destupă-ţi urechile şi ascultă bine: Dacă are ceva de spus, să poftească el aici... Nu stăm de vorbă cu soli ca tine!

Şi odată cu ultimul cuvînt i-am trimis un plumb pe deasupra capului. Omul s-a trîntit la pămînt şi s-a dus la vale mai mult de-a berbeleacul.

Pe urmă s-au scurs cîteva ore fără să se tragă măcar un foc. Şedeam aşa, la trei sute de paşi unii de alţii pîndindu-ne numai din adăposturi. Din cînd în cînd cei cinci din faţă erau schimbaţi, în timp ce noi trebuia să rămînem neclintiţi pe locuri.

Spre seară am auzit în depărtare cîteva împuşcături – vînau – iar odată cu înnoptarea au aprins, în vîlcea un foc mare ca să frigă prada.

Dacă nu vom fi atacaţi nici peste noapte, atunci totul era limpede: Joe n-avea de ce să se mai grăbească. Va aştepta cuminte o zi, chiar două, pînă cînd, doborîţi de oboseală, de sete şi de foame ne vom da bătuţi. Se părea că ne aflam într-o capcană fără ieşire; şi totuşi...

În minte mi se înfiripase un gînd mai vechi. La început am căutat să-l alung, însă n-a fost chip, îmi revenea mereu. L-am răsucit pe toate feţele. Încercarea era plină de primejdii, poate va aduce chiar jertfe... Pînă la urmă a trebuit să mă împac cu gîndul, dîndu-mi seama că nimic altceva nu ne rămînea de făcut...

Au trecut alte ore. După miezul nopţii gloata din spate a început să se frămînte. Foamea, şi mai ales setea, nu se lăsaseră prea mult aşteptate.

Nu mai puteam întîrzia, totul trebuia săvârşit înainte de revărsatul zorilor. M-am târât binişor spre stînga, până la Trifly. Ne-am înţeles repede, apoi, cu aceeaşi grijă, m-am tras în spate, în mijlocul gloatei.

I-am strîns în jurul meu pe Mahó, Dulú, Keno şi alţi cîţiva. Cu toată silinţa ce mi-am dat-o, a fost foarte greu să mă fac înţeles; iar cînd au început să priceapă, au scuturat îndărătnici din cap. Am stăruit. Degeaba. Văzând că nu-i chip, mi-am zvîrlit arma din mîini şi m-am trîntit jos, cu faţa la pământ, aşa cum făceau ei în clipele de deznădejde. Mahó şi Dulú au îngenuncheat lîngă mine.

— Ted, Ted!

I-am îmbrîncit. Surprinşi, s-au tras mai la o parte şi au şoşotit o vreme între ei. Nu m-am mişcat din loc. S-au apropiat din nou, de data asta împreună cu ceilalţi, înclinîndu-şi capetele în semn de supunere. Am răsuflat uşurat.

Cu tot zorul ce-l aveam, s-a mai întîrziat pînă ce i-am împărţit în pîlcuri de cîte zece inşi, cu cîte un conducător, arătînd fiecăruia direcţia de urmat şi dînd lămuriri de amănunt. Nu trebuia nimic uitat şi totul înţeles bine.

Cînd am isprăvit, mi-am mai rotit odată privirile peste gloată. Simţeam că ochii mi se împăienjenesc. Oare îmi voi mai vedea băieţii? M-am scuturat. Le-am făcut doar un semn scurt de îndemn şi îmbărbătare şi am plecat repede.

M-am tîrît lîngă Gill, singurul care nu era în cunoştinţă de ceea ce avea să se petreacă; apoi întors în spatele mormanului meu de bolovani, am tras primul foc.

De îndată s-au pornit şi Trifly cu Gill. Trăgeam cîteşitrei cartuş după cartuş. Cei din faţă, surprinşi, au început şi ei să tragă. Văzînd că nu contenim şi temîndu-se de un atac, şi-au înmulţit focurile, ceea ce însemna că Joe mai împinsese înainte cîţiva trăgători. Asta şi voiam.

În toiul răpăielilor gîndul îmi zbura mereu înapoi. Mă întrebam cu îngrijorare: Oare băieţii îmi urmaseră sfaturile? Izbutiseră? Trăgeam din ce în ce mai învrăjbit. Nădăjduiam că

străjerii dinspre povîrniş fuseseră şi ei atraşi spre locul unde se da bătălia.

Cînd am socotit că se împlinise timpul, deşi îmi dam seama că săvîrşesc o greşeală care ne-ar costa scump, nu m-am putut împotrivi ispitei. Trebuia neapărat să văd, să ştiu. Am părăsit pe furiş adăpostul, lăsîndu-i doar pe Trifly şi Gill să susţină focul şi m-am tîrît înapoi, spre creastă.

Inima mi-a zvîcnit plină de mulţumire... dar şi cu amărăciune. Creasta era goală.

Se cuvenea să mă întorc neîntîrziat la locul meu, totuşi am mai zăbovit. Priveam cu încordare către şirul de dealuri ce-l ştiam de partea cealaltă a văii şi pe care acum, în noapte, nu-l desluşeam decît ca pe o pată lungă, neagră. Mă rugam încet: „Hai, băieţi, daţi-mi odată vestea cea bună!”

Ca şi cum m-ar fi ascultat, departe, în stînga, sus, a sclipit o luminiţă... apoi alta în dreapta... după aceea încă una... şi iarăşi... altele au răsărit pe firul văii în sus şi în jos... Licăreau din ce în ce mai viu douăzeci de flăcări! Da, băieţii mă vesteau că sînt teferi şi în afara primejdiei. Nu m-am putut stăpîni să nu chiui.

M-am întors în spatele mormanului de bolovani şi nepăsîndu-mi de plumbii care şuierau, am săltat capul deasupra. Cu mîna pîlnie la gură am strigat cît am putut:

— Ascultă aici, Joe!

Întîi mi-au răspuns pocnetele armelor, după aceea un glas mînios:

— Tu eşti, afurisitule?

Am strigat din nou, rar ca să fiu înţeles bine:

— Nu-ţi mai pierde vremea de pomană, Joe! Negrii tăi sînt de-acum departe, împrăştiaţi în patru zări! Priveşte făcliile celor dezrobiţi!

Nu mi-a răspuns, în schimb împuşcăturile s-au rărit, apoi au încetat cu totul, semn că Joe zărise focurile şi totodată îşi dase seama de cele petrecute în dosul dealului.

Am încercat din nou să mă vîr în pielea lui. Ce va face? Îşi va împrăştia oamenii în noapte, în goană după fugari? Slabă nădejde să prindă măcar cîţiva; mai curând, răzleţiţi aşa, ei ar fi fost în primejdie să fie vînaţi de negri. Desigur că va porni cu toată graba către valea Lakderei. Acela era drumul spre

triburile băieţilor, şi ei, după ocoluri, într-acolo aveau să se îndrepte, în pîlcuri. Le va aţine calea.

Mi-am adus aminte de insulă, cînd, după ce pusesem stăpînire pe corabie, Joe, înnebunit de ciudă, a luat-o în bătaia tunului. Era iute la mînie Joe. Acum şi-o va descărca asupra noastră. Trebuia să ne folosim de scurtul răgaz ce-l mai aveam şi de faptul că zorile nu se iviseră încă.

L-am tras pe Trifly după mine şi ne-am tîrît pînă la Gill. Povîrnişul dinspre vale, pe unde coborîseră băieţii, desigur că era iarăşi păzit cu străşnicie. Ne-am hotărît să coborîm printr-o latură, şi anume la cîţiva paşi de locul pe care ne aflam, unde coasta abruptă a şeii se îmbuca strâns cu aceea a dealului. Pe aici, pe sub nasul lor, era locul cel mai puţin supravegheat. Pe urmă, dacă vom scăpa cu faţă curată, vom ocoli vîlceaua şi ne vom strecura peste dealuri, spre vest, încercînd să intrăm cît mai sus pe valea Lakderei.

Primul a pornit Gill, eu ultimul. Curmătura părea o gaură fără fund, neagră. Cel mai mic zgomot, o piatră prăvălită, ne-ar fi dat de gol. Coboram mai mult pe bîjbîite, chibzuind fiece pas, cu inima cît puricele.

N-am oprit la jumătate. De-acum, sub noi, începea o pantă repede, plină de bolovăniş, pe care nu se putea să nu-l stîrnim. Dar tocmai atunci s-au pornit deasupra noastră împuşcăturile. Ne-am lăsat pe spate şi ne-am dus la vale ca pe derdeluş pînă în mijlocul unor tufe ţepoase. Ne-am ridicat repede şi am dat buzna înainte, dar...

Uneori întîmplarea potriveşte lucrurile mai bine decît omul, iar alteori i le încurcă oricît le-ar fi chibzuit el. Tot aşa şi acum, numai că întîmplarea ne-a părtinit.

N-apucaserăm să facem douăzeci de paşi cînd, pe după cotul unei stînci, ne-am pomenit faţă în faţă cu două umbre. Uluiala a fost, şi unora, şi altora, la fel de mare. Noroc că noi aveam armele în mîini, pe cînd ei le purtau pe umeri. Lîngă mine am auzit o icneală, Gill îl pălise pe primul cu patul armei. Eu i-am pus celui de al doilea ţeava în piept.

Abia atunci mi-am dat seama cu cine aveam de-a face.

— Dacă strigi sau faci o mişcare, trag fără nici o mustrare de cuget! i-am şoptit repede.

Trifly i-a smuls carabina de pe umăr, iar Gill i-a legat mîinile la spate cu cureaua.

Joe răsufla din greu.

— Mi-o veţi plăti! a gemut el.

— Deocamdată dă drumul la pas! Şi l-am împins înainte cu ţeava armei.

Am înjghebat în pripă un plan. Era îndrăzneţ, totuşi dacă lucrurile s-ar potrivi...

Cînd am ajuns în vîlcea, mijea de ziuă. Cei şase negri cărăuşi, înlănţuiţi şi îngrămădiţi lîngă poveri, ne-au privit muţi de uimire.

Pe urmă, multe minute în şir, ne-a fost dat să luăm parte la o împrejurare neobişnuită, nu lipsită şi de haz. Joe sta în picioare pe buza vîlcelei, noi adăpostiţi înapoia lui, ţinîndu-l sub ameninţarea armelor; iar pe şa, la două sute de paşi în faţa noastră, culcaţi la pămînt, cu spatele la noi, oamenii prizonierului nostru trăgeau de zor în grămezile de bolovani după care ne credeau ascunşi. Văzînd că nu li se răspunde, au făcut un salt înainte, apoi altul. Nu mică le-a fost mirarea găsind adăposturile goale. S-au avîntat spre creastă, bănuind că ne retrăsesem pe ea într-o ultimă încercare de împotrivire.

Trifly a chicotit lîngă mine:

— Asta-i o comedie să te ţii cu mîinile de burtă de rîs!

L-am împins pe Joe pe urmele oamenilor săi. Aceştia, ajunşi pe creastă şi găsind-o pustie, s-au întors. Nicicînd n-am văzut mutre mai buimace ca ale lor.

M-am grăbit să le strig din spatele lui Joe:

— Nu încercaţi să trageţi! Primul care va cădea va fi stăpînul vostru! Apoi lui Joe: Dacă faci o mişcare nesăbuită, îţi trimit un plumb în ceafă!

Ce putea fi mai cumplit pentru un om trufaş, obişnuit numai să poruncească şi să fie ascultat fără cîrtire, decît să se afle în starea asta umilitoare faţă de ciracii săi şi la cheremul celor pe care îi dispreţuia?! Eram cu ochii în patru ca Joe să nu facă vreo nechibzuinţă.

Am strigat din nou:

— Retrageţi-vă grămadă pe coamă... în mijlocul ei!

Oamenii, încă buimaci, au dat înapoi, în timp ce eu l-am împins pe Joe înainte. Ne aflam la cincizeci de paşi unii de alţii.

Trebuia să isprăvesc repede, înainte să-şi vină în fire şi să încerce cine ştie ce ispravă.

— Joe, porunceşte-le să zvîrle armele! i-am spus.

— Nu! a mugit Joe îndărătnic.

Trifly a slobozit un plumb care i-a ţiuit pe lîngă ureche.

— Cu al doilea nu mai greşesc, ţi-o retez! l-a ameninţat el. Asta am învăţat-o de la un fost om de-al tău!

— Azvîrliţi armele!... a gemut Joe.

— Şi cartuşele! am adăugat eu.

Cei din faţă s-au codit. Tot Trifly i-a hotărît cu alt foc, de astă dată tras pe deasupra capetelor lor. După ce şi-au lepădat armele şi cartuşele, le-am cerut să se tragă iarăşi înapoi, pînă la muchea povîrnişului.

— Cînd veţi ajunge jos, să-i îndemnaţi şi pe ceilalţi să zvîrle armele şi vă retrageţi cu toţii pe partea cealaltă a văii. Dacă sînteţi băieţi ascultători, îl veţi căpăta pe Joe întreg, dacă nu... Şi-acum, haideţi! De-a derdeluşul!

Oamenii au privit înapoi cu îngrijorare.

— Nu-i cine ştie ce! Acelaşi lucru l-au făcut adineauri două sute de băieţi mai puţin voinicoşi ca voi! Hai, curaj!

Trifly şi Gill au tras cîte un foc în aer, oamenii n-au mai stat la tocmeală şi şi-au dat drumul pe povîrniş, care de-a derdeluşul, care de-a berbeleacul.

Trifly a strigat înveselit:

— Nici comedia asta nu-i lipsită de haz!

Cei de sub noi, deşi se pomeniseră cu semenii lor plocon peste ei, nu s-au lăsat înduplecaţi decît cînd l-au văzut pe marginea dealului pe Joe prizonier între noi.

De îndată ce au pornit spre malul celălalt, în timp ce Trifly strîngea grămadă armele şi cartuşele împrăştiate, pe Gill l-am trimis în vîlcea să-i aducă pe negrii cărăuşi cu sarcinile lor. Mi-am plimbat privirile peste dealuri şi coclauri. Se luminase bine. Focurile nu se mai zăreau. Da, de-acum băieţii erau departe, feriţi de primejdii!

M-am aşezat jos, cu arma pe genunchi. L-am poftit şi pe Joe:

— Stai!

S-a lăsat greoi, cu bărbia în piept; apoi, ridicînd capul, şi-a aţintit îndelung ochiul teafăr asupra mea. În căutătura lui parcă sticlea acum şi un fel de nedumerire.

— Ted îţi zice, nu?

Am dat numai din cap.

— Spune-mi, de ce te-ai înhămat la treaba asta afurisită? Puteai să te îmbogăţeşti!...

A fost rîndul meu să-l privesc lung.

— De ce?... Ar fi greu să-ţi explic, nu m-ai înţelege... După cum nici eu nu pot înţelege...

— Ce?

— Pustiul din inima ta.

— Adică?

— Să-i zicem... neomenie.

A rîs scurt, asemănător unui grohăit.

— Omenie? Cuvînt scornit de neputincioşi!

— Adică noi, cei care te-am înfruntat, să fim chiar aşa?

Ochiul lui Joe mi-a trimis o săgeată înveninată şi odată cu ea, înainte să apuc să-mi dau seama, mi-a repezit un picior în piept culcîndu-mă la pămînt. Dar n-a apucat să-mi smulgă arma.

— Stai cuminte, i-a poruncit din spate Trifly, altminteri îţi găuresc scăfîrlia!

Joe a sucit o clipă gîtul spre el, şi s-a aşezat la loc gîfîind.

— Maimuţoi!

Apoi şi-a prins capul între palme. M-am ridicat încet. Dinspre vîlcea venea Gill cu cărăuşii.

— Ridică-te şi tu, Joe! i-am spus aspru. Acum că ai stricat sindrofia, să isprăvim repede.

Îl ţineam între două arme, eu în faţă, Trifly într-o coastă. Ochiul namilei roşcate a prins să clipească des privind cînd la mine, cînd la cel de alături, cînd la armele noastre aţintite.

— Ce aveţi de gînd? a întrebat Joe stins.

— Tu ce bănuieşti? l-am întrebat la rîndu-mi.

— Dar aţi făgăduit...

— Crezi că între noi pot încape făgăduieli? Îmi amintesc că şi tu odată, pe insulă...

N-a mai zis nimic. Vedeam însă că începuse să-i tremure bărbia.

— Tu m-ai fi cruţat atunci, Joe? Dacă nu m-ar fi ajutat norocul, pielea mi-ar fi fost demult tăbăcită! Dealtfel mi-ai hotărît soarta în mai multe rînduri...

Joe ajunsese la marginea răbdării. A strîns pumnii şi a scrîşnit:

— Ce lungeşti atîta vorba?

Avea dreptate. I-am spus fără să-l slăbesc din ochi:

— Şi totuşi n-are să se întîmple ce-ţi închipui. Nu ştiu dacă ceea ce vreau să fac s-ar putea numi omenie... acea omenie de care vorbeam adineauri... sau e o slăbiciune prostească... îmi dau seama că oameni ca tine şi ca cei din şleahta ta n-au dreptul la îndurare... dar, din păcate, te afli în faţa mea neputincios, cu mîinile goale... Nu pot trage... Uite, îţi dau o putinţă de scăpare, mică, ce e drept... Las aici o parte din provizii pentru drumul de întors. Prea mult n-are să vă ajungă. Vă sfătuiesc să vă grăbiţi, aşa neînarmaţi şi cu hrana pe sponci n-ar fi de mirare să vă înşiraţi oasele de-a lungul potecii... Cum vă va fi norocul!

Ochiul lui Joe avea o sticlire ciudată. N-am încercat să-i pătrund înţelesul şi m-am grăbit să închei:

— Hai, Joe, ai tăi te aşteaptă cu dor şi nerăbdare. Porneşte spre ei! Şi l-am împins cu ţeava armei spre povîrniş.

— Nu, nu pe-acolo! a mugit el.

Joe nu se dezminţea. Nu voia să-şi ştirbească demnitatea întorcîndu-se la ai săi într-un chip atît de umilitor, de-a berbeleacul.

— O. K., mister Joe! Atunci poftеşte pe dincoace...

Joe Rinocerul ne-a aruncat o ultimă privire, s-a întors şi a pornit cu pas îndesat spre vîlcea. L-am urmărit pînă a dispărut.

— Adevărat? Chiar să se fi sfîrşit? m-a întrebat cu glas tremurat Trifly.

Am zîmbit şi am dat din cap.

— Aşa se pare, prietene!...

Gill, lîngă noi, ronţăia de zor pesmeţi. Am pufnit în rîs.

— Băiatul ăsta nu-şi pierde deloc vremea!

Ne-am umplut şi noi gura şi buzunarele.

Cărăuşii nu ne slăbeau din ochi. Îşi închipuiau, ca şi cei patruzeci şi nouă, cu zile în urmă, că nu se întîmplase nimic altceva decît că li se schimbaseră stăpînii. Le-am dat şi lor cîte un pumn de pesmeţi. Nu le-am scos cătuşele de teamă că, odată eliberaţi, o vor rupe la fugă lăsîndu-ne cu tot calabalîcul claie pe cap.

I-am împovărat numai cu armele, descărcate. Muniţia aveam s-o ducem noi. Am mai luat o găleată, o lădiţă cu pesmeţi şi un săculeţ cu orez. Restul proviziilor – destul de sărace – le-am lăsat grămadă pe loc.

Odată treaba mîntuită, am pornit pe calea cea mai scurtă, de-a dura pe povîrniş, fără să ne pese de privirile celor de pe malul celălalt. N-aş putea spune că scoborîşul a fost plăcut, pentru că am ajuns jos cu coatele şi cu genunchii jupuiţi; dar iarăşi ne-am sinchisit prea puţin.

***

Am reîntîlnit albia Lakderei a doua zi către amiază.

În mijlocul primului lac ce ni s-a părut mai adînc, am azvîrlit toată muniţia şi armele care ne prisoseau.

După aceea i-am descătuşat pe cei şase negri cărăuşi. Cînd le-am făcut semn să plece, parcă nu le vanea să creadă. S-au dat înapoi de-a-ndaratelea, cu ochii aţintiţi asupra noastră şi abia pe urmă au rupt-o la fugă. După vreo sută de paşi s-au oprit iarăşi ca să ne privească. Le-am fluturat cu mîna.

Spre seară, după o ploaie scurtă, m-am suit pe un tăpşan ca să mai îmbrăţişez o dată cu privirea meleagurile. Prin văzduhul limpede şi străveziu se zărea, departe, către sud, sclipind în soare, o căciulă de argint cu ţuguiul spre cer.

— Muntele Kenia... inima ţării! a şoptit lîngă mine Trifly.

Am clătinat numai din cap. Da, băieţii erau de-acum pe pămînturile de baştină şi curînd vor ajunge acasă, între ai lor.

Am coborît repede şi împreună cu prietenii mei am luat-o la vale, pe drumul lung ce ne întorcea spre ocean, spre lumea noastră...

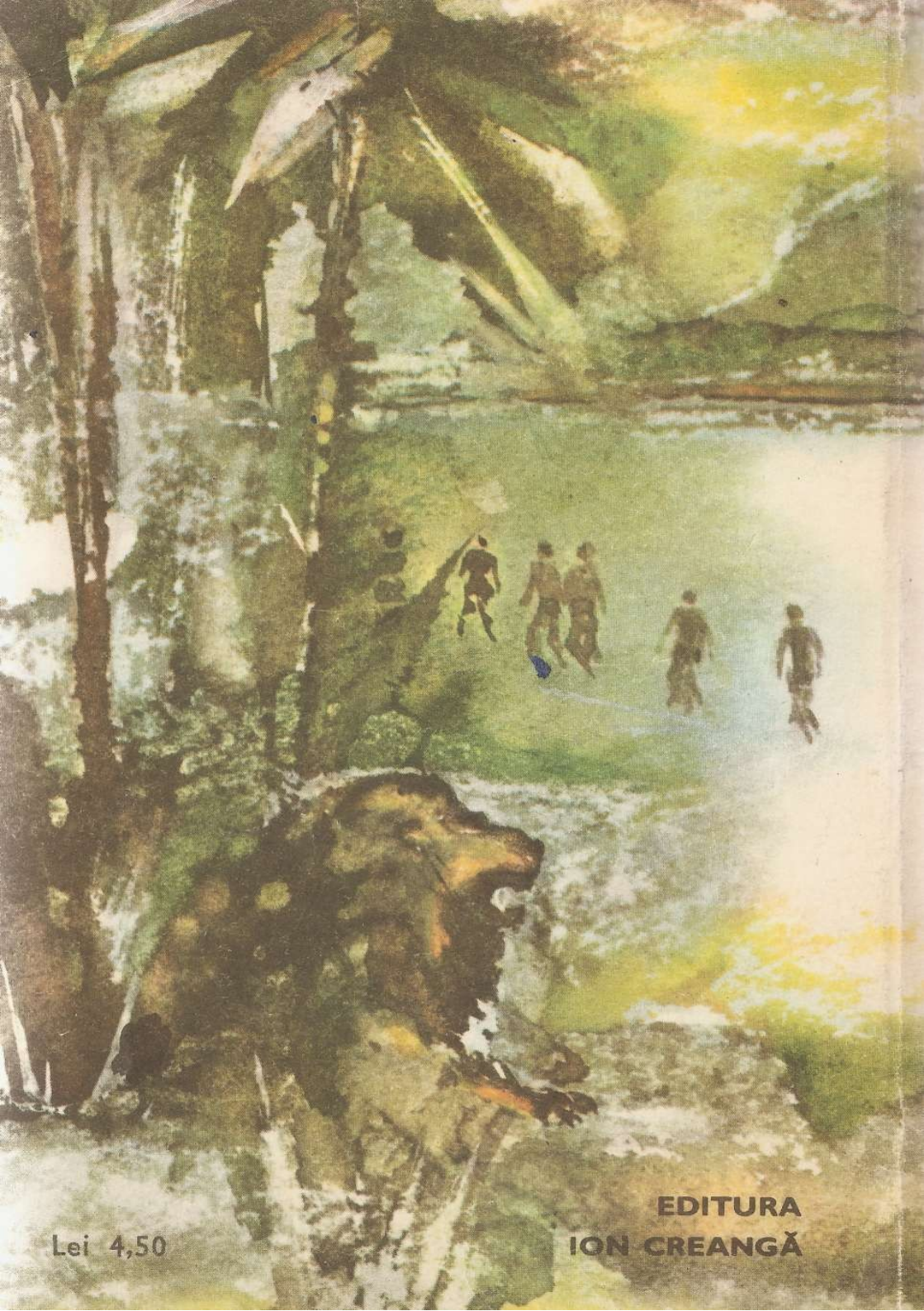

Lei 4,50

EDITURA
ION CREANGĂ